

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-13-05

Druk nr 4211

Warszawa, 20 czerwca 2005 r.

Pan
Włodzimierz Cimoszewicz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku.

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o ratyfikacji Konwencji sporządzonej na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie wzajemnej pomocy i współpracy między administracjami celnymi, sporządzonej w Brukseli dnia 18 grudnia 1997 r.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych zostali upoważnieni Minister Spraw Zagranicznych oraz Minister Finansów.

Z szacunkiem

(-) Marek Belka

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 18 grudnia 1997 r. została sporządzona w Brukseli Konwencja sporządzona na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie wzajemnej pomocy i współpracy między administracjami celnymi.

Po zaznajomieniu się z powyższą Konwencją, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,
- Rzeczpospolita Polska postanawia przystąpić do tej Konwencji i złożyć deklaracje zgodnie z artykułem 20 ustęp 8, artykułem 21 ustęp 5, artykułem 23 ustęp 5, artykułem 26 ustęp 4 oraz artykułem 32 ustęp 4,
- Konwencja jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona i będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie dnia

PREZYDENT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

PREZES RADY MINISTRÓW

U S T A W A

z dnia

o ratyfikacji Konwencji sporządzonej na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie wzajemnej pomocy i współpracy między administracjami celnymi, sporządzonej w Brukseli dnia 18 grudnia 1997 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji Konwencji sporządzonej na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie wzajemnej pomocy i współpracy między administracjami celnymi, sporządzonej w Brukseli dnia 18 grudnia 1997 r.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

do wniosku o ratyfikację Konwencji z dnia 18 grudnia 1997 r. sporządzonej na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie wzajemnej pomocy i współpracy między administracjami celnymi (tzw. Konwencja Neapolitańska II)

Konwencja sporządzona na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie wzajemnej pomocy i współpracy między administracjami celnymi, zwana dalej „Konwencją”, sporządzona w Brukseli dnia 18 grudnia 1997 r. (Dz. Urz. WE C 24 z 23.01.1998), ma na celu poprawę współpracy między administracjami celnymi państw członkowskich Unii Europejskiej w zapobieganiu, przeprowadzaniu dochodzeń i ściganiu naruszeń prawa celnego. Niniejsza Konwencja zastępuje Konwencję Państw Członkowskich Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej w sprawie postanowień dotyczących wzajemnej pomocy udzielanej przez ich władze celne – podpisaną w Rzymie dnia 7 września 1967 r., zwaną dalej „Konwencją Neapolitańską, 1967”.

Konwencja Neapolitańska 1967 została zawarta jako rezultat uznania roli współpracy administracji celnych w zagwarantowaniu sprawności poboru należności celnych oraz skuteczności w przeciwdziałaniu naruszeniom prawa celnego. Została ratyfikowana przez wszystkie państwa członkowskie z wyjątkiem Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji. Z chwilą przyjęcia Traktatu z Maastricht współpraca celna w ramach Unii została ujęta w III filarze UE (Współpraca Policyjna i Sądowa w Sprawach Karnych) oraz została uznana za jeden z priorytetów poprzez umieszczenie jej w art. 29 Traktatu o Unii Europejskiej, zwany dalej „TUE”.

W związku z ustanowieniem Jednolitego Rynku i zniesieniem granic wewnętrznych pojawiła się potrzeba wzmocnienia współpracy celnej. W 1990 r. rozpoczęto dyskusję nad projektem nowej konwencji, która miała odzwierciedlać dokonany postęp w integracji, a przede wszystkim powstanie Unii Europejskiej, oraz sprostać nowym zagrożeniom.

Konwencje są jednym z instrumentów prawnych formułowanych w ramach III filaru UE, tj. Współpracy Policyjnej i Sądowej w Sprawach Karnych (tytuł VI TUE), które są przyjmowane przez państwa członkowskie UE celem realizacji zadań zawartych w tym tytule

Traktatu. Zgodnie z art. 34 ust. 2 lit. d) TUE konwencje są opracowywane przez Radę, która następnie zaleca państwom członkowskim ich przyjęcie. Państwa członkowskie ratyfikują konwencje zgodnie z procedurami przyjętymi przez własne prawo konstytucyjne. Konwencja staje się wiążąca po przyjęciu przez co najmniej połowę państw członkowskich, chyba że treść konwencji stanowi inaczej. Konwencja wiąże tylko te państwa członkowskie, które ją ratyfikowały.

Zakres i główne postanowienia Konwencji Neapolitańskiej II

Konwencja składa się z preambuły, 35 artykułów w siedmiu tytułach oraz z załącznika zawierającego deklaracje do Konwencji, które zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym WE.

Głównym celem Konwencji Neapolitańskiej II jest wzmocnienie wzajemnej pomocy między administracjami celnymi oraz uregulowanie szczególnych form współpracy w celu zapobiegania naruszeniom krajowych przepisów celnych, wykrywania tych naruszeń oraz ścigania i karania naruszeń wspólnotowych lub krajowych przepisów celnych. Zgodnie z brzmieniem Konwencji krajowymi przepisami celnymi są wszystkie przepisy prawne i administracyjne państwa członkowskiego, których zastosowanie podlega, w całości lub częściowo, kompetencji administracji celnej tego państwa członkowskiego w odniesieniu do:

- ruchu granicznego towarów podlegającego zakazom, ograniczeniom lub kontroli, w szczególności na podstawie artykułu 36 i 223 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską,
- niezharmonizowanego podatku akcyzowego.

Natomiast wspólnotowe przepisy celne to:

- ogół przepisów prawa wspólnotowego i powiązanych przepisów wykonawczych regulujących przywóz, wywóz, tranzyt i obecność towarów będących przedmiotem handlu między państwami członkowskimi a państwami trzecimi, jak również między państwami członkowskimi w przypadku towarów, które nie mają statusu wspólnotowego w rozumieniu artykułu 9 ustęp 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską lub towarów podlegających dodatkowym kontrolom lub badaniom dla uzyskania statusu wspólnotowego,

- ogół przepisów przyjętych na szczeblu Wspólnoty w ramach wspólnej polityki rolnej i przepisów szczególnych, przyjętych w odniesieniu do towarów uzyskanych w wyniku przetworzenia produktów rolnych,
- ogół przepisów przyjętych na szczeblu Wspólnoty w odniesieniu do zharmonizowanego podatku akcyzowego i podatków importowych od wartości dodanej wraz z wykonawczymi przepisami prawa krajowego.

Zakres przepisów objętych Konwencją Neapolitańską II jest powieleniem rozporządzenia 515/95 dot. wzajemnej pomocy między organami administracyjnymi celem zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów prawa celnego i rolnego.

Konwencja ta przewiduje powołanie w każdym państwie członkowskim Centralnej Jednostki Koordynującej, której zadaniem jest przyjmowanie wniosków dotyczących wzajemnej pomocy z zastosowaniem niniejszej Konwencji i zapewnienie koordynacji tej pomocy w ramach tzw. szczególnych form współpracy.

Konwencja Neapolitańska II ustanawia następujące formy współpracy:

1. Funkcjonariusze łącznikowi – każde państwo członkowskie może zawrzeć z innym państwem członkowskim porozumienie w sprawie wymiany funkcjonariuszy łącznikowych na warunkach wzajemnie uzgodnionych. Do głównych zadań funkcjonariusza łącznikowego należy, zgodnie z art. 6 ust. 3 Konwencji:
  - wspieranie i przyśpieszanie wymiany informacji między państwami członkowskimi,
  - udzielanie pomocy w dochodzeniach dotyczących państwa członkowskiego ich pochodzenia lub państwa członkowskiego, które reprezentują,
  - udzielanie wsparcia w rozpatrywaniu wniosków o udzielenie pomocy,
  - doradzanie i pomoc państwu przyjmującemu w przygotowywaniu i realizowaniu operacji transgranicznych,
  - wykonywanie wszelkich innych zadań, które państwa członkowskie mogą między sobą uzgodnić.

Aktualnie w Polsce pracuje pięciu funkcjonariuszy łącznikowych z Holandii, Francji, Niemiec, Szwecji i Wielkiej Brytanii.

2. Pomoc na wniosek – każde państwo członkowskie ma obowiązek udzielenia pomocy, wykorzystując przy tym wszystkie możliwe prawem dozwolone środki, którymi dysponuje, aby zrealizować wniosek o pomoc. Wnioski mogą dotyczyć:
  - przekazania informacji, gdzie organ wezwany podaje wszelkie informacje, które mogą umożliwić zapobieganie, wykrywanie i karanie naruszeń przepisów celnych,
  - nadzoru, gdzie organ wezwany, zależnie od możliwości, przeprowadza specjalną obserwację w stosunku do osób, wobec których istnieją poważne podejrzenia naruszenia przez nie wspólnotowych lub krajowych przepisów celnych,
  - prowadzenie dochodzeń, gdzie organ wezwany prowadzi albo organizuje prowadzenie właściwych dochodzeń dotyczących operacji, które stanowią naruszenie lub, zdaniem organu wnioskującego, wydają się być naruszeniem,
  - powiadomienia, gdzie organ proszony o pomoc zgodnie z przepisami krajowymi państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę, powiadamia adresata lub zapewnia, aby został on powiadomiony o wszystkich dokumentach lub decyzjach, jakie pochodzą od właściwych organów państwa członkowskiego, w którym organ wnioskujący ma swoją siedzibę, i dotyczą stosowania niniejszej Konwencji.
3. Pomoc z własnej inicjatywy – każde państwo członkowskie może udzielić pomocy innym właściwym organom pozostałych państw członkowskich, bez ich uprzednich wniosków. Pomoc może dotyczyć:
  - nadzoru, gdzie organy danego państwa członkowskiego przekazują właściwym organom pozostałych zainteresowanych państw członkowskich wszystkie będące w ich posiadaniu informacje, w szczególności raporty i inne dokumenty lub uwierzytelnione odpisy bądź wyciągi z tych raportów i dokumentów, dotyczące działań związanych z planowanym lub popełnionym naruszeniem,
  - przekazywania informacji, gdzie organy danego państwa członkowskiego niezwłocznie przekazują właściwym władzom pozostałych zainteresowanych państw członkowskich wszystkie istotne informacje dotyczące przewidywanych (potencjalnych) lub popełnionych naruszeń.
4. Szczególne formy współpracy – administracje celne podejmują współpracę transgraniczną, gdzie udzielają sobie nawzajem pomocy osobowej i organizacyjnej.

Niniejsza współpraca może być prowadzona pod warunkiem stosowania następujących zasad:

- każdy wniosek o taką pomoc jest przedstawiany w określonej formie, o której mowa w art. 9,
- koordynacja działań jest realizowana przez Centralną Jednostkę Koordynującą w rozumieniu art. 5,
- współpraca ma na celu zapobieganie, wykrywanie i ściganie naruszeń przepisów celnych odnoszących się do:
  - a) nielegalnego handlu narkotykami i substancjami psychotropowymi, bronią, amunicją, materiałami wybuchowymi, dobrami kultury, niebezpiecznymi i toksycznymi odpadami, materiałami rozszczepialnymi lub materiałami i urządzeniami przeznaczonymi do produkcji broni jądrowej, biologicznej lub chemicznej (towary objęte zakazem),
  - b) nielegalnego handlu substancjami wymienionymi w tabeli I i II Konwencji Narodów Zjednoczonych o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, przeznaczonymi do nielegalnej produkcji narkotyków (prekursory). Rzeczpospolita Polska ratyfikowała tę Konwencję w dniu 30 kwietnia 1994 r., weszła w życie dnia 28 sierpnia 1994 r., opublikowana – Dz. U. z 1995 r. Nr 15, poz. 69,
  - c) nielegalnego granicznego obrotu towarami podlegającymi podatkom, prowadzonego z naruszeniem zobowiązań podatkowych lub w celu niezgodnego z prawem uzyskania środków pomocy publicznej związanych z przywozem lub wywozem towarów, w przypadkach gdy wielkość transakcji i wynikające z nich ryzyko odnośnie podatków i subwencji może spowodować poważne obciążenia finansowe dla budżetu Wspólnot Europejskich lub państw członkowskich,
  - d) każdego innego obrotu towarowego zakazanego przepisami prawa wspólnotowego lub krajowego.

Szczególne formy współpracy, zawarte w Konwencji, stanowią nowe instrumenty w stosunku do Konwencji Neapolitańskiej 1967 i mogą być stosowane tylko na zasadach określonych w Tytule IV Konwencji.

Ww. formy współpracy obejmują:

- pościg transgraniczny, zgodnie z którym funkcjonariusze administracji celnej państwa członkowskiego, którzy w swoim kraju ścigają osobę obserwowaną podczas popełniania albo udziału w popełnianiu jednego z naruszeń określonych w art. 19 ust. 2 Konwencji, mogącego być powodem do ekstradycji, są upoważnieni do prowadzenia pościgu, bez wcześniejszego pozwolenia do kontynuowania pościgu na terytorium innego państwa członkowskiego, w przypadku gdy ze względu na pilność sytuacji właściwe organy drugiego państwa członkowskiego nie mogły zostać wcześniej uprzedzone o wejściu na jego terytorium lub gdy organy te nie mogły na czas udać się na miejsce,
- nadzór transgraniczny, zgodnie z którym funkcjonariusze administracji celnej państwa członkowskiego, którzy prowadzą w swoim kraju obserwacje osoby, co do której istnieją poważne podejrzenia, że jest związana z popełnieniem jednego z naruszeń określonych w art. 19 ust. 2 Konwencji, są upoważnieni do kontynuowania takiej obserwacji na terytorium innego państwa członkowskiego, jeżeli na podstawie przedstawionego wcześniej wniosku o pomoc to państwo zezwoliło na prowadzenie takiego nadzoru,
- dostawę kontrolowaną, zgodnie z którą dane państwo członkowskie zezwala na to, aby na wniosek drugiego państwa członkowskiego, na jego terytorium istniała możliwość dopuszczenia dostaw kontrolowanych w ramach dochodzeń karnych odnoszących się do przestępstw mogących podlegać ekstradycji,
- dochodzenia niejawne, zgodnie z którymi na wniosek organu występującego organ, do którego kierowany jest wniosek, może upoważnić funkcjonariuszy administracji celnej państwa organu wnioskującego lub funkcjonariuszy działających na rzecz tej administracji, którzy pracują pod zmienioną tożsamością (ukryci wywiadowcy), do działania na terytorium państwa członkowskiego, do którego organu kierowany jest wniosek. Organ wnioskujący kieruje wniosek jedynie w przypadku, gdy wyjaśnienie stanu faktycznego byłoby niezwykle trudne bez zastosowania proponowanych środków dochodzeniowych,
- wspólne specjalne zespoły dochodzeniowe, które mogą być utworzone, za porozumieniem, przez organy dwóch albo większej liczby państw członkowskich, z siedzibą w jednym z państw członkowskich i składające się z funkcjonariuszy będących specjalistami w odpowiednich dziedzinach.

W załączniku I do Konwencji przedstawiono deklaracje, które zostały do niej załączone. Zostały one opublikowane w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich (Dz. Urz. WE C 24, z 23.01.1998). Niektóre deklaracje nie zostały opublikowane w Dz. Urz. WE – ich treść została zamieszczona w dokumencie Rady 5161/98 Enfocustoms 3 oraz na stronach internetowych Rady UE.

Szczegółowe zasady stosowania ww. form współpracy zostały określone w art. 20-24 Konwencji. Przewidują one również możliwości zgłaszania zastrzeżeń co do trybu i zasad stosowania przewidzianych w nich środków. W załączniku I do niniejszego uzasadnienia przedstawiono deklaracje państw członkowskich. Oświadczenie Rzeczypospolitej Polskiej odnośnie zastrzeżeń do Konwencji znajduje się w załączniku II do uzasadnienia.

Stosunek prawa polskiego do uregulowań Konwencji

Żadne z postanowień Konwencji nie może być interpretowane jako zmiana kompetencji przyznanych administracjom celnym na mocy przepisów krajowych. Państwa członkowskie zgodnie z art. 2 Konwencji będą stosować jej postanowienia w granicach kompetencji przyznanych im na mocy przepisów krajowych.

Pomoc wzajemna

Postanowienia Tytułu II Konwencji ustanawiają sposoby występowania z wnioskiem o pomoc wzajemną do innej administracji celnej państwa członkowskiego będącego stroną Konwencji. Tytuł ten określa formę oraz zawartość pisemnego wniosku, z jakim administracja celna zwraca się o pomoc oraz zakłada, że na wniosek skonstruowany zgodnie z zasadami określonymi w art. 9 Konwencji administracja, do której skierowano ten wniosek, udziela wyczerpującej odpowiedzi, której sporządzenie może wymagać podjęcia odpowiednich działań wyjaśniających przy wykorzystaniu wszystkich uprawnień, którymi dysponuje dana administracja celna w swoim kraju. Przystępując do Konwencji państwo członkowskie zgadza się na przekazywanie informacji, o które wnosi kraj wnioskujący oraz gdy nie jest to sprzeczne z prawem państwa, do którego wniosek został skierowany (art. 8 Konwencji). W związku z tym stosowanie postanowień Tytułu II Konwencji nie stoi w sprzeczności z przepisami prawa polskiego i ponadto nie ma potrzeby dokonywania w nim zmian. Postanowienia następujących artykułów Tytułu II Konwencji są powtórzeniem

odpowiednich postanowień artykułów rozporządzenia 515/97, które jest stosowane bezpośrednio, a mianowicie:

Konwencja Neapolitańska II	Rozporządzenie 515/97	Treść artykułów
Art. 8	Art. 4	Zasady pomocy na wniosek
Art. 9	Brak odpowiednika	Określa formę i zawartość wniosku
Art. 10	Art. 5, 8, 10	Wniosek o pomoc
Art. 11	Art. 7	Wniosek o nadzór
Art. 12	Art. 9	Wnioski o prowadzenie dochodzeń
Art. 13	Art. 6	Notyfikacja
Art. 14	Art. 13	Wykorzystanie w charakterze dowodu

Pomoc z własnej inicjatywy

Podobnie jak w przypadku pomocy na wniosek, pomoc z własnej inicjatywy jest uregulowana w taki sam sposób jak w rozporządzeniu 515/97. Pomoc taka jest udzielana przez właściwe organy państwa członkowskiego, w przypadku gdy taka pomoc nie jest ograniczona przez prawo krajowe państwa udzielającego pomocy. Właściwe organy same decydują o udzieleniu pomocy z uwzględnieniem przepisów krajowych.

Szczególne formy współpracy

Zgodnie z art. 6x ustawy o służbie celnej (Dz. U. z 2004 r. Nr 156, poz. 1641), funkcjonariusze celni mają prawo stosować środki przymusu bezpośredniego wobec osób niepodporządkowujących się ich poleceniom wydanym w celu realizacji zadań ustawowych. Artykuł ten określa zasady stosowania środków przymusu bezpośredniego w celu m.in. zatrzymania bądź obezwładniania osób, a także zatrzymywania pojazdów, w przypadku niepodporządkowania się poleceniom funkcjonariusza, wydanym zgodnie z ustawowymi uprawnieniami. Jednakże, zarówno w przytaczanym artykule jak i w innych polskich przepisach regulujących uprawnienia organów ochrony prawa, nie zostało zdefiniowane

zarówno samo pojęcie „pościgu”, jak też zasady jego prowadzenia. W związku z tym w obecnie prowadzonych pracach, mających na celu nowelizację ww. ustawy, podjęto stosowne działania legislacyjne celem dokonania zmian w prawie celnym, tak, aby wprowadzić jednoznaczną podstawę prawną do prowadzenia pościgu przez funkcjonariuszy celnych. Należy jednak pamiętać, że pościg przewidziany w Umowie z Schengen jest obowiązkowy, natomiast w Konwencji Neapolitańskiej II jest opcjonalny oraz obejmuje inny katalog przestępstw – art. 41 Konwencji Wykonawczej do Umowy z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. Ww. zmiana w prawie celnym powinna być wprowadzona do czasu przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Umowy z Schengen, gdyż dopiero wówczas może być stosowany przez stronę polską pościg transgraniczny (likwidacja kontroli paszportowej). Zgodnie z treścią deklaracji Rzeczypospolitej Polskiej do Konwencji, możliwość stosowania art. 20 Konwencji została wyłączona do czasu wejścia Rzeczypospolitej Polskiej do Strefy Schengen.

Na podstawie art. 6zi i 6zj ustawy o służbie celnej polska administracja celna ma możliwość prowadzenia nadzoru transgranicznego (art. 21), dostawy kontrolowanej (art. 22) oraz dochodzeń niejawnych (art. 23). Ustawa mówi o prowadzeniu czynności operacyjno-rozpoznawczych, które polegają na uzyskiwaniu, gromadzeniu, przetwarzaniu i sprawdzaniu, w sposób jawny lub niejawny, informacji dotyczących wymiany towarowej, jeśli zachodzi przypuszczenie zagrożenia interesów i spraw majątkowych Skarbu Państwa albo konieczność uzyskania rozpoznania w tym zakresie. Ustawa przewiduje również takie czynności, jak niejawne nadzorowanie przemieszczania, przechowywania i obrotu przedmiotami pochodzącymi z przestępstwa. O podjęciu czynności operacyjno-rozpoznawczych informowany jest Prokurator Generalny, który może nakazać zaniechania tych czynności. Ponadto, zgodnie z art. 6zj ust. 3, organy i instytucje państwowe są obowiązane dopuścić do dalszego przewozu kontrolowanej przesyłki zawierającej przedmioty przestępstwa, w stanie nienaruszonym lub też po usunięciu zawartości, albo zastąpieniu jej w całości lub części.

Zgodnie z przepisami art. 589b-589f ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 1997 r. Nr 89, poz. 555) jest możliwe ustanowienie, przez uprawnione organy, wspólnych zespołów śledczych z właściwymi organami państwa członkowskiego Unii Europejskiej przy prowadzeniu postępowania przygotowawczego.

Ochrona danych osobowych

Konwencja Neapolitańska II reguluje w art. 25 zagadnienie ochrony danych osobowych, podobnie jak czyni to:

1. Konwencja Rady Europy nr 108 z dnia 28 stycznia 1981 r. o ochronie osób w związku z automatycznym przetwarzaniem danych o charakterze osobowym, której państwa członkowskie, w tym Rzeczpospolita Polska, są stronami. Rzeczpospolita Polska podpisała Konwencję Rady Europy nr 108 w dniu 21 kwietnia 1999 r., a ratyfikowała dnia 24 kwietnia 2002 r.
2. Dyrektywa 95/46 WE Parlamentu Europejskiego oraz Rady z dnia 24 października 1995 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych o charakterze osobowym oraz o swobodnym przepływie tych danych. Dyrektywa chroni podstawowe prawa i wolności osób fizycznych, a przede wszystkim ich prawa do prywatności odnośnie do przetwarzania danych osobowych. Państwa członkowskie zobowiązują się do nieograniczania, ani niezabrania swobodnego obiegu danych osobowych między nimi z powodów związanych z ochroną praw obywateli. Dyrektywa określa także warunki zgodności przetwarzania danych, zasady dotyczące jakości danych, definiuje specjalne kategorie ich przetwarzania.

Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.) została znowelizowana w dniu 22 stycznia 2004 r. ustawą o zmianie ustawy o ochronie danych osobowych oraz ustawy o wynagrodzeniach osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe (Dz. U. z 2004 r. Nr 33, poz. 285), która w części dot. danych osobowych w pełni dostosowuje prawo polskie w tej dziedzinie do prawa UE. Z uwagi na powyższe, nie ma konieczności dokonywania zmian w prawie polskim odnośnie do ochrony danych osobowych w przypadku ratyfikacji Konwencji Neapolitańskiej II.

Europejski Trybunał Sprawiedliwości

Art. 26 przedmiotowej Konwencji stanowi podstawę do określenia wyłącznej właściwości Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w kontekście kompetencji do orzekania prejudycjalnego w sprawie wykładni postanowień Konwencji w przypadkach, gdy taka wykładnia jest niezbędna w państwach członkowskich Unii Europejskiej do wydania wyroku w sprawie sądowej. Konwencja będzie miała bowiem zastosowanie wszędzie tam, gdzie w danej sprawie w państwie członkowskim wystąpi element nawiązujący do Konwencji, a sąd lub Trybunał orzekający poweźmie wątpliwości interpretacyjne co do ważności lub brzmienia jej postanowień. W takich sytuacjach pytania prejudycjalne skierowane będą do Trybunału

Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich przed formalnym zakończeniem sprawy i będą stanowiły swoisty „warunek zawieszający” dla wydawanego wyroku. Powyższa właściwość Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wynika *expressis verbis* z treści art. 26 Konwencji. W art. 26 ust. 1 ustanowiono zasadę, która po wejściu w życie Konwencji w odniesieniu do Rzeczypospolitej Polskiej będzie miała pełne zastosowanie, traktującą o fakultatywnym uprawnieniu do złożenia deklaracji przez państwo członkowskie uznające kompetencje powyższego Trybunału do orzekania w przedstawionym trybie prejudycjalnym. Konwencja stwarza przy tym alternatywnie dwie możliwości określenia przez państwo członkowskie zakresu objętego przedmiotową deklaracją, w brzmieniu:

„a) każdy sąd lub trybunał tego Państwa, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa krajowego, może zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z wnioskiem o rozpatrzenie w trybie prejudycjalnym pytania podniesionego w sprawie przed nim zawisłej i dotyczącego wykładni niniejszej Konwencji, jeżeli sąd lub trybunał ten uzna, że decyzja w tej kwestii jest niezbędna do wydania wyroku”,

lub

„b) każdy sąd lub trybunał tego Państwa może zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z wnioskiem o rozpatrzenie w trybie prejudycjalnym pytania podniesionego w sprawie przed nim zawisłej i dotyczącego wykładni niniejszej Konwencji, jeżeli sąd lub trybunał uzna, że decyzja w tej kwestii jest niezbędna do wydania wyroku”.

Z dniem wejścia w życie Traktatu Akcesyjnego Rzeczpospolita Polska została zobowiązana do złożenia oświadczenia, o którym mowa w art. 35 TUE (jednak nie został wyznaczony czas, w jakim należy złożyć stosowane oświadczenie). W chwili obecnej takie oświadczenie nie zostało złożone, więc należy powstrzymać się od złożenia oświadczenia przewidzianego w art. 26 pkt 4 niniejszej Konwencji z uwagi na to, że treść oświadczenia powinna być skorelowana i poprzedzona wypracowaniem stanowiska co do ogólnego oświadczenia, o którym mowa w art. 35 TUE. Ministerstwo Spraw Zagranicznych złożyło jedno oświadczenie w sprawie trybu zwracania się sądów krajowych do ETS-u w sprawie wykładni, które będzie obowiązywać względem niniejszej Konwencji.

W związku z faktem, że Konwencja należy do kategorii aktów prawa unijnego nie podlegających procedurze negocjowania w momencie przystępowania do nich, Rzeczpospolita Polska jest zobligowana do przyjęcia Konwencji w aktualnym kształcie jako

całości, co w kontekście akcesji do Unii Europejskiej i konieczności implementacji *acquis communautaire* w pełnym zakresie nie powinno budzić wątpliwości, gdyż Konwencja jako akt prawny wynikający z prawodawstwa Wspólnot jest w pełni z nim zgodna i winna wejść do polskiego porządku prawnego, stając się jego integralną częścią.

Potrzeba, cel oraz tryb związania się Konwencją

Konwencja Neapolitańska II stanowi wyraz chęci zacieśnienia współpracy administracji celnych w celu zwiększenia skuteczności na polu walki z przestępczością transgraniczną. Działalność przestępcza w Unii Europejskiej jest w coraz mniejszym stopniu ograniczona granicami państwowymi. Administracje celne państw członkowskich, aby móc skutecznie z nią walczyć, również muszą pozbyć się „granic” we wzajemnej współpracy, a Konwencja jest ważnym instrumentem w tym zakresie. Rzeczpospolita Polska, przystępując do Konwencji przyczyni się do spadku przestępczości celnej na jej obszarze i obszarze UE. Przyjęcie Konwencji stanowi również element przygotowania Rzeczypospolitej Polskiej do wejścia do Strefy Schengen z uwagi na podobne rozwiązania zastosowane w obydwu aktach – Konwencji Neapolitańskiej II i Umowie z Schengen.

Ponadto w Akcie Ateńskim z dnia 16 kwietnia 2003 r. dotyczącym warunków przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej (...) do Unii Europejskiej, Rzeczpospolita Polska zobowiązała się do związania po akcesji (artykuł 3 punkt 4) konwencjami z dziedziny wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, których nie można oddzielić od osiągnięcia celów Traktatu o Unii Europejskiej, a które do dnia przystąpienia zostały otwarte do podpisu przez ówczesne państwa członkowskie. Dotyczy to także tych konwencji, które zostały przygotowane przez Radę zgodnie z Tytułem VI TUE, a których przyjęcie Rada zaleciła państwom

członkowskim.

W wykonaniu ww. zobowiązania ratyfikowanie przedmiotowej Konwencji jest konieczne. Strona polska podczas negocjacji akcesyjnych zobowiązała się do przyjęcia dorobku prawnego z rozdziału 24 Wymiar Sprawiedliwości i Sprawy Wewnętrzne. Podczas szczytu Unii Europejskiej w Brukseli w dniach 25 i 26 marca 2004 r. przyjęto Deklarację w Sprawie Zwalczenia Terroryzmu. Deklaracja ta wzywa wszystkie ówczesne i przystępujące państwa członkowskie do jak najszybszego pełnego przyjęcia wszystkich środków prawnych

wpracowanych przez Unię w ramach III filaru, w tym również Konwencji Neapolitańskiej II.

Przyjęcie Konwencji wzmocni pozycję Rzeczypospolitej Polskiej jako państwa członkowskiego zwracającego szczególną uwagę na zwalczanie przestępczości celnej. Biorąc pod uwagę wzrost aktywności grup przestępczych generujących swoje dochody, np. z przemytu narkotyków, czy wyrobów akcyzowych dla celów m.in. wspierania międzynarodowego terroryzmu, ratyfikacja Konwencji umożliwi polskiej administracji lepszą koordynację działań zwalczających i prewencyjnych w ramach UE i dlatego staje się tak istotna. Polska administracja celna stanie się równorzędnym partnerem dla służb celnych państw UE, a Rzeczpospolita Polska uzyska silniejszą pozycję w zakresie kreowania polityki celnej oraz polityki w zakresie spraw wewnętrznych i bezpieczeństwa Unii Europejskiej. Przystąpienie do Konwencji daje sposobność do pogłębienia integracji UE, co jest zgodne z polityką zagraniczną Rzeczypospolitej Polskiej w tym zakresie (por. exposé Ministra Spraw Zagranicznych na temat polskiej polityki zagranicznej w 2004 r. przedstawione na posiedzeniu Sejmu w dniu 21 stycznia 2004 r.).

Mając na uwadze realizację celów TUE odnoszących się do III filara oraz cel Konwencji, należy zastosować zasadę wzajemności odnośnie do zastrzeżeń jakie do tej pory poczyniły administracje celne państw członkowskich, w tym zwłaszcza sąsiadujących. Tym niemniej, pościg transgraniczny będzie stosowany względem Rzeczypospolitej Polskiej po jej wejściu do Strefy Schengen. Republika Federalna Niemiec stosuje zasadę wzajemności w przypadku pościgu transgranicznego (wyłączone są: Republika Grecka, Irlandia i Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej). Republika Czeska złożyła deklarację, że pościg będzie stosowany na jej terytorium na zasadzie wzajemności. Republika Litewska oraz Republika Słowacka zaznaczyły w swoich deklaracjach, że będą nadal uzgadniać swoje stanowiska z sąsiadującymi państwami odnośnie do zastrzeżeń do Konwencji. Tym niemniej, co zostało zaznaczone na forum *Grupy Roboczej Rady UE ds. Współpracy Celnej*, w obecnej chwili obydwie państwa zamierzają stosować zasadę wzajemności. Uwzględniając stanowiska zajęte przez państwa sąsiadujące, nie wydaje się stosowne ograniczanie prawa pościgu transgranicznego wobec właściwych służb tych krajów zarówno w czasie, jak i przestrzeni. Dalej, należy uznać za stosowne, aby zezwolić funkcjonariuszom celnym lub innym właściwym służbom na wniesienie/wwiezienie broni służbowej, bez prawa użycia z wyjątkiem obrony koniecznej, w przypadku dokonywania przez nich pościgu trangranicznego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zgodnie z warunkami określonymi w art. 20

Konwencji. Takie rozwiązanie jest podyktowane względami praktycznymi. Mianowicie, w przypadku dokonywania pościgu każda zwłoka może doprowadzić do jego niepowodzenia, a za taką zwłokę można uznać konieczność zdeponowania broni służbowej przed przekroczeniem granicy. Funkcjonariusze celni (lub innych uprawnionych służb) państw sąsiadujących, w przypadku prowadzenia pościgu transgranicznego, muszą stosować się do prawa krajowego państwa członkowskiego, gdzie pościg jest aktualnie prowadzony.

Przystąpienie Rzeczypospolitej Polskiej do Konwencji Neapolitańskiej II umożliwi lepsze przygotowanie się do stosowania zapisów Umowy z Schengen, która jest jednym z fundamentów funkcjonowania swobody przepływu osób w Unii Europejskiej. Ratyfikacja Konwencji stanowi również element kompensacyjny w stosunku do likwidacji granic celnych między państwami członkowskimi. Mianowicie, postanowienia Konwencji umożliwią służbie celnej działanie przy granicach Rzeczypospolitej Polskiej i tym samym lepszą ochronę terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przed napływem towarów, które mogą stanowić zagrożenie dla bezpieczeństwa i zdrowia obywateli.

Przystąpienie Rzeczypospolitej Polskiej do Konwencji zobowiązuje do powołania/wyznaczenia w polskiej administracji celnej Centralnej Jednostki Koordynującej. Taka jednostka może powstać w Departamencie Kontroli Celno-Akcyzowej w Ministerstwie Finansów zajmującym się m.in. zwalczaniem przestępczości celnej. Konwencja, jak to zostało wskazane wcześniej, nie kreuje nowych uprawnień dla administracji celnej i w przypadku braku stosownych uprawnień Centralna Jednostka Koordynująca przekazuje sprawę właściwym organom w Rzeczypospolitej Polskiej.

Dwadzieścia dwa państwa członkowskie Unii Europejskiej ratyfikowały Konwencję Neapolitańską II (stan na marzec 2005 r., wykaz znajduje się w załączniku I).

Kolejne trzy państwa członkowskie są na etapie zakończenia procesu przystąpienia. Konwencja wchodzi w życie po dziewięćdziesięciu dniach po złożeniu dokumentów przystąpienia przez ostatnie ratyfikujące państwo członkowskie. Tym niemniej, każde państwo może zadeklarować, przy składaniu dokumentów przystąpienia, że Konwencja, zgodnie z jej art. 32 ust. 4, ma zastosowanie w zakresie jego stosunków z państwami członkowskimi, które wydały podobne oświadczenie. Konwencja jest otwarta do przystąpienia dla każdego państwa, które staje się członkiem Unii Europejskiej. W stosunku do nowo przystępujących państw Konwencja wchodzi w życie po upływie dziewięćdziesięciu

dni od złożenia instrumentów przystąpienia u depozytariusza Konwencji, którym jest Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej.

Stosowanie Konwencji Neapolitańskiej II będzie mogło dotyczyć bezpośrednio osób fizycznych, np. w przypadku stosowania pościgu i nadzoru transgranicznego; natomiast w pozostałych przypadkach pośrednio, gdy osoby fizyczne mogą być przedmiotem dochodzeń niejawnych, działań wspólnych zespołów oraz pomocy wzajemnej.

Związanie Rzeczypospolitej Polskiej przedmiotową Konwencją nastąpi w drodze ratyfikacji za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie, zgodnie z art. 89 ust. 1 pkt 2 i 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483) oraz art. 12 w związku z art. 17 ustawy z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych (Dz. U. Nr 39, poz. 443, z późn. zm.).

Ratyfikacja Konwencji Neapolitańskiej II nie powoduje obowiązku zmian w prawie polskim oraz nie wywołuje skutków finansowych.

Przyjęcie Konwencji i realizacja jej postanowień może przyczynić się do zwiększenia skuteczności zwalczania przestępczości transgranicznej, co może skutkować zwiększeniem dochodów budżetowych.

Załączniki:

- I. Zestawienie deklaracji do Konwencji zgłoszonych przez poszczególne państwa członkowskie.
- II. Projekt Deklaracji Rzeczypospolitej Polskiej.

Zestawienie deklaracji do Konwencji złożonych przez poszczególne Państwa Członkowskie.

Tytuł Konwencja sporządzona na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi

Podpisana **18/12/1997 w Brukseli**

Wejście w życie: Konwencja nie weszła jeszcze w życie; jest stosowana na podstawie deklaracji złożonych przez poszczególne Państwa Członkowskie zgodnie z artykułem 32 ust. 4 Konwencji

Odniesienie w Dzienniku Urzędowym WE C 24 (23/01/98)

Strona	Notyfikacja.	Wejście w życie
Królestwo Belgii	22/09/2004	
Republika Czeska*	28/01/2005	
Królestwo Danii	30/08/2002	
Republika Federalna Niemiec	12/11/2002	
Republika Grecka	20/06/2000	
Królestwo Hiszpanii	31/01/2001	
Republika Estońska*	10/02/2005	
Republika Francuska	11/08/2000	
Republika Węgierska	25/11/2004	
Irlandia	27/03/2002	
Republika Włoska		
Republika Cypryjska*	15/07/2004	
Republika Łotewska*	02/06/2004	
Republika Litewska*	28/05/2004	
Wielkie Księstwo Luksemburga	30/07/2001	
Republika Malty		
Królestwo Niderlandów	31/01/2002	
Republika Austrii	08/09/2004	
Rzeczpospolita Polska		
Republika Portugalska	19/07/2004	
Republika Słowacka*	11/05/2004	
Republika Słowenii*	08/07/2004	
Królestwo Szwecji	26/01/2001	
Republika Finlandii	27/05/2004	
Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej	07/03/2002	

* Państwa, które przystąpiły do Konwencji Neapolitańskiej II.

Królestwo Belgii

Declaration, within the meaning of Article 20(6) of the Convention on Mutual Assistance and Cooperation between Customs Administrations, relating to the common borders of the Kingdom of Belgium with the Kingdom of the Netherlands, the Grand Duchy of Luxembourg, the Federal Republic of Germany and the French Republic

(a) Common borders of the Kingdom of Belgium with the Kingdom of the Netherlands

On Belgian territory the competent officers of the Kingdom of the Netherlands will exercise the right of pursuit, as regards application of the right to apprehend, the territorial scope thereof and the events concerning which that right may be applied: with regard to the infringements referred to in Article 19(2)(a), (b) and (d) of this Convention, in accordance with the relevant provisions of Article 27 of the Benelux Treaty on Extradition and Mutual Assistance in Criminal Matters of 27 June 1962, as amended by the Protocol of 11 May 1974; with regard to the infringements referred to in Article 19(2)(c) of this Convention, in accordance with the relevant provisions of Article 24 of the Convention on administrative and judicial cooperation in the field of regulations relating to the achievement of the objectives of the Benelux Economic Union of 29 April 1969 and of the Additional Protocol thereto containing specific provisions on taxation.

(b) Common borders of the Kingdom of Belgium with the Grand Duchy of Luxembourg

On Belgian territory the competent officers of the Grand Duchy of Luxembourg will exercise the right of pursuit, as regards application of the right to apprehend, the territorial scope thereof and the events concerning which that right may be applied: with regard to the infringements referred to in Article 19(2)(a), (b) and (d) of this Convention, in accordance with the relevant provisions of Article 27 of the Benelux Treaty on Extradition and Mutual Assistance in Criminal Matters of 27 June 1962, as amended by the Protocol of 11 May 1974; with regard to the infringements referred to in Article 19(2)(c) of this Convention, in accordance with the relevant provisions of Article 24 of the Convention on administrative and judicial cooperation in the field of regulations relating to the achievement of the objectives of the Benelux Economic Union of 29 April 1969 and of the Additional Protocol containing special provisions on taxation.

(c) Common borders of the Kingdom of Belgium with the Federal Republic of Germany

On Belgian territory the competent officers of the Federal Republic of Germany will exercise the right of pursuit, as regards application of the right to apprehend, the territorial scope thereof and the events concerning which that right may be applied, in accordance with the following qualifications: right to apprehend in extremely urgent cases as provided for in Article 20(2)(b); right of pursuit without limit in space or time; right of pursuit of individuals observed in the act of committing one of the infringements referred to in Article 19(2) which could give rise to extradition, or participating in such an infringement.

(d) Common borders of the Kingdom of Belgium with the French Republic

On Belgian territory the competent officers of the French Republic will exercise the right of pursuit, as regards application of the right to apprehend, the territorial scope thereof and the events concerning which that right may be applied, in accordance with the following qualifications: no right to apprehend; right of pursuit without limit in space or time; right of pursuit of individuals observed in the act of committing one of the infringements referred to in Article 19(2) which could give rise to extradition, or participating in such an infringement.

Deklaracja w rozumieniu artykułu 20 ust. 6 Konwencji w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi w odniesieniu do wspólnych granic Królestwa Belgii z Królestwem Niderlandów, Wielkim Księstwem Luksemburga, Republiką Federalną Niemiec i Republiką Francuską.

a) Wspólne granice Królestwa Belgii z Królestwem Niderlandów.

Właściwi funkcjonariusze Królestwa Niderlandów będą korzystali z prawa do pościgu na terytorium Królestwa Belgii w odniesieniu do stosowania prawa do zatrzymania, jego zakresu terytorialnego i sytuacji, w których prawo to może być stosowane: odnośnie naruszeń, o których mowa w artykule 19 ust. 2 lit. a), b) i d) niniejszej Konwencji - zgodnie z odpowiednimi przepisami artykułu 27 Traktatu w sprawie ekstradycji i wzajemnej pomocy w sprawach karnych zawartego przez państwa Beneluksu dnia 27 czerwca 1962 r., zmienionego na mocy Protokołu z dnia 11 maja 1974 r.; odnośnie naruszeń, o których mowa w artykule 19 ust. 2 lit. c) niniejszej Konwencji - zgodnie z odpowiednimi przepisami artykułu 24 Konwencji w sprawie współpracy administracyjnej i prawnej w zakresie uregulowań, odnoszących się do osiągnięcia celów Unii Gospodarczej państw Beneluksu z dnia 29 kwietnia 1969 r. i Protokołu uzupełniającego zawierającego szczególne przepisy dotyczące opodatkowania.

b) Wspólne granice Królestwa Belgii z Wielkim Księstwem Luksemburga.

Właściwi funkcjonariusze Wielkiego Księstwa Luksemburga będą korzystać z prawa do pościgu na terytorium Królestwa Belgii w odniesieniu do stosowania prawa do zatrzymania, jego zakresu terytorialnego i sytuacji, w których prawo to może być stosowane: odnośnie naruszeń, o których mowa w artykule 19 ust. 2 lit. a), b) i d) niniejszej Konwencji - zgodnie z odpowiednimi przepisami artykułu 27 Traktatu w sprawie ekstradycji i wzajemnej pomocy w sprawach karnych zawartego przez państwa Beneluksu dnia 27 czerwca 1962 r., zmienionego przez Protokół z dnia 11 maja 1974 r.; odnośnie naruszeń, o których mowa w artykule 19 ust. 2 lit. c) niniejszej Konwencji - zgodnie z odpowiednimi przepisami artykułu 24 Konwencji w sprawie współpracy administracyjnej i prawnej w zakresie uregulowań, odnoszących się do osiągnięcia celów Unii Gospodarczej państw Beneluksu z dnia 29 kwietnia 1969 r. i Protokołu uzupełniającego zawierającego szczególne przepisy dotyczące opodatkowania.

c) Wspólne granice Królestwa Belgii z Republiką Federalną Niemiec.

Właściwi funkcjonariusze Republiki Federalnej Niemiec będą korzystać z prawa do pościgu na terytorium Królestwa Belgii w odniesieniu do stosowania prawa do zatrzymania, jego zakresu terytorialnego i sytuacji, w których prawo to może być stosowane, zgodnie z następującymi warunkami:

- prawo do zatrzymania w szczególnie pilnych przypadkach, zgodnie z artykułem 20 ust. 2 lit. b);
- prawo do pościgu bez ograniczenia w czasie lub przestrzeni;
- prawo do pościgu osób obserwowanych podczas popełniania jednego z naruszeń, określonych w artykule 19 ust. 2, które mogłyby dać podstawę do ekstradycji, lub uczestniczących w takim naruszeniu.

d) Wspólne granice Królestwa Belgii z Republiką Francuską.

Właściwi funkcjonariusze Republiki Francuskiej będą korzystali z prawa do pościgu na terytorium Królestwa Belgii w odniesieniu do stosowania prawa do zatrzymania, jego zakresu terytorialnego i sytuacji, w których prawo to może być stosowane, zgodnie z następującymi zastrzeżeniami:

- bez prawa do zatrzymania;
- prawo do pościgu bez ograniczenia w czasie lub przestrzeni;
- prawo do pościgu osób obserwowanych podczas popełniania jednego z naruszeń, określonych w artykule 19 ust. 2, które mogłyby dać podstawę do ekstradycji, lub uczestniczących w takim naruszeniu..

Republika Czeska

DECLARATIONS:

1. Re Articles 1(2) and 3(2):

“The Czech Republic declares that it interprets the terms „judicial authorities” and „judicial authority” in Articles 1(2) and 3(2) of the Convention in the sense of its declarations made pursuant to Article 24 of the European Convention on Mutual Assistance in Criminal Matters, signed in Strasbourg on 20 April 1959.”

2. Re Article 4(7):

“The Czech Republic declares that, as regards cooperation under Title IV of the Convention, „customs administrations” shall also include the police of the Czech Republic.”

3. Re Article 20(1):

“The Czech Republic states that the authorisation to act pursuant to this Article shall apply in the Czech Republic to officers of the authorities of the Customs Administration of the Czech Republic, who shall have the status of police authorities under national law, and to the police of the Czech Republic.”

4 Re Article 20(6):

“The Czech Republic declares that the competent officers of the Member States shall exercise hot pursuit in the territory of the Czech Republic without limit in space or time (Article

20(3)(b)) and may apprehend the person pursued (Article 20(2)(b)). This authorisation shall not apply to officers of Member States which have completely excluded application of this Article pursuant to paragraph 8 thereof.”

5. Re Article 21(1):

“The Czech Republic states that authorisation to act pursuant to this Article shall apply in the Czech Republic to the authorities of the Customs Administration of the Czech Republic, which shall have the status of police authorities under national law, and to the police of the Czech Republic.”

6. Re Article 21(5):

“The Czech Republic declares that it accepts the provisions of Article 21 subject to the following conditions: Cross-border surveillance may be carried out pursuant to Article 21(1), (2) and (3) only if there are serious grounds for believing that the persons under observation are involved in one of the infringements referred to in Article 19(2), which carry the maximum sentence of at least one year of imprisonment in the requesting State, and only for the purpose of evidence in criminal proceedings.”

1. Odnośnie artykułu 1 ust. 2 i artykułu 3 ust. 2:

„Republika Czeska deklaruje, że interpretuje określenia „organy sądowe” i „organ sądowy” w artykule 1 ust.2 i artykule 3 ust. 2 Konwencji w znaczeniu deklaracji wniesionych stosownie do artykułu 24 Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych, podpisanej w Strasburgu dnia 20 kwietnia 1959 r.”

2. Odnośnie artykułu 4 ust. 7:

„Republika Czeska deklaruje, że w odniesieniu do współpracy na podstawie tytułu IV Konwencji wyrażenie „administracje celne” obejmuje także policję Republiki Czeskiej.”

3. Odnośnie artykułu 20 ust. 1:

„Republika Czeska oświadcza, że zezwolenie na podejmowanie działania zgodnie z niniejszym artykułem ma zastosowanie w Republice Czeskiej do funkcjonariuszy organów Administracji Celnej Republiki Czeskiej, którzy mają status organów policji zgodnie z prawem krajowym i do policji Republiki Czeskiej.”

4. Odnośnie artykułu 20 ust. 6:

„Republika Czeska deklaruje, że właściwi funkcjonariusze Państw Członkowskich prowadzą pościg na terytorium Republiki Czeskiej bez ograniczenia w czasie lub przestrzeni (artykuł 20 ust. 3 lit. b)) i mogą zatrzymać ściganą osobę (artykuł 20 ust. 2 lit. b)). Takiego zezwolenia nie stosuje się do funkcjonariuszy Państw Członkowskich, które całkowicie wyłączyły stosowanie niniejszego artykułu zgodnie z jego ust. 8.”

5. Odnośnie artykułu 21 ust. 1:

„Republika Czeska oświadcza, że zezwolenie do działania zgodnie z niniejszym artykułem stosuje się w Republice Czeskiej do organów Administracji Celnej Republiki Czeskiej, które mają status organów policyjnych zgodnie z prawem krajowym, oraz do policji Republiki Czeskiej.”

6. Odnosnie artykułu 21 ust. 5:

„Republika Czeska deklaruje, że przyjmuje postanowienia artykułu 21 z zastrzeżeniem następujących warunków: nadzór transgraniczny może być wykonywany zgodnie z artykułem 21 ust. 1, 2 i 3 tylko wtedy, gdy są istotne podstawy do przypuszczania, że osoby będące pod obserwacją biorą udział w jednym z naruszeń o których mowa w artykule 19 ust 2, które są zagrożone maksymalnymi karami przynajmniej jednego roku pozbawienia wolności w kraju wnioskującym, oraz tylko dla celów dowodowych postępowania karnego.”

Królestwo Danii

Danish declarations on the Naples II Convention In connection with the ratification of the Naples II Convention, Denmark wishes to make the declarations set out below. Denmark has previously made declarations on Articles 1(2), 3(2), 4(3) and 6(4) of the Naples II Convention. We assume that those declarations remain annexed to the Convention. As Article 4 is not divided into paragraphs, but is a numbered list, it should be made clear that the declaration relates to item number 3 on the list in Article 4 (not paragraph 3). Law No 465 of 7 June 2001 on amendments to the Criminal Code and to the Administration of Justice Act (receiving stolen goods and other subsequent assistance, and IT investigations) introduced a general provision on receiving stolen goods in Section 290 of the Criminal Code. At the same time, Sections 191a and 284 of the Criminal Code were repealed. The reference to these sections in the declaration on the third indent of Article 4(3) are therefore no longer in accordance with the Criminal Code. The declaration should therefore be amended as follows: "Re Article 4(3), third indent Denmark declares, as far as it is concerned, that Article 4(3), third indent, applies only to the predicate offences in respect of which at any time receiving stolen goods is punishable under Danish law (Section 290 of the Criminal Code)." On signing the Convention, Denmark also made a declaration under Article 20(6) on the conditions for pursuit: "Denmark declares that pursuit into Denmark over the borders from Sweden and Germany may only take place on the following conditions:

- *the Swedish and German authorities have the right to continue an ongoing pursuit on Danish territory for a distance of up to 25km from the border;*
- *the Swedish and German authorities do not have the right to apprehend persons in Danish territory.*

" Denmark has also made declarations on Article 20 and Article 21. As those Articles state that when depositing its instruments of adoption of the Convention, a Member State may declare that it is not bound by that Article or by part thereof, we believe that these declarations should be presented once again. The Danish declarations: "Re Article 20(4)(e) Denmark declares, as far as it is concerned, that pursuing customs officers may carry their service weapons over the land border, unless Denmark has expressly objected to this. Denmark also declares, as far as it is concerned, that if the pursuit is continued into Danish territory by boat or aeroplane, the pursuing customs officers may not in principle carry their service weapons. Re Article 20(8) Denmark declares that its accepts the provisions of Article 20, subject to the following conditions: In case of a hot pursuit exercised by the customs authorities of another Member State at sea or through the air, such pursuit may be extended to Danish territory, including Danish territorial waters and the airspace above Danish

territory and territorial waters, only if the competent Danish authorities have received prior notice thereof. Re Article 21(3)(d) Denmark declares, as far as it is concerned, that customs officers conducting cross-border observation may carry their service weapons over the land border, unless Denmark has expressly objected to this. Denmark also declares, as far as it is concerned, that if the observation is continued into Danish territory by boat or aeroplane, the customs officers conducting the observation may not in principle carry their service weapons. Re Article 21(5) Denmark declares that it accepts the provisions of Article 21, subject to the following conditions: Cross-border surveillance without prior authorisation may be carried out only in accordance with Article 21(2) and (3) if there are serious grounds for believing that the persons under observation are involved in one of the infringements referred to in Article 19(2) which could give rise to extradition. Re Article 23(5) Denmark declares that it is not bound by Article 23. Re Article 26(4) and (5) Denmark declares that all Danish courts are entitled but not obliged to request the Court of Justice to give a preliminary ruling on a question raised in a case concerning the interpretation of the Convention, if the court concerned considers that a decision on the question is necessary to enable it to give judgment."

Duńskie deklaracje do Konwencji Neapolitańskiej II.

W związku z ratyfikacją Konwencji Neapolitańskiej II Dania pragnie złożyć poniższe deklaracje.

Dania złożyła poprzednio deklaracje dotyczące artykułu 1 ust. 2, artykułu 3 ust. 2, artykułu 4 ust. 3 oraz artykułu 6 ust. 4 Konwencji Neapolitańskiej II. Zakładamy, że deklaracje te pozostają załączone do Konwencji. W związku z tym, że artykuł 4 nie jest podzielony na ustępy, lecz jest numerowanym wykazem, należy wyjaśnić, że deklaracja odnosi się do 3 punktu w wykazie artykułu 4 (nie ustępu 3). Ustawa nr 465 z dnia 7 czerwca 2001 r. w sprawie zmian do kodeksu karnego oraz kodeksu postępowania karnego (w odniesieniu do paserstwa i innych związanych z nim czynów oraz wykorzystania technologii informatycznej w dochodzeniach) wprowadziła ogólny przepis dotyczący paserstwa w dziale 290 kodeksu karnego. W tym samym czasie działy 191a oraz 284 kodeksu karnego zostały uchylone. Dlatego odniesienie do tych działów w deklaracji dotyczącej artykułu 4 ust. 3 tiret trzecie nie jest już zgodne z kodeksem karnym. W związku z tym deklaracja powinna zostać zmieniona w następujący sposób:

„Odnośnie artykułu 4 ust. 3 tiret trzecie Królestwo Danii oświadcza, w zakresie w jakim jego to dotyczy, że artykuł 4 ust. 3 tiret trzecie stosuje się do przestępstw odnośnie których paserstwo jest zawsze karalne zgodnie z prawem duńskim (dział 290 kodeksu karnego)”.

W momencie podpisywania Konwencji Dania złożyła również deklarację zgodnie z artykułem 20 ust. 6 o warunkach pościgu: „Dania oświadcza, że pościg wkraczający przez granicę na terytorium Danii ze Szwecji i Niemiec może odbywać się tylko na następujących warunkach:

- władze szwedzkie i niemieckie mają prawo do kontynuowania pościgu prowadzonego na terytorium duńskim na odległość do 25 kilometrów od granicy;
- władze szwedzkie i niemieckie nie mają prawa dokonywać zatrzymań osób na terytorium duńskim.”

Dania złożyła również deklaracje dotyczące artykułu 20 i artykułu 21. Ponieważ artykuły te przewidują, że w chwili składania dokumentów przystąpienia do Konwencji Państwo Członkowskie może oświadczyć, że nie jest w całości lub częściowo związane tymi artykułami uważamy, że te deklaracje powinny być złożone ponownie.

Duńskie deklaracje:

„Odnośnie artykułu 20 ust. 4 lit. e) Dania oświadcza, że w zakresie w jakim jej to dotyczy, ścigający funkcjonariusze celni mogą nosić broń służbową przekraczając granicę lądową,

chyba że Dania wyraźnie sprzeciwi się temu. Dania oświadcza również, że w zakresie w jakim jej to dotyczy, w przypadku kontynuowania pościgu prowadzonego łodzią lub samolotem na terytorium Danii, ścigający funkcjonariusze celni nie mogą, co do zasady, nosić broni służbowej. Odnośnie artykułu 20 ust. 8 Dania oświadcza, że przyjmuje postanowienia artykułu 20, z zastrzeżeniem następujących warunków:

W przypadku pościgu wykonywanego przez organy celne innego Państwa Członkowskiego na morzu lub w powietrzu, może być on rozszerzony na terytorium Danii łącznie z duńskimi wodami terytorialnymi oraz duńską przestrzenią powietrzną tylko w przypadku, gdy odpowiednie duńskie władze zostały wcześniej poinformowane o tym pościgu. Odnośnie artykułu 21 ust. 3 lit. d) Dania oświadcza, że w zakresie w jakim jej to dotyczy, funkcjonariusze celni prowadzący obserwację transgraniczną mogą nosić broń służbową przekraczając granicę lądową, chyba że Danii wyraźnie sprzeciwi się temu. Dania oświadcza również, że w zakresie w jakim jej to dotyczy, w przypadku kontynuowania obserwacji na terytorium Danii za pomocą łodzi lub samolotu, funkcjonariusze celni prowadzący obserwację nie mogą, co do zasady, nosić broni służbowej. Odnośnie artykułu 21 ust. 5 Dania oświadcza, że przyjmuje postanowienia artykułu 21 z zastrzeżeniem następujących warunków: nadzór transgraniczny, prowadzony bez wcześniejszego zezwolenia, może być kontynuowany tylko zgodnie z artykułem 21 ust. 2 i 3, jeżeli są istotne podstawy aby przypuszczać, że osoby będące pod obserwacją uczestniczyły w jednym z naruszeń, o których mowa w artykule 19 ust. 2, które może stanowić podstawę do ekstradycji. Odnośnie artykułu 23 ust. 5 Dania oświadcza, że nie jest związana postanowieniami artykułu 23. Odnośnie artykułu 26 ust. 4 i 5 Dania oświadcza, że wszystkie duńskie sądy są uprawnione, ale nie zobowiązane, do występowania do Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości o wydanie orzeczenia prejudycjalnego dotyczącego kwestii podniesionej w sprawie wykładni Konwencji, jeżeli zainteresowany sąd uzna, że decyzja dotycząca tej kwestii jest konieczna w celu umożliwienia mu wydania orzeczenia.

Republika Federalna Niemiec

Article 20(6) (hot pursuit) Competent officers of the Member States will exercise the right of pursuit on the territory of the Federal Republic of Germany without any limit in space or time (Article 20(4)(b)) and will have the right to apprehend (Article 20(2)). Officers of Member States which have fully excluded the application of this Article pursuant to paragraph 8 will not have that right. Article 26 (ECJ's power to give a preliminary ruling) Declaration No 9 (former No 10), Annex to the Convention The Federal Republic of Germany shall be included in the text of the declarations. Paragraph 2 of the Declaration: The Federal Republic of Germany hereby makes the declaration pursuant to Article 26(5)(b). Possibility for any court or tribunal to refer a matter to the Court of Justice of the European Communities for a preliminary ruling. Paragraph 3 of the Declaration The Federal Republic of Germany hereby makes the declaration regarding the requirement for referral by courts or tribunals of last instance. The Federal Republic of Germany declares, in accordance with Article 32(4) of the Convention, that, with the exception of Article 26 thereof, that as far as the Federal Republic of Germany is concerned, this Convention shall apply to its relations with Member States that have made the same declaration. Declarations to be annexed to the Convention and published in the Official Journal I. Re Article 1(1) and Article 28 With reference to the exceptions to the obligation to provide assistance under Article 28 of the Convention, Italy declares that the execution of mutual assistance requests, on the basis of the Convention, concerning infringements which under Italian law are not infringements of national or community customs provisions, may - for reasons relating to the subdivision of competence among

domestic authorities in prevention and prosecution of crimes - harm the public policy or other national essential interests. 2. Re Article 1(2) and Article 3(2) Denmark and Finland declare that they interpret the term "judicial authorities" or "judicial authority" in Articles 1(2) and 3(2) of the Convention in the sense of their declarations made pursuant to Article 24 of the European Convention on Mutual Assistance in Criminal Matters, signed in Strasbourg on 20 April 1959. 3. Re Article 4(3), second indent Denmark declares, as far as it is concerned, that Article 4(3), second indent, covers only actions by which a person participates in the commission by a group of people, acting toward a common goal, of one or more of the infringements concerned, including situations where the person concerned does not take part in the actual commission of the offence or offences in question; such participation must be based on knowledge of the purpose and general criminal activities of the group, or on knowledge of the group's intention to commit the offence(s) in question. 4. Re Article 4(3), third indent Denmark declares, as far as it is concerned, that Article 4(3), third indent, applies only to the predicate offences in respect of which at any time receiving stolen goods is punishable under Danish law, including section 191a of the Danish Criminal Code on receiving stolen drugs and section 284 of the Criminal Code on receiving goods in connection with smuggling of a particularly aggravated nature. 5. Re Article 6(4) Denmark, Finland and Sweden declare that the liaison officers referred to in Article 6(4) may also represent the interest of Norway and Iceland or vice versa. The five Nordic Countries have since 1982 had an arrangement whereby the stationed liaison officers from one of the countries involved also represent the other Nordic Countries. This arrangement was made in order to strengthen the fight against drug trafficking and to limit the economic burden imposed on individual countries by the stationing of the liaison officers. Denmark, Finland and Sweden attach great importance to the continuation of this arrangement, which operates well. 6. Re Article 20(8) Denmark declares that it accepts the provisions of Article 20, subject to the following conditions: In case of a hot pursuit exercised by the customs authorities of another Member State at sea or through the air, such pursuit may be extended to Danish territory, including Danish territorial waters and the airspace above Danish territory and territorial waters, only if the competent Danish authorities have received prior notice thereof. 7. Re Article 21(5) Denmark declares that it accepts the provisions of Article 21, subject to the following conditions: Cross-border surveillance without prior authorization may be carried out only in accordance with Article 21(2) and (3) if there are serious grounds for believing that the persons under observation are involved in one of the infringements referred to in Article 19(2) which could give rise to extradition. 8. Re Article 25(2)(i) Member States undertake to keep each other informed in the Council on measures taken to ensure that the commitment referred to in point (i) is observed. 9. Declaration made pursuant to Article 26(4) At the time of the signing of this Convention, the following declared that they accepted the jurisdiction of the Court of Justice in accordance with the procedures laid down in Article 26(5). - Ireland, in accordance with the procedures laid down in Article 26(5)(a) - the Federal Republic of Germany, the Hellenic Republic, the Italian Republic and the Republic of Austria, in accordance with the procedures laid down in Article 26(5)(b). Declaration The Federal Republic of Germany, the Italian Republic and the Republic of Austria reserve the right to make provision in their national law to the effect that, where a question relating to the interpretation of the Convention on Mutual Assistance and Cooperation between Customs Administrations is raised in a case pending before a national court or tribunal against whose decision there is no judicial remedy under national law, that court or tribunal will be required to refer the matter to the Court of Justice. Declaration by the Federal Republic of Germany re Article 20(6) In the territory of the Federal Republic of Germany the competent officers of the Member States shall exercise the right of hot pursuit without limit in space or time (Article 20(3)(b)) and with the right to apprehend (Article 20(2)). Officers of those

Member States that have totally excluded the applicability of this Article in accordance with paragraph 8 thereof shall not have such authority.

Artykuł 20 ust. 6 (pościg): Uprawnieni funkcjonariusze Państw Członkowskich będą korzystali z prawa do pościgu na terytorium Republiki Federalnej Niemiec bez ograniczeń w czasie lub przestrzeni (artykuł 20 ust. 4 lit. b)) oraz będą mieli prawo do zatrzymania (artykuł 20 ust. 2). Funkcjonariusze Państw Członkowskich, które w całości wyłączyły stosowanie niniejszego artykułu zgodnie z ustępem 8 nie będą miały tego prawa. Artykuł 26 (uprawnienie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości do wydawania orzeczenia prejudycjalnego): Deklaracja nr 9 (poprzednio nr 10), załącznik do Konwencji Republiki Federalnej Niemiec jest włączony do tekstu deklaracji. Ustęp 2 Deklaracji: Republika Federalna Niemiec składa niniejszym deklarację na mocy artykułu 26 ust. 5 lit. b). Każdy sąd lub trybunał ma możliwość skierowania sprawy do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich o wydanie orzeczenia prejudycjalnego. Ustęp 3 deklaracji: Republika Federalna Niemiec składa niniejszym deklarację dotyczącą wymogu skierowania sprawy do rozpatrzenia przez sądy lub trybunały ostatniej instancji. Republika Federalna Niemiec oświadcza zgodnie z artykułem 32 ust. 4 Konwencji że, z wyjątkiem artykułu 26, Konwencja ma zastosowanie do stosunków Republiki Federalnej Niemiec z Państwami Członkowskimi, które złożyły podobną deklarację, w zakresie w jakim jej to dotyczy.

Deklaracje, które mają być załączone do Konwencji i opublikowane w Dzienniku Urzędowym:

1. W odniesieniu do artykułu 1 ust. 1 i artykułu 28: w związku z wyjątkami od obowiązku udzielania pomocy w ramach artykułu 28 Konwencji, Włochy oświadczają, że realizacja wniosków o wzajemną pomoc, na podstawie Konwencji, dotyczących naruszeń, które nie są w świetle prawa włoskiego naruszeniami celnego prawa krajowego ani wspólnotowego, może – z powodów związanych z podziałem kompetencji pomiędzy krajowymi organami przy zapobieganiu i ściganiu przestępstw – szkodzić polityce państwowej lub innym zasadniczym interesom narodowym.
2. W odniesieniu do artykułu 1 ust. 2 i artykułu 3 ust. 2 Dania i Finlandia oświadczają, że interpretują wyrażenie „organy sądowe” lub „organ sądowy” o którym mowa w artykule 1 ust. 2 i artykule 3 ust. 2 Konwencji w znaczeniu deklaracji złożonych zgodnie z artykułem 24 Europejskiej Konwencji o pomocy w sprawach karnych, podpisanej w Strasburgu dnia 20 kwietnia 1959 r.
3. W odniesieniu do artykułu 4 ust. 3, tiret drugie, Dania oświadcza, że w zakresie w jakim jej to dotyczy, artykuł 4 ust. 3 tiret drugie odnosi się jedynie do czynów, w których osoba uczestniczy w popełnieniu przez grupę ludzi, działających we wspólnym celu, jednego lub więcej określonych naruszeń, łącznie z sytuacjami, w których dana osoba nie bierze udziału w faktycznym popełnieniu określonego przestępstwa lub przestępstw; takie uczestnictwo musi być oparte na wiedzy o celu i ogólnej kryminalnej działalności grupy lub na wiedzy o zamiarze popełnienia określonego przestępstwa (przestępstw) przez grupę.
4. W odniesieniu do artykułu 4 ust. 3 tiret trzecie Dania oświadcza, że w zakresie w jakim jej to dotyczy, artykuł 4 ust. 3 tiret trzecie stosuje się jedynie do orzeczonych przestępstw, w przypadku których paserstwo skradzionych towarów jest zawsze karalne przez prawo duńskie, łącznie z rozdziałem 191a duńskiego kodeksu karnego dotyczącym paserstwa narkotyków i rozdziałem 284 kodeksu karnego dotyczącym paserstwa w powiązaniu z przemytem o szczególnie niebezpiecznym charakterze.
5. W odniesieniu do artykułu 6 ust. 4 Dania, Finlandia i Szwecja deklarują, że oficerowie łącznikowi, o których mowa w artykule 6 ust. 4, mogą również reprezentować interesy Norwegii i Islandii oraz *vice versa*. Pięć państw nordyckich zawarło w 1982 r. porozumienie

na podstawie którego ustanowieni oficerowie łącznikowi jednego z umawiających się państw reprezentują również inne państwa nordyckie. Porozumienie zostało zawarte w celu wzmocnienia zwalczania przemytu narkotyków i ograniczenia obciążenia finansowego, związanego z ustanawianiem oficerów łącznikowych, nałożonego na poszczególne państwa. Dania, Finlandia i Szwecja przywiązują wielką wagę do kontynuacji porozumienia, które dobrze funkcjonuje.

6. W odniesieniu do artykułu 20 ust. 8 Dania oświadcza, że przyjmuje postanowienia artykułu 20, z zastrzeżeniem następujących warunków: w przypadku pościgu dokonywanego przez organy celne innego Państwa Członkowskiego na morzu lub w przestrzeni powietrznej, taki pościg może objąć terytorium Danii łącznie z duńskimi wodami terytorialnymi i przestrzenią powietrzną nad duńskim terytorium i wodami terytorialnymi, jedynie jeśli właściwe władze duńskie zostały o tym wcześniej powiadomione.

7. W odniesieniu do artykułu 21 ust. 5 Królestwo Danii oświadcza, że przyjmuje postanowienia artykułu 21, z zastrzeżeniem następujących warunków: nadzór transgraniczny bez wcześniejszego zezwolenia może być prowadzony jedynie zgodnie z artykułem 21 ust. 2 i 3, jeżeli istnieją poważne podstawy aby przypuszczać, że osoby będące pod obserwacją uczestniczyły w jednym z naruszeń, o których mowa w artykule 19 ust. 2, które mogłyby stanowić podstawę do ekstradycji.

8. W odniesieniu do artykułu 25 ust. 2 lit. i) Państwa Członkowskie zobowiązują się powiadamiać wszystkie inne państwa w Radzie o środkach przedsięwziętych w celu zapewnienia wypełnienia zobowiązania, o którym mowa w lit. i).

9. Deklaracja złożona w związku z artykułem 26 ust. 4: w chwili podpisania niniejszej Konwencji następujące państwa oświadczyły, że przyjmują jurysdykcję Trybunału Sprawiedliwości stosownie do procedur ustanowionych w artykule 26 ust. 5. – Irlandia stosownie do procedur ustanowionych w artykule 26 ust. 5 lit. a) – Republika Federalna Niemiec, Republika Grecka, Republika Włoska i Republika Austrii stosownie do procedur ustanowionych w artykule 26 ust. 5 lit. b). Deklaracja: Republika Federalna Niemiec, Republika Włoska i Republika Austrii zastrzegają sobie prawo do ustanowienia regulacji prawnych w ustawodawstwie krajowym, zgodnie z którymi, ilekroć kwestia związana z wykładnią Konwencji w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi zostanie podniesiona w sprawie toczącej się przed krajowym sądem lub trybunałem, od którego decyzji prawo krajowe nie przewiduje środków odwoławczych, tenże sąd lub trybunał będzie zobowiązany przekazać sprawę Trybunałowi Sprawiedliwości. Deklaracja Republiki Federalnej Niemiec w odniesieniu do artykułu 20 ust. 6: na terytorium Republiki Federalnej Niemiec właściwi funkcjonariusze Państw Członkowskich mają prawo do pościgu bez ograniczeń w czasie lub przestrzeni (artykuł 20 ust. 3 lit. b)) wraz z prawem do zatrzymania (artykuł 20 ust. 2). Funkcjonariusze tych Państw Członkowskich, które całkowicie wyłączyły stosowanie tego artykułu zgodnie z jego ust. 8 nie mają takiego uprawnienia.

Republika Grecka

Declaration under Article 20(8) of Law 2772/99: "Ratification of the Convention on Mutual Assistance and Cooperation between Customs Administrations" : The Hellenic Republic states, pursuant to Article 20(8) (hot pursuit) of the Convention on Mutual Assistance and Cooperation between Customs Administrations, that it is not bound by the provisions of that Article.

Declaration under Article 21(5) of Law 2772/99: "Ratification of the Convention on Mutual Assistance and Cooperation between Customs Administrations" : The Hellenic Republic

states, pursuant to Article 21(5) (cross-border surveillance) of the Convention on Mutual Assistance and Cooperation between Customs Administrations, that it is not bound by the provisions of that Article.

Declaration under Article 23(5) of Law 2772/99: "Ratification of the Convention on Mutual Assistance and Cooperation between Customs Administrations" : The Hellenic Republic states, pursuant to Article 23(5) (covert investigations) of the Convention on Mutual Assistance and Cooperation between Customs Administrations, that it is not bound by the provisions of that Article.

Deklaracja na mocy artykułu 20 ust. 8 ustawy 2772/99: „Ratyfikacja Konwencji w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi”: Republika Grecka oświadcza na mocy artykułu 20 ust. 8 (pościg) Konwencji w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi, że przepisy tego artykułu nie mają mocy obowiązującej w odniesieniu do Republiki Greckiej.

Deklaracja na mocy artykułu 21 ust. 5 ustawy 2772/99: „Ratyfikacja Konwencji w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi”: Republika Grecka deklaruje na mocy artykułu 21 ust. 5 (nadzór transgraniczny) Konwencji w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi, że przepisy tego artykułu nie mają mocy obowiązującej w odniesieniu do Republiki Greckiej.

Deklaracja na mocy artykułu 23 ust. 5 ustawy 2772/99: „Ratyfikacja Konwencji w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi”: Republika Grecka oświadcza na mocy artykułu 23 ust. 5 (dochodzenia niejawne) Konwencji w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi, że przepisy tego artykułu nie mają mocy obowiązującej w odniesieniu do Republiki Greckiej.

Królestwo Hiszpanii

The Kingdom of Spain states that, since the prior consultations to be held with each of the Member States concerned with a view to obtaining equivalent arrangements in those States have not taken place, it is unable to make the declaration referred to in Article 20(6) concerning procedures for implementing pursuit in its territory.

It therefore urges the Presidency to take the appropriate steps for such consultations to be held as soon as possible, thus enabling the Member States to make the aforementioned declaration. In connection with the adoption of the Convention on Mutual Assistance and Cooperation between Customs Administrations, Sweden¹ makes the following declarations :

Re Article 26 : "In accordance with Article 26(4), Spain declares that it accepts the jurisdiction of the Court of Justice of the European Communities to give preliminary rulings on the interpretation of this convention as specified in Article 26(5)(a)."

"Spain reserves the right to provide that when the question arises before any of its courts or tribunals against the decisions there is no judicial remedy under national law, that court or tribunal will be obliged to refer the matter to the Court of Justice of the European Communities."

---

¹ Pomyłka w dokumentach Rady UE. Powinno być: „Kingdom of Spain”.

Re Article 32 : "In accordance with Article 32(4) Spain declares that until it enters into force this convention, with the exception of Article 26 thereof, shall apply to its relations with those Member States that have made the same declaration. This declaration shall take effect ninety days after the date on which it is deposited."

Z uwagi na fakt, że nie odbyły się wcześniej przewidziane konsultacje z każdym z Państw Członkowskich mające na celu wypracowanie równoważnych uzgodnień w tych Państwach, Królestwo Hiszpanii oświadcza, że nie jest możliwe złożenie deklaracji, o której mowa w artykule 20 ust. 6 w sprawie procedur prowadzenia pościgu na terytorium Królestwa Hiszpanii.

W związku z tym Królestwo Hiszpanii nalega na Prezydencję, aby podjęła stosowne kroki w celu jak najszybszego przeprowadzenia konsultacji, umożliwiających Państwom Członkowskim wydanie wcześniej wspomnianej deklaracji. W związku z przystąpieniem do Konwencji w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi Królestwo Hiszpanii składa następujące deklaracje:

Odnosnie artykułu 26: „Zgodnie z artykułem 26 ust. 4 Hiszpania deklaruje, że uznaje jurysdykcję Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w sprawie wydawania orzeczeń prejudycjalnych dotyczących wykładni Konwencji, jak zostało to określone w artykule 26 ust. 5 lit. a).”

„Hiszpania zastrzega sobie prawo, że w przypadku pojawienia się wątpliwości w sądach lub trybunałach hiszpańskich, od których orzeczeń ustawodawstwo krajowe nie przewiduje odwołania na drodze sądowej, sąd lub trybunał będzie zobowiązany do skierowania sprawy do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich.”

Odnosnie artykułu 32: „Zgodnie z artykułem 32 ust. 4 Hiszpania deklaruje, że do momentu wejścia w życie Konwencji, ma ona zastosowanie, z wyjątkiem artykułu 26, w stosunkach z tymi Państwami Członkowskimi, które złożyły taką samą deklarację. Niniejsza deklaracja wchodzi w życie po upływie 90 dni od daty jej złożenia.”

Republika Estońska

1. Declarations :

- 1) according to Article 20 paragraph 2(a) of the Convention the pursuing officers of another Member State shall not have the right to apprehend a person in the territory of the Republic of Estonia ;*
- 2) according to Article 20 paragraph 3 of the Convention the pursuit carried on as from the crossing of its border shall be without limit in space or time ;*
- 3) according to Article 20 paragraph 4(e) of the Convention the pursuing officers may carry their service weapons on the basis of reciprocity ;*
- 4) according to Article 26 paragraph 4 of the Convention a court of Estonia may request the European Court of Justice to give a preliminary ruling on a question concerning the interpretation of the Convention raised in a case pending before it, if that court considers that a decision on that question is necessary to enable it to give judgement ;*

5) *according to Article 32 paragraph 4 of the Convention the Convention, with the exception of Article 23 thereof, shall apply to its relations with Member States that have made the same declaration ;*

2. *the Tax and Customs Board shall inform the depositary of the officers to whom Article 20 paragraph 1 and Article 21 paragraph 1 of the Convention apply ;*

3. *the designated authority referred to in Article 21 paragraph 1 of the Convention, is the Tax and Customs Board.*

1. Deklaracje:

- 1) *zgodnie z artykułem 20 ust. 2 lit. a) Konwencji, ścigający funkcjonariusze innego Państwa Członkowskiego nie mają prawa do zatrzymania żadnej osoby na terytorium Republiki Estońskiej;*
  - 2) *zgodnie z artykułem 20 ust. 3 Konwencji, pościg od momentu przekroczenia granicy odbywa się bez ograniczeń w czasie lub przestrzeni;*
  - 3) *zgodnie z artykułem 20 ust. 4 lit. e) Konwencji ścigający funkcjonariusze mogą nosić swoją broń służbową na zasadzie wzajemności;*
  - 4) *zgodnie z artykułem 26 ust. 4 Konwencji, każdy sąd Estonii może wystąpić o wydanie przez Europejski Trybunał Sprawiedliwości orzeczenia prejudycjalnego w sprawie dokonania wykładni Konwencji w sprawie zawisłej przed tym sądem, jeśli ten sąd uznaje, że wydanie takiego orzeczenia jest konieczne, aby umożliwić mu wydanie wyroku;*
  - 5) *zgodnie z artykułem 32 ust. 4 Konwencji, Konwencja ma zastosowanie, z wyjątkiem jej artykułu 23, do stosunków Estonii z Państwami Członkowskimi, które złożyły podobną deklarację;*
2. *Zarząd Podatków i Ceł informuje depozytariusza o funkcjonariuszach do których stosuje się artykuł 20 ust.1 oraz artykuł 21 ust. 1 Konwencji;*
  3. *Wyznaczonym organem, o którym mowa w artykule 21 ust. 1 Konwencji, jest Zarząd Podatków i Ceł.*

Republika Francuska

I. Declaration under Article 20:

The competent officers of the Member States may exercise the right of hot pursuit in the territory of the French Republic within the meaning of Article 31 subject to such limits of time or space (Article 20(3)(a)) as we agreed on the basis of reciprocity (Article 20(6)). Under no circumstances will such officers have the right to apprehend the person or persons pursued in the territory of the French Republic as referred to above. Member States which, in accordance with Article 20(8), have declared that they are not bound by that Article may not avail themselves of this authorisation.

II. Declaration under Article 23(5)

France declares that it is not bound by any of the provisions of Article 23 of the Convention because of restrictions arising from its domestic legal order.

III. Declaration under to Article 32(4)

France declares that it will implement the Convention in advance, with the exception of Article 26 thereof, in its relations with Member States that have made a similar declaration on the basis of Article 32(4).

I. Deklaracja na mocy artykułu 20:

Właściwi funkcjonariusze Państw Członkowskich mogą korzystać z prawa prowadzenia pościgu na terytorium Republiki Francuskiej w rozumieniu artykułu 31 z ograniczeniami w czasie lub przestrzeni (artykuł 20 ust. 3 lit. a)), jak uzgodniono na zasadzie wzajemności (artykuł 20 ust. 6). W żadnych okolicznościach funkcjonariusze nie mają prawa do zatrzymania osoby lub osób ściganych na terytorium Republiki Francuskiej. Państwa Członkowskie, które zgodnie z artykułem 20 ust. 8, zadeklarowały, że artykuł ten nie ma w odniesieniu do nich mocy obowiązującej, nie mogą korzystać z tego uprawnienia.

II. Deklaracja na mocy artykułu 23 ust. 5.

Francja deklaruje, że żadne z postanowień artykułu 23 Konwencji nie ma w odniesieniu do niej mocy obowiązującej ze względu na ograniczenia wynikające z jej wewnętrznego porządku prawnego.

III. Deklaracja na mocy artykułu 32 ust. 4.

Francja deklaruje, że będzie stosowała wcześniej Konwencję, z wyjątkiem artykułu 26, w zakresie stosunków z Państwami Członkowskimi, które na podstawie artykułu 32 ust. 4 złożyły podobną deklarację.

Irlandia

Declaration relating to Article 20 paragraph 6 of the Convention drawn up on the basis of Article K.3 of the Treaty on European Union, on Mutual Assistance and Cooperation between Customs Administrations Ireland intends to make a declaration pursuant to Article 20 paragraph 8 when depositing its instruments of adoption of the said Convention stating that it is not bound by that Article; accordingly, there are no procedures to define on the basis of paragraphs 2, 3 and 4 of that Article for implementing pursuit in Ireland.

Declaration relating to Article 26 paragraph 4 and paragraph 5(a) of the Convention drawn up on the basis of Article K.3 of the Treaty on European Union, on Mutual Assistance and Cooperation between Customs Administrations Any court or tribunal of Ireland against whose decisions there is no judicial remedy under national law may request the Court of Justice of the European Communities to give a preliminary ruling on a question raised in a case pending before it and concerning the interpretation of the said Convention if that court or tribunal considers that a decision on the question is necessary to enable it to give judgment.

Ireland declares that: - It is not bound by Article 20, or by any part thereof, of the Convention, drawn up on the basis of Article K.3 of the Treaty on European Union, on Mutual Assistance and Cooperation between Customs Administrations, done at Brussels on 18 December 1997. This Declaration is made pursuant to Article 20(8) of that Convention ; - it is not bound by Article 21, or by any part thereof, of the Convention, drawn up on the basis of Article K.3 of the Treaty on European Union, on Mutual Assistance and Cooperation

between Customs Administrations, done at Brussels on 18 December 1997. This Declaration is made pursuant to Article 21(5) of that Convention ; - it is not bound by Article 23, or by any part thereof, of the Convention, drawn up on the basis of Article K.3 of the Treaty on European Union, on Mutual Assistance and Cooperation between Customs Administrations, done at Brussels on 18 December 1997. This Declaration is made pursuant to Article 23(5) of the Convention.

Declaration pursuant to Article 32 (4) : "As far as Ireland is concerned the said Convention, with the exception of Article 26 thereof, shall apply to its relations with Member States that have made the same declaration."

Deklaracja w odniesieniu do artykułu 20 ust. 6 Konwencji sporządzonej na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi: Irlandia zamierza złożyć deklarację na mocy artykułu 20 ust. 8 w momencie składania dokumentów przyjęcia wspomnianej Konwencji stwierdzających, że artykuł ten nie ma w stosunku do niej mocy wiążącej; w związku z tym nie ma potrzeby określenia na podstawie ust. 2, 3 i 4 tego artykułu procedur prowadzenia pościgu w Irlandii.

Deklaracja w odniesieniu do artykułu 26 ust. 4 i ust. 5 lit. a) Konwencji sporządzonej na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi. Każdy sąd lub trybunał Irlandii, od którego decyzji nie przewiduje się w ustawodawstwie krajowym środków odwoławczych na drodze sądowej, może wystąpić do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z prośbą o wydanie orzeczenia prejudycjalnego w przypadku pojawienia się kwestii związanych z wykładnią wyżej wymienionej Konwencji w sprawie znajdującej się w toku postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości, jeśli ten sąd lub trybunał uzna, że decyzja w sprawie tej kwestii jest konieczna, aby umożliwić mu wydanie orzeczenia.

Irlandia deklaruje, że:

- Nie jest związana artykułem 20, lub jakąkolwiek jego częścią, Konwencji z dnia 18 grudnia 1997 r. sporządzonej w Brukseli na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi. Niniejsza deklaracja jest złożona zgodnie z artykułem 20 ust. 8 Konwencji.

- Nie jest związana artykułem 21, lub jakąkolwiek jego częścią, Konwencji z dnia 18 grudnia 1997 r. sporządzonej w Brukseli na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi. Niniejsza deklaracja jest złożona zgodnie z artykułem 21 ust. 5 Konwencji.

- Nie jest związana artykułem 23, lub jakąkolwiek jego częścią, Konwencji z dnia 18 grudnia 1997 r. sporządzonej w Brukseli na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi. Niniejsza deklaracja jest złożona zgodnie z artykułem 23 ust. 5 Konwencji.

Deklaracja na mocy artykułu 32 ust. 4: „Niniejsza Konwencja, z wyjątkiem artykułu 26, obowiązuje w stosunkach Irlandii z tymi Państwami Członkowskimi, które złożyły taką samą deklarację.”

Republika Włoska

Declaration by the Italian Republic under Article 20(6) of the Naples II Convention.

The competent officers of the Member States may exercise the right of hot pursuit in the territory of the Italian Republic as referred to in Article 31 subject to such limits of time and space as are agreed on the basis of reciprocity. Under no circumstances will such officers have the right to apprehend the person or persons pursued in the territory of the Italian Republic. Officers of Member States which, pursuant to Article 20(8), have declared that they are not bound by that Article shall not have the right of hot pursuit.

Declaration under Article 26.

Italy declares that it accepts the jurisdiction of the Court of Justice of the European Communities to give preliminary rulings on the interpretation of this Convention on the terms specified in Article 26(5)(b).

Italy declares that it reserves the right to make provision in its national law to the effect that, where a question relating to the interpretation of the Convention on mutual assistance and cooperation between customs administrations is raised in a case pending before national court or tribunal against whose decision there is no judicial remedy under national law, that court or tribunal will be required to refer the matter to the Court of Justice of the European Communities.

Deklaracja Republiki Włoskiej na mocy artykułu 20 ust. 6 Konwencji Neapolitańskiej II. Właściwi funkcjonariusze Państw Członkowskich mogą wykonywać prawo do pościgu na terytorium Republiki Włoskiej zgodnie z artykułem 31 z ograniczeniami w czasie lub przestrzeni, które zostały uzgodnione na zasadzie wzajemności. W żadnym przypadku funkcjonariuszom nie będzie przysługiwało prawo do zatrzymywania osoby lub osób ściganych na terytorium Republiki Włoskiej. Funkcjonariuszom Państw Członkowskich, które na mocy artykułu 20 ust. 8 oświadczyły, że artykuł ten nie ma w odniesieniu do nich mocy obowiązującej, nie przysługuje prawo do pościgu.

Deklaracja na mocy artykułu 26:

Włochy deklarują, że uznają jurysdykcję Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w sprawie wydawania orzeczeń prejudycjalnych dotyczących wykładni niniejszej Konwencji na warunkach określonych w artykule 26 ust. 5 lit. b).

Włochy deklarują, że zastrzegają sobie prawo do ustanowienia regulacji prawnych w ustawodawstwie krajowym, zgodnie z którymi, ilekroć kwestia związana z wykładnią Konwencji w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi zostanie podniesiona w sprawie toczącej się przed krajowym sądem lub trybunałem, od którego decyzji prawo krajowe nie przewiduje możliwości odwoławczych, tenże sąd lub trybunał będzie zobowiązany przekazać sprawę Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich.

Republika Łotewska

Declarations:

"In accordance with paragraph 5 of Article 21 of the Convention drawn up on the basis of Article K.3 of the Treaty on European Union, on Mutual Assistance and Cooperation between Customs Administrations, the Republic of Latvia declares that it is not bound by this Article."

"In accordance with paragraph 8 of Article 20 of the Convention drawn up on the basis of Article K.3 of the Treaty on European Union, on Mutual Assistance and Cooperation between Customs Administrations, the Republic of Latvia declares that it is not bound by this Article."
"In accordance with paragraph 5 of Article 23 of the Convention drawn up on the basis of Article K.3 of the Treaty on European Union, on Mutual Assistance and Cooperation between Customs Administrations, the Republic of Latvia declares that it is not bound by this Article."
"In accordance with paragraph 4 of Article 26 of the Convention drawn up on the basis of Article K.3 of the Treaty on European Union, on Mutual Assistance and Cooperation between Customs Administrations, the Republic of Latvia declares that it accepts the jurisdiction of the Court of Justice of the European Communities to give preliminary rulings on the interpretation of the Convention as specified in paragraph 5(a)."

Deklaracje:

„Zgodnie z artykułem 21 ust. 5 Konwencji sporządzonej na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi Republika Łotewska deklaruje, że nie jest związana tym artykułem.”

„Zgodnie z artykułem 20 ust. 8 Konwencji sporządzonej na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi Republika Łotewska deklaruje, że nie jest związana tym artykułem.”

„Zgodnie z artykułem 23 ust. 5 Konwencji sporządzonej na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi Republika Łotewska deklaruje, że nie jest związana tym artykułem.”

„Zgodnie z artykułem 26 ust. 4 Konwencji sporządzonej na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi Republika Łotewska deklaruje, że uznaje jurysdykcję Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich do wydawania orzeczeń prejudycjalnych w sprawie wykładni Konwencji, jak określono w ust. 5 lit. a).”

Republika Litewska

Declarations : "Whereas, the Seimas of the Republic of Lithuania states that until consultations necessary for the application of equivalent procedures have been held with other interested Member States of the European Union, the Republic of Lithuania has no possibilities to make a declaration specified in Article 20 (6) of the Convention." "Whereas, pursuant to Article 26 (4) of the Convention, the Seimas of the Republic of Lithuania states that the Republic of Lithuania recognises that the Court of Justice of the European Communities has jurisdiction, pursuant to the conditions laid down in Article 26 (5)(b) of this Convention, to give preliminary rulings concerning the interpretation of the Convention." "Whereas, pursuant to Article 33 (5) of the Convention, the Seimas of the Republic of Lithuania states that in case this Convention has not entered into force by the time of the deposit by the Republic of Lithuania of its instrument of accession, the Convention, except for its Article 23, shall apply in respect of the relations of the Republic of Lithuania with the other Member States of the European Union who have made the same declaration."

Deklaracje: „Niniejszym Sejm Republiki Litewskiej oświadcza, że z uwagi na trwające z innymi Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej konsultacje konieczne dla stosowania równoważnych procedur, Republika Litewska nie jest w stanie złożyć deklaracji, o których mowa w artykule 20 ust. 6 Konwencji.”

„Niniejszym, zgodnie z artykułem 26 ust. 4 Konwencji, Sejm Republiki Litewskiej oświadcza, że Republika Litewska uznaje jurysdykcję Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot

Europejskich, zgodnie z warunkami ustanowionymi w artykule 26 ust. 5 lit. b) niniejszej Konwencji, do wydawania orzeczeń prejudycjalnych dotyczących wykładni Konwencji.”

„Niniejszym, na mocy artykułu 33 ust. 5 Konwencji, Sejm Republiki Litewskiej oświadcza, że w przypadku gdy Konwencja nie wejdzie w życie do czasu złożenia przez Republikę Litewską dokumentu przystąpienia, niniejszą Konwencję stosuje się, z wyjątkiem artykułu 23, w stosunkach Republiki Litewskiej z innymi Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej, które złożyły podobną deklarację.”

Wielkie Księstwo Luksemburga

- 1. As regards the border between the Grand Duchy of Luxembourg and the Kingdom of Belgium, pursuit will be effected in accordance with the arrangements laid down in Article 27 of the Benelux Treaty on Extradition and Mutual Assistance in Criminal Matters of 27 June 1962, as amended by the Protocol of 11 May 1974, as regards the infringements referred to in Article 19(2)(a), (b) and (d) of this Convention, and, as regards the infringements referred to in Article 19(2)(c) of this Convention, in accordance with the rules contained in Article 24 of the Convention on administrative and judicial cooperation in the field of regulations relating to the achievement of the objectives of the Benelux Economic Union of 29 April 1969 and the Additional Protocol thereto containing specific provisions on taxation.*
- 2. As regards the border between the Grand Duchy of Luxembourg and the Federal Republic of Germany, pursuit by the officers referred to in Article 20(1) will be effected in the territory of the Grand Duchy of Luxembourg in accordance with the following arrangements: (a) officers will have the right to apprehend under the conditions laid down in Article 20(2) and (5); (b) pursuit may be effected only within a 10-kilometre radius of the border.*
- 3. As regards the border between the Grand Duchy of Luxembourg and the French Republic, pursuit by the officers referred to in Article 20 will be effected in the territory of the Grand Duchy of Luxembourg in accordance with the following arrangements: (a) officers will have no right to apprehend; (b) pursuit may be effected only within a 10-kilometre radius of the border.*

I would also inform you that the Luxembourg law approving the Convention contains the following reservations: "Article 2. - The particular forms of cooperation provided for in Articles 21 to 24 of the Convention shall be subject to the agreement of the State Public Prosecutor having territorial jurisdiction. In the case of hot pursuit provided for in Article 20 of the Convention, the request to cease the pursuit shall come from the State Public Prosecutor having territorial jurisdiction. Article 3. - The Grand Duchy of Luxembourg accepts the jurisdiction of the Court of Justice of the European Communities in accordance with the arrangements laid down in Article 26(5)(b) of the Convention."

1. W odniesieniu do granicy między Wielkim Księstwem Luksemburga a Królestwem Belgii, pościg będzie prowadzony zgodnie z uzgodnieniami określonymi w artykule 27 Traktatu w sprawie ekstradycji i wzajemnej pomocy w sprawach karnych, zawartego przez państwa Beneluksu dnia 27 czerwca 1962 r., zmienionego na mocy Protokołu z dnia 11 maja 1974 r. W odniesieniu do naruszeń, o których mowa w artykule 19 ust. 2 lit. a), b) i d) niniejszej Konwencji oraz w odniesieniu do naruszeń, o których mowa w artykule 19 ust. 2 lit. c), zgodnie z zasadami zawartymi w artykule 24 Konwencji w sprawie współpracy administracyjnej i prawnej w zakresie uregulowań odnoszących się do

osiągania celów Unii Gospodarczej państw Beneluksu z dnia 29 kwietnia 1969 r. i Protokołu uzupełniającego zawierającego szczególne przepisy dotyczące opodatkowania.

2. W odniesieniu do granicy między Wielkim Księstwem Luksemburga a Republiką Federalną Niemiec, pościg na terenie Wielkiego Księstwa Luksemburga będzie prowadzony przez funkcjonariuszy o których mowa w artykule 20 ust. 1, zgodnie z następującymi zasadami:
  - a) funkcjonariusze będą mieli prawo do zatrzymania zgodnie z warunkami określonymi w artykule 20 ust. 2 i 5;
  - b) pościg może być prowadzony tylko w promieniu 10 kilometrów od granicy.
3. W odniesieniu do granicy między Wielkim Księstwem Luksemburga a Republiką Francuską, pościg na terenie Wielkiego Księstwa Luksemburga prowadzony przez funkcjonariuszy, o których mowa w artykule 20, będzie prowadzony zgodnie z następującymi zasadami:
  - a) funkcjonariuszom nie będzie przysługiwało prawo zatrzymania;
  - b) pościg może być prowadzony tylko w promieniu 10 kilometrów od granicy.

Chciałbym również poinformować, że ustawodawstwo Luksemburga przyjmujące Konwencję zawiera następujące zastrzeżenia: „Artykuł 2 – szczególne formy współpracy przewidziane w artykułach 21-24 Konwencji są uzależnione od zgody Prokuratora Krajowego posiadającego właściwość terytorialną. W przypadku pościgu, przewidzianego na mocy artykułu 20 Konwencji, wniosek o zaprzestanie pościgu wystosowuje Prokurator Krajowy posiadający właściwość terytorialną. Artykuł 3 – Wielkie Księstwo Luksemburga uznaje jurysdykcję Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zgodnie z przepisami określonymi w artykule 26 ust. 5 lit. b) Konwencji”.

Królestwo Niderlandów

(1) Declaration, within the meaning of Article 20(6) of the Convention on Mutual Assistance and Cooperation between Customs Administrations, relating to the common border of the Kingdom of the Netherlands with the Kingdom of Belgium.

On Netherlands territory the competent officers of the Kingdom of Belgium will exercise the right of pursuit, as regards application of the right to apprehend, the territorial scope thereof and the events concerning which that right may be applied: with regard to the infringements referred to in Article 19(2)(a), (b) and (d) of this Convention, in accordance with the relevant provisions of Article 27 of the Benelux Treaty on Extradition and Mutual Assistance in Criminal Matters of 27 June 1962, as amended by the Protocol of 11 May 1974; with regard to the infringements referred to in Article 19(2)(c) of this Convention, in accordance with the relevant provisions of Article 24 of the Convention on administrative and judicial cooperation in the field of regulations relating to the achievement of the objectives of the Benelux Economic Union of 29 April 1969 and of the Additional Protocol thereto containing specific provisions on taxation, insofar as these are compatible with Article 20 of this Convention.

(2) Declaration, within the meaning of Article 20(6) of the Convention on Mutual Assistance and Cooperation between Customs Administrations, relating to the common border of the Kingdom of the Netherlands with the Federal Republic of Germany.

On Netherlands territory the competent officers of the Federal Republic of Germany will exercise the right of pursuit within an area 10 kilometres wide parallel to the common border, where they may apprehend the person pursued on the public highway and in public places if he is subject to suspicion in respect of one of the infringements referred to in Article 19(2) which could give rise to extradition.

(3) *Declaration pursuant to Article 26(5)(b) :*

"The Netherlands declares that it accepts the authority of the Court of Justice of the European Community to give a preliminary ruling, at the request of any court or tribunal of the Netherlands, on a question concerning the interpretation of the Convention raised in a case pending before it, if that court or tribunal considers that a decision on the question is necessary to enable it to give judgment".

(4) *Declaration pursuant to Article 32(4):*

"The Netherlands declares that, until the Convention enters into force, the Convention shall apply to the Netherlands, with the exception of Article 26 thereof, in its relations with Member States that have made the same declaration."

1) Deklaracja w rozumieniu artykułu 20 ust. 6 Konwencji w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi, w odniesieniu do wspólnej granicy Królestwa Niderlandów z Królestwem Belgii.

Właściwi funkcjonariusze Królestwa Belgii będą korzystać z prawa pościgu na terytorium Holandii, odnośnie stosowania prawa do zatrzymania, jego zakresu terytorialnego i sytuacji, w których prawo to może być zastosowane: w odniesieniu do naruszeń, o których mowa w artykule 19 ust. 2 lit. a), b) i d) niniejszej Konwencji - zgodnie z odpowiednimi przepisami artykułu 27 Traktatu w sprawie ekstradycji i wzajemnej pomocy w sprawach karnych, zawartego przez państwa Beneluksu dnia 27 czerwca 1962 r., zmienionego na mocy Protokołu z dnia 11 maja 1974 r.; w odniesieniu do naruszeń, o których mowa w artykule 19 ust. 2 lit. c) niniejszej Konwencji - zgodnie z odpowiednimi przepisami artykułu 24 Konwencji w sprawie współpracy administracyjnej i prawnej w zakresie uregulowań odnoszących się do osiągnięcia celów Unii Gospodarczej Państw Beneluksu z dnia 29 kwietnia 1969 r. i Protokołu uzupełniającego, zawierającego szczególne przepisy dotyczące opodatkowania w takim zakresie, w jakim pozostają zgodne z artykułem 20 niniejszej Konwencji.

2) Deklaracja w rozumieniu artykułu 20 ust. 6 Konwencji w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi, w odniesieniu do wspólnej granicy Królestwa Niderlandów z Republiką Federalną Niemiec.

Właściwi funkcjonariusze Republiki Federalnej Niemiec będą korzystać z prawa pościgu na terytorium Holandii na obszarze o szerokości 10 kilometrów biegnącym równoległe od wspólnej granicy, gdzie mogą zatrzymać ściganą osobę na autostradzie publicznej i w miejscach publicznych, jeżeli osoba jest podejrzana o jedno z naruszeń, o których mowa w artykule 19 ust. 2, które może stanowić podstawę do ekstradycji.

3) Deklaracja na mocy artykułu 26 ust. 5 lit. b):

„Holandia deklaruje, że uznaje jurysdykcję Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w kwestii wydawania orzeczenia prejudycjalnego na wniosek każdego sądu lub trybunału Holandii w sprawie wykładni Konwencji przy rozstrzyganiu spraw toczących się przed sądem lub trybunałem, jeśli ten sąd lub trybunał uzna, że decyzja w tej kwestii jest niezbędna do wydania wyroku”.

4) Deklaracja na mocy artykułu 32 ust. 4:

”Holandia deklaruje, że do chwili wejścia w życie Konwencji, Konwencję stosuje się, z wyjątkiem artykułu 26, w odniesieniu do stosunków Holandii z Państwami Członkowskimi, które złożyły taką samą deklarację.”

Republika Austrii

Declaration by the Republic of Austria pursuant to Article 20(6) of the Convention on Mutual Assistance and Cooperation between Customs Administrations on the basis of Article K.3 of the Treaty on European Union

- A. *With respect to the common border between the Republic of Austria and the Federal Republic of Germany: Customs administration officers to be specified pursuant to Article 20(1) of the Convention will carry out pursuit in accordance with the following procedures:*
- (a) *the pursuing officers will be given the right to apprehend in accordance with Article 20(2)(b),(4) and (5).*
  - (b) *the pursuit will not be subject to any limit in space or time (Article 20(3)(b)).*
- B. *With respect to the common border between the Republic of Austria and the Italian Republic: Customs administration officers to be specified pursuant to Article 20(1) of the Convention will carry out pursuit in accordance with the following procedures:*
- (a) *the pursuing officers will not have the right to apprehend (Article 20(2)(a)).*
  - (b) *the pursuit may be carried out over a distance of 20 kilometres in the case of motorways and, otherwise, over a distance of up to 10 kilometres (Article 20(3)(a)).*

Declaration by the Republic of Austria pursuant to Article 26(4) of the Convention on Mutual Assistance and Cooperation between Customs Administrations on the basis of Article K.3 of the Treaty on European Union The Republic of Austria recognises the jurisdiction of the Court of Justice of the European Communities pursuant to Article 26(5)(b).

Declaration by the Republic of Austria on Article 26 of the Convention on Mutual Assistance and Cooperation between Customs Administrations on the basis of Article K.3 of the Treaty on European Union

The Republic of Austria reserves the right to make provision in its national law to the effect that, where a question relating to the interpretation of the Convention on Mutual Assistance and Cooperation between Customs Administrations is raised in a case pending before a national court or tribunal against whose decision there is no judicial remedy under national law, that court or tribunal will be required to refer the matter to the Court of Justice of the European Communities.

Deklaracja Republiki Austrii na mocy artykułu 20 ust. 6 Konwencji w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi sporządzonej na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej.

A. W odniesieniu do wspólnej granicy między Republiką Austrii a Republiką Federalną Niemiec: funkcjonariusze administracji celnej, wyznaczeni na mocy artykułu 20. ust. 1 Konwencji, będą prowadzić pościg zgodnie z następującymi procedurami:

- a) funkcjonariusze prowadzący pościg będą mieli prawo dokonać zatrzymania zgodnie z artykułem 20 ust. 2 lit. b) oraz ust. 4 i 5;
- b) pościg nie będzie ograniczony pod względem czasu i przestrzeni (artykuł 20 ust. 3 lit. b).

B. W odniesieniu do wspólnej granicy między Republiką Austrii a Republiką Włoską: funkcjonariusze administracji celnej wyznaczeni na mocy artykułu 20 ust. 1 Konwencji będą prowadzić pościg zgodnie z następującymi procedurami:

- a) funkcjonariusze prowadzący pościg nie będą mieli prawa do zatrzymania (artykuł 20 ust. 2 lit. a);
- b) pościg może być prowadzony na odległość 20 kilometrów w przypadku autostrad, a w pozostałych przypadkach na odległość 10 kilometrów (artykuł 20 ust. 3 lit. a).

Deklaracja Republiki Austrii zgodnie z artykułem 26 ust. 4 Konwencji sporządzonej na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi:

Republika Austrii uznaje jurysdykcję Trybunału Sprawiedliwości Wspólnoty Europejskiej na mocy artykułu 26 ust.5 lit. b).

Deklaracja Republiki Austrii w sprawie artykułu 26 Konwencji sporządzonej na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi:

Republika Austrii zastrzega sobie prawo do ustanowienia regulacji prawnych w ustawodawstwie krajowym, zgodnie z którymi, ilekroć kwestia związana z wykładnią Konwencji w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi zostanie podniesiona w sprawie toczącej się przed krajowym sądem lub trybunałem, od którego decyzji prawo krajowe nie przewiduje możliwości odwoławczych, tenże sąd lub trybunał będzie zobowiązany przekazać sprawę Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich.

Republika Słowacka

Declarations : Re Articles 1 (2) and 3 (2): The Slovak Republic declares that the term "judicial authority" for the purpose of this Convention in the Slovak Republic means the Ministry of Justice, General Prosecutor Office, all courts and prosecutor offices regardless of its designation. Re Article 20 (1): The Slovak Republic informs depository of the following: Officers carrying out hot pursuit under conditions of Article 20 (1) means customs officers of Customs Administration. Re Article 20 (6): The Slovak Republic informs that since consultations to be held with respective Member States with a view to obtaining equivalent arrangements in those States have not yet taken place, it is unable to make the declaration referred to in Article 20 (6) concerning procedures for implementing pursuit in its territory. Slovak Republic will make declaration after conducting consultations with respective Member States. Re Article 20 (8): The Slovak Republic declares that it accepts the provisions of Article 20 subject to the following conditions: in a case of a hot cross-border pursuit exercised by the customs authorities of another Member State or through the airspace, such pursuit may be

extended in the Slovak territory, including the airspace above Slovak territory, only if the competent Slovak authorities have given prior consent thereof and at the same time the Member States exercise reciprocal measures to customs administration of the Slovak Republic. Re Article 21 (1): Officers, under conditions of this Article, are in the Slovak Republic officers of the Special Unit of the Police Force - or Customs Administration of the Slovak Republic. Authority designated for this purpose in the Slovak Republic is Customs Directorate of the Slovak Republic, Customs Criminal Office - Central Coordinating Unit. Re Article 21 (5): The Slovak Republic declares that it accepts provisions of Article 21 subject to the following conditions: cross - border surveillance without prior authorisation may be carried out only in accordance with Article 21 (2) and (3) if there are serious grounds for suspicion that the persons under observation are involved in one of the infringements referred to in Article 19 (2), which could give rise to extradition and the same time Members States exercise reciprocal measures to Customs Authorities of the Slovak Republic.

Deklaracje:

Oдноśnie artykułu 1 ust. 2 i artykułu 3 ust. 2: Republika Słowacka deklaruje, że dla celów niniejszej Konwencji wyrażenie „organ sądowy” w Republice Słowackiej oznacza Ministerstwo Sprawiedliwości, Urząd Prokuratora Generalnego, wszystkie sądy i urzędy prokuratora bez względu na ich tytuł.

Oдноśnie artykułu 20 ust. 1: Republika Słowacka przekazuje depozytariuszowi następującą informację: funkcjonariusze wykonujący pościg, zgodnie z warunkami ustanowionymi w artykule 20 ust. 1, są funkcjonariuszami celnymi administracji celnej.

Oдноśnie artykułu 20 ust. 6: Republika Słowacka informuje, że z uwagi na fakt, że nie rozpoczęto jeszcze konsultacji z odpowiednimi Państwami Członkowskimi celem ustalenia równoważnych warunków w tych Państwach, Republika Słowacka nie jest w stanie złożyć deklaracji, o której mowa w artykule 20 ust. 6 dotyczącej procedur dokonywania pościgu na jej terytorium. Republika Słowacka złoży deklarację po przeprowadzeniu konsultacji z właściwymi Państwami Członkowskimi.

Oдноśnie artykułu 20 ust. 8: Republika Słowacka deklaruje, że przyjmuje postanowienia artykułu 20 pod następującymi warunkami: w przypadku wykonywania pościgu przez organy celne innego Państwa Członkowskiego, czy też w przestrzeni powietrznej, taki pościg może być rozszerzony na terytorium słowackim, włączając przestrzeń powietrzną nad terytorium Słowacji, tylko w przypadku wyrażenia wcześniejszej zgody przez właściwe organy słowackie tym służbom oraz, gdy równocześnie to Państwo Członkowskie stosuje na zasadzie wzajemności te same środki względem administracji celnej Republiki Słowackiej.

Oдноśnie artykułu 21 ust. 1: funkcjonariuszami w Republice Słowackiej, zgodnie z warunkami niniejszego artykułu, są funkcjonariusze Jednostki Specjalnej Sił Policyjnych – lub administracji celnej Republiki Słowackiej. Organem wyznaczonym do tych celów w Republice Słowackiej jest Dyrekcja Celna Republiki Słowackiej, Kryminalne Biuro Celne – Centralna Jednostka Koordynująca.

Oдноśnie artykułu 21 ust. 5: Republika Słowacka deklaruje, że przyjmuje postanowienia artykułu 21 pod następującymi warunkami: nadzór transgraniczny bez wcześniejszej zgody może być wykonywany tylko zgodnie z artykułem 21 ust. 2 i 3 w przypadku, gdy są uzasadnione podstawy do podejrzenia, że osoby znajdujące się pod nadzorem uczestniczą w jednym z naruszeń wymienionych w artykule 19 ust. 2, które mogłyby dać podstawę do ekstradycji oraz, gdy równocześnie Państwa Członkowskie stosują na zasadzie wzajemności te same środki względem administracji celnej Republiki Słowackiej.

Republika Słowenii

Declarations : Pursuant to Article 20, paragraph 8 of the Convention, "Slovenia declares that it is not bound by Article 20." Pursuant to Article 21, paragraph 5, "Slovenia declares that it is not bound by Article 21." Pursuant to Article 23, paragraph 5, "Slovenia declares that it is not bound by Article 23." Pursuant to Article 26, paragraph 4, "Slovenia accepts the jurisdiction of the Court of Justice of the European Communities to give preliminary rulings on the interpretation of this Convention as specified in paragraph 5(a)." Pursuant to Article 32, paragraph 4, "Slovenia declares that as far as it is concerned this Convention, with the exception of Article 23 thereof, shall apply to its relations with Member States that have made the same declaration."

Deklaracje: Na mocy artykułu 20 ust. 8 Konwencji, „Słowenia deklaruje, że nie jest związana artykułem 20”.

Na mocy artykułu 21 ust. 5, „Słowenia deklaruje, że nie jest związana artykułem 21”.

Na mocy artykułu 23 ust. 5 „Słowenia deklaruje, że nie jest związana artykułem 23”.

Na mocy artykułu 26 ust. 4 „Słowenia deklaruje, że uznaje jurysdykcję Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich do wydawania orzeczeń prejudycjalnych dotyczących wykładni niniejszej Konwencji, jak określono ust. 5 lit. a)”.

Na mocy artykułu 32 ust. 4, „Słowenia deklaruje, że w zakresie w jakim jej to dotyczy, stosuje niniejszą Konwencję, z wyjątkiem artykułu 23, w stosunkach z Państwami Członkowskimi, które złożyły taką samą deklarację.”

Królestwo Szwecji

In connection with the signing of the Convention on Mutual Assistance and Cooperation between Customs Administrations, Sweden states, with reference to Article 20(6), that the provisions in paragraphs 2, 3 and 4 of that Article will be implemented in the following way: As regards Articles 20(3), point (b) will apply.

In connection with the adoption of the Convention on Mutual Assistance and Cooperation between Customs Administrations, Sweden makes the following declarations :

With reference to Article 23(5) of the Customs Cooperation Convention, Sweden does not intend to apply the covert investigation form of cooperation,

With reference to Article 26(5)(b) of the Customs Cooperation Convention, all Swedish courts or tribunals are entitled to obtain a preliminary ruling on the interpretation of the Convention to the extent necessary for a decision in a case or on a matter,

With reference to Article 32(4) of the Customs Cooperation Convention, until the Convention enters into force, it shall, with the exception of Article 26 thereof, apply to Sweden's relations with States that have made the same declaration.

W związku z podpisaniem Konwencji w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi, Szwecja oświadcza, w odniesieniu do artykułu 20 ust. 6, że postanowienia ust. 2, 3 i 4 tego artykułu będą stosowane w następujący sposób: w odniesieniu do artykułu 20 ust. 3 będzie miało zastosowanie lit. b).

W związku z przyjęciem Konwencji w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi Szwecja składa następujące deklaracje:

W odniesieniu do artykułu 23 ust. 5 Konwencji o współpracy celnej, Królestwo Szwecji nie zamierza stosować dochodzenia niejawnego jako formy współpracy.

W odniesieniu do artykułu 26 ust. 5 lit. b) Konwencji o współpracy celnej, wszystkie sądy i trybunały szwedzkie są uprawnione do uzyskania orzeczenia prejudycjalnego w sprawie wykładni Konwencji w zakresie niezbędnym do podjęcia decyzji w sprawie lub podniesionej kwestii.

W odniesieniu do artykułu 32 ust. 4 Konwencji o współpracy celnej, do momentu wejścia w życie Konwencji ma ona zastosowanie w stosunkach Szwecji z Państwami, które złożyły taką samą deklarację, za wyjątkiem artykułu 26.

Republika Finlandii

The government of the Republic of Finland also wishes to make the following statement: "Re Article 20 of the Convention: Under Article 20 a pursuing officer has the right to apprehend in accordance with Article 20(2)(b) and the right to pursuit applies in accordance with Article 20(3)(b) without limits in space or time.". In addition, the government of the Republic of Finland wishes to make the following declarations: "Re Article 26(4) and (5)(b) of the Convention: Any Finnish court or tribunal may request the Court of Justice of the European Communities to give a preliminary ruling in the situations referred to in the Article.". "Re Article 32(4) of the Convention: The Convention, with the exception of Article 26 thereof, shall apply until its entry into force to Finland's relations with other Member States that have made a declaration to the same effect."

Rząd Republiki Finlandii pragnie także złożyć następujące oświadczenie: „Odnosnie artykułu 20 Konwencji: zgodnie z artykułem 20, funkcjonariusz prowadzący pościg ma prawo zatrzymania zgodnie z artykułem 20 ust. 2 lit. b), a prawo pościgu stosuje zgodnie z artykułem 20 ust. 3 lit. b) bez ograniczeń w czasie lub przestrzeni.”

Dodatkowo Rząd Republiki Finlandii pragnie złożyć następujące deklaracje: „Odnosnie artykułu 26 ust. 4 oraz ust. 5 lit. b) Konwencji: każdy fiński sąd lub trybunał może zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z wnioskiem o wydanie orzeczenia prejudycjalnego w sytuacjach, o których mowa w tym artykule.”

„Odnosnie artykułu 32 ust. 4 Konwencji: Konwencja, z wyjątkiem artykułu 26, jest stosowana do chwili wejścia jej w życie w stosunkach Finlandii z innymi Państwami Członkowskimi, które złożyły deklarację o takim samym skutku.”

Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

The United Kingdom declares that:

- *Article 20 of this Convention does not bind it;*
- *weapons may never be carried into its territory for the purposes of Article 21 of this Convention;*

with the exception of Article 26 thereof, the Convention shall in terms as hereby notified by the United Kingdom apply to its relations with Member States that have made a declaration under Article 32(4).

Zjednoczone Królestwo deklaruje, że:

- artykuł 20 niniejszej Konwencji nie ma w stosunku do Zjednoczonego Królestwa mocy obowiązującej;

- broń nie może być nigdy wwożona na terytorium Zjednoczonego Królestwa dla celów artykułu 21 niniejszej Konwencji;
z wyjątkiem artykułu 26, niniejszą Konwencję stosuje się na warunkach określonych przez Zjednoczone Królestwo w odniesieniu do jego stosunków z Państwami Członkowskimi, które złożyły deklarację zgodnie z artykułem 32 ust. 4.

Deklaracje Rzeczypospolitej Polskiej dotyczące Konwencji sporządzonej na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi.

Deklaracja zgodnie z art. 20 ust. 8 (pościg transgraniczny):

„Rzeczpospolita Polska oświadcza, że art. 20 niniejszej Konwencji nie ma mocy obowiązującej względem Rzeczypospolitej Polskiej.”

Deklaracje zgodnie z art. 21 ust.5 (nadzór transgraniczny) :

„Rzeczpospolita Polska oświadcza, że artykuł 21 niniejszej Konwencji może być stosowany przez właściwe organy innych Państw Członkowskich względem Rzeczypospolitej Polskiej na zasadzie wzajemności.

Rzeczpospolita Polska oświadcza również, że funkcjonariusze właściwych organów Państw Członkowskich mogą wnieść broń służbową na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z prawem użycia wyłącznie w przypadku obrony koniecznej, określonej w art. 25 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. z 1997 r., Nr 88, poz. 553, z późn. zm.). Rzeczpospolita Polska oświadcza, że artykuł 21 ust. 3 lit. d) niniejszej Konwencji może być stosowany przez właściwe organy innych Państw Członkowskich względem Rzeczypospolitej Polskiej na zasadzie wzajemności.”

Deklaracje zgodnie z art. 23 ust. 5 (dochodzenia niejawne):

„Rzeczpospolita Polska oświadcza, że artykuł 23 niniejszej Konwencji może być stosowany przez właściwe organy innych Państw Członkowskich względem Rzeczypospolitej Polskiej na zasadzie wzajemności.”

Deklaracja zgodnie z art. 26 ust 4:

„Rzeczpospolita Polska oświadcza, że deklaracja zgodnie z art. 26 ust. 4 zostanie złożona przez Rzeczpospolitą Polską w terminie późniejszym.”

Deklaracja zgodnie z art. 32 ust 4:

„Rzeczpospolita Polska oświadcza, że będzie stosować niniejszą Konwencję z wyjątkiem art. 26 w stosunku do tych Państw Członkowskich, które złożyły taką samą deklarację.”

Declarations of the Republic of Poland as regards the Convention drawn up on the basis of Article K.3 of the Treaty on European Union on Mutual Assistance and Cooperation between Customs Administrations.

Declaration Re. Article 20(8) (hot pursuit):

“The Republic of Poland declares that Article 20 of this Convention shall not bind the Republic of Poland.”

Declarations Re. Article 21(5) (cross-border surveillance):

“The Republic of Poland declares that Article 21 of this Convention can be applied by competent authorities of other Member States towards Republic of Poland on the principle of reciprocity.

The Republic of Poland also declares that officers of competent authorities of Members States may carry into the territory of the Republic of Poland their service weapons with the right to use only in the case of the legitimate self-defense as it is laid down in Article 25 of the Law of 6 June 1997 - Penal Code (O. J. of Law of 1997, No 88, item 553, as amended). The Republic of Poland declares, that Article 21(3)(d) of this Convention can be applied by competent authorities of other Member States towards Republic of Poland on the principle of reciprocity.”

Declaration Re. Article 23(5) (covert investigations):

The Republic of Poland declares that Article 23 of this Convention can be applied by competent authorities of other Member States towards Republic of Poland on the principle of reciprocity.”

Declaration Re. Article 26(4):

“The Republic of Poland declares that declaration as referred to in Article 26(4) will be notified by the Republic of Poland at the later date.”

Declaration Re. Article 32(4):

“The Republic of Poland declares that the Republic of Poland will apply the Convention, with the exception of Article 26 thereof, in its relations with these Members States that have made the same declaration.”

AKT RADY

z dnia 18 grudnia 1997 r.

ustanawiający, na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej, konwencję w sprawie wzajemnej pomocy i współpracy między administracjami celnymi

(98/C 24/01)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

mając na uwadze Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego artykuł K.3 ust. 2 lit. c),

a także mając na uwadze, co następuje:

Dla osiągnięcia celów Unii Europejskiej, Państwa Członkowskie uznają współpracę celną za sprawę wspólnego interesu, który wchodzi w zakres tytułu VI Traktatu;

DECYDUJE ustanowić konwencję, której tekst umieszczony jest w załączniku, podpisaną dzisiejszego dnia przez przedstawicieli rządów Państw Członkowskich,

ZALECA jej przyjęcie przez Państwa Członkowskie zgodnie z ich wymogami konstytucyjnymi.

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 grudnia 1997 r.

Za Radę

Przewodniczący

F. BODEN

KONWENCJA

sporządzona na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY niniejszej Konwencji, Państwa Członkowskie Unii Europejskiej,

ODWOŁUJĄC SIĘ do Aktu Rady Unii Europejskiej z dnia 18 grudnia 1997 r.,

PRZYWOŁUJĄC potrzebę wzmocnienia zobowiązań zawartych w Konwencji o pomocy wzajemnej między administracjami celnymi, podpisanej 7 września 1967 r. w Rzymie,

UWZGLĘDNIAJĄC, że administracje celne są odpowiedzialne na obszarze celnym Wspólnoty, w szczególności w jej miejscach wprowadzania i wyprowadzania, za zapobieganie, dochodzenie i ściganie przestępstw nie tylko przeciwko przepisom prawa Wspólnoty, ale również naruszającym postanowienia prawa krajowego, w szczególności w przypadkach określonych w artykułach 36 i 223 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską,

UWZGLĘDNIAJĄC, że publiczne zdrowie, moralność i bezpieczeństwo są poważnie zagrożone przez rozwój nielegalnego handlu wszelkiego rodzaju,

UWZGLĘDNIAJĄC, że powinny zostać uregulowane szczególne formy współpracy, które obejmują działania transgraniczne, podejmowane dla zapobiegania, dochodzenia i ścigania niektórych naruszeń zarówno przepisów prawa krajowego Państw Członkowskich, jak i przepisów celnych Wspólnoty, oraz że te działania transgraniczne muszą być prowadzone w poszanowaniu zasad praworządności (zgodnie z odpowiednim prawem stosowanym w wezwanym Państwie Członkowskim oraz wytycznymi właściwych organów tego Państwa Członkowskiego), subsydiarności (takie działania podejmuje się tylko jeśli okaże się, że inne mniej znaczące działania nie są odpowiednie) i proporcjonalności (skala i czas trwania działań zostaną ustalone z uwzględnieniem wagi przypuszczalnego naruszenia);

PRZEKONANE, że istnieje potrzeba wzmocnienia współpracy między administracjami celnymi poprzez ustanowienie procedur, które pozwolą administracjom celnym wspólnie działać i wymieniać dane dotyczące nielegalnego handlu,

MAJĄC NA UWADZE, że administracje celne muszą w bieżącej pracy stosować zarówno przepisy wspólnotowe, jak i przepisy krajowe i w związku z tym istnieje konieczność zapewnienia, aby przepisy o pomocy wzajemnej i współpracy w obydwu sektorach zostały opracowane jednocześnie,

UZGODNIŁY NASTĘPUJĄCE POSTANOWIENIA:

TYTUŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Zakres obowiązywania

1. Bez uszczerbku dla kompetencji Wspólnoty, Państwa Członkowskie Unii Europejskiej udzielają sobie pomocy wzajemnej i współpracują między sobą za pośrednictwem swoich administracji celnych w celu:

- zapobiegania naruszeniom krajowych przepisów celnych i dochodzenia tych naruszeń

oraz

- ścigania i karania naruszeń wspólnotowych lub krajowych przepisów celnych.

2. Bez uszczerbku dla artykułu 3 niniejsza Konwencja nie ma wpływu na postanowienia mające zastosowanie do pomocy wzajemnej w sprawach karnych między organami sądowymi, na bardziej korzystne postanowienia umów dwustronnych albo wielostronnych między Państwami Członkowskimi regulujących współpracę przewidzianą w ustępie 1 między organami celnymi lub innymi właściwymi organami Państw Członkowskich, jak również na porozumienia zawarte w tej samej dziedzinie na podstawie jednolitego prawodawstwa lub szczególnej procedury przewidującej wzajemne stosowanie środków pomocy wzajemnej.

Artykuł 2

Właściwość

Administracje celne stosują niniejszą Konwencję w granicach kompetencji przyznanych im na mocy przepisów prawa krajowego. Żadne postanowienie niniejszej Konwencji nie może być interpretowane jako zmiana uprawnień powierzonych administracjom celnym w rozumieniu niniejszej Konwencji na mocy przepisów prawa krajowego.

Artykuł 3

Stosunek do pomocy prawnej udzielanej przez organy sądowe

1. Niniejsza Konwencja dotyczy pomocy wzajemnej i współpracy w ramach dochodzeń karnych dotyczących naruszeń krajowych i wspólnotowych przepisów celnych oraz pozostającej w jurysdykcji organu wnioskującego na podstawie przepisów prawa krajowego danego Państwa Członkowskiego.

2. Jeśli postępowanie karne prowadzone jest przez organ sądowy albo pod jego kierunkiem, organ ten ustala, czy wnioski w sprawie pomocy wzajemnej lub współpracy należy składać na podstawie przepisów dotyczących pomocy wzajemnej w sprawach karnych, czy na podstawie niniejszej Konwencji.

Artykuł 4

Definicje

Dla celów niniejszej Konwencji stosuje się następujące definicje:

- 1) „krajowe przepisy celne”: wszystkie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne Państwa Członkowskiego, których stosowanie podlega, w całości lub w części, właściwa jest administracja celna tego Państwa Członkowskiego w odniesieniu do:
  - ruchu transgranicznego towarów podlegającego zakazom, ograniczeniom lub kontroli, w szczególności na podstawie artykułu 36 i 223 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską,
  - niezharmonizowanych podatków akcyzowych;
- 2) „wspólnotowe przepisy celne”:
  - ogół przepisów prawa wspólnotowego i powiązanych przepisów wykonawczych regulujących przywóz, wywóz, tranzyt i obecność towarów będących przedmiotem handlu między Państwami Członkowskimi a państwami trzecimi, jak również między Państwami Członkowskimi w przypadku towarów nieposiadających statusu wspólnotowego w rozumieniu artykułu 9 ustęp 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską lub towarów podlegających dodatkowym kontrolom lub dochodzeniom dla uzyskania statusu wspólnotowego,
  - ogół przepisów przyjętych na szczeblu Wspólnoty w ramach wspólnej polityki rolnej i przepisów szczególnych przyjętych w odniesieniu do towarów uzyskanych w wyniku przetworzenia produktów rolnych,
  - ogół przepisów przyjętych na szczeblu Wspólnoty w odniesieniu do zharmonizowanych podatków akcyzowych i podatku od wartości dodanej w przywozie wraz z krajowymi przepisami wykonawczymi;
- 3) „naruszenia”: działania sprzeczne z krajowymi lub wspólnotowymi przepisami celnymi, włączając między innymi:
  - udział w popełnianiu takich naruszeń lub próbę popełnienia takich naruszeń, oraz
  - przynależność do organizacji przestępczej, która dokonuje takich naruszeń,
  - pranie pieniędzy pochodzących z naruszeń określonych w niniejszym ustępie;
- 4) „pomoc wzajemna”: udzielanie sobie wzajemnej pomocy przez administracje celne, przewidzianej w niniejszej Konwencji;
- 5) „organ wnioskujący”: właściwy organ Państwa Członkowskiego, który zwraca się z wnioskiem o udzielenie pomocy;

- 6) „organ wezwany”: właściwy organ Państwa Członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek o udzielenie pomocy;
- 7) „administracje celne”: administracje celne Państw Członkowskich, jak również inne organy odpowiedzialne za stosowanie postanowień niniejszej Konwencji;
- 8) „dane osobowe”: każda informacja dotycząca osoby fizycznej o ustalonej tożsamości lub osoby fizycznej, której tożsamość można ustalić; osobę uważa się za identyfikowalną, jeśli jej tożsamość można bezpośrednio lub pośrednio ustalić, między innymi za pomocą numeru identyfikacyjnego, jednego lub większej liczby szczególnych elementów, charakterystycznych dla jej tożsamości fizycznej, fizjologicznej, psychologicznej, ekonomicznej, kulturowej lub społecznej;
- 9) „współpraca transgraniczna”: oznacza współpracę między administracjami celnymi ponad granicami każdego Państwa Członkowskiego.

Artykuł 5

Centralne jednostki koordynujące

1. Państwa Członkowskie wyznaczają spośród swoich organów celnych jednostkę centralną (jednostkę koordynującą). Jest ona odpowiedzialna za przyjmowanie wszystkich wniosków o udzielenie pomocy wzajemnej na podstawie niniejszej Konwencji i za koordynację pomocy wzajemnej, bez uszczerbku dla ustępu 2. Jednostka ta jest również odpowiedzialna za współpracę z innymi organami uczestniczącymi w procesie udzielania pomocy na podstawie niniejszej Konwencji. Jednostki koordynujące Państw Członkowskich utrzymują ze sobą niezbędny bezpośredni kontakt, w szczególności w przypadkach określonych w tytule IV.
2. Działalność centralnych jednostek koordynujących nie wyklucza, w szczególności w nagłych wypadkach, bezpośredniej współpracy innych organów celnych Państw Członkowskich. Celem osiągnięcia skuteczności i spójności, centralne jednostki koordynujące informowane są o każdej akcji przeprowadzonej w ramach takiej bezpośredniej współpracy.
3. Jeżeli organ celny nie jest albo jest jedynie częściowo właściwy do rozpatrzenia wniosku, centralna jednostka koordynująca przekazuje wniosek do właściwego organu krajowego i powiadamia o tym fakcie organ wnioskujący.
4. Jeżeli ze względów prawnych lub rzeczowych wniosek o pomoc nie może zostać uwzględniony, jednostka koordynująca odsyła go organowi wnioskującemu z podaniem powodów, dla których nie można było się do niego przychylić.

Artykuł 6

Oficerowie łącznikowi

1. Państwa Członkowskie mogą zawierać między sobą porozumienia w sprawie wymiany oficerów łącznikowych na czas ograniczony albo nieograniczony i na warunkach wzajemnie uzgodnionych.

2. Oficerowie łącznikowi nie mają uprawnień do interwencji w kraju przyjmującym.
3. Celem wsparcia współpracy między administracjami celnymi Państw Członkowskich, oficerowie łącznikowi mogą, za zgodą lub na wniosek właściwych organów Państw Członkowskich, pełnić następujące obowiązki:
  - a) wspierania i przyspieszania wymiany informacji między Państwami Członkowskimi;
  - b) udzielania pomocy w dochodzeniach dotyczących Państwa Członkowskiego ich pochodzenia lub Państwa Członkowskiego, które reprezentują;
  - c) udzielania wsparcia w rozpatrywaniu wniosków o udzielenie pomocy;
  - d) doradzania i udzielania pomocy krajowi przyjmującemu w przygotowywaniu i realizowaniu operacji transgranicznych;
  - e) wykonywania wszelkich innych zadań, które Państwa Członkowskie mogą między sobą uzgodnić.
4. Państwa Członkowskie mogą dwustronnie lub wielostronnie uzgodnić zakres uprawnień i umiejscowienie oficerów łącznikowych. Oficerowie łącznikowi mogą również reprezentować interesy jednego albo większej liczby Państw Członkowskich.

Artykuł 7

Obowiązek identyfikacji

O ile postanowienia niniejszej Konwencji nie stanowią inaczej, funkcjonariusze organu wnioskującego znajdujący się w innym Państwie Członkowskim w celu wykonywania uprawnień ustanowionych w niniejszej Konwencji muszą być w stanie, w każdym czasie, przedstawić pisemne upoważnienie, w którym jest określona ich tożsamość oraz stanowiska urzędowe.

TYTUŁ II

POMOC NA WNIOSEK

Artykuł 8

Zasady

1. Organ wezwany lub powiadomiony przez niego właściwy organ, udzielając pomocy na podstawie niniejszego tytułu, postępuje tak jakby działał na swoją rzecz lub na wniosek innego organu swojego Państwa Członkowskiego. W celu rozpatrzenia wniosku korzysta on ze wszystkich swoich uprawnień, którymi dysponuje w ramach przepisów swojego prawa krajowego.
2. Organ wezwany rozszerza taką pomoc na wszystkie aspekty naruszenia bez konieczności przedstawienia dodatkowego wniosku, które są w wyraźny sposób związane z

przedmiotem wniosku o pomoc. W przypadku zaistnienia wątpliwości organ wezwany kontaktuje się najpierw z organem wnioskującym.

Artykuł 9

Forma i treść wniosków o pomoc

1. Wnioski o udzielenie pomocy są zawsze przekazywane w formie pisemnej. Do wniosków załączone są dokumenty niezbędne do ich realizacji.
2. Wnioski przedstawione w zastosowaniu ustępu 1 zawierają następujące informacje:
  - a) organ wnioskujący;
  - b) wnioskowany środek;
  - c) przedmiot i przyczynę wniosku;
  - d) przepisy ustawowe, wykonawcze i inne przedmiotowe przepisy prawne;
  - e) na ile jest to możliwe, ściśle i pełne informacje na temat osób fizycznych lub prawnych, wobec których prowadzone jest dochodzenie;
  - f) streszczenie stanu faktycznego, z wyjątkiem przypadków przewidzianych w artykuł 13.
3. Wnioski sporządzane są w języku urzędowym Państwa Członkowskiego organu wezwanego, albo w języku możliwym do przyjęcia przez ten organ.
4. W wypadkach nie cierpiących zwłoki wnioski są przyjmowane w formie ustnej, jakkolwiek niezwłocznie muszą zostać potwierdzone na piśmie.
5. Jeżeli wniosek nie spełnia wymagań formalnych, organ wezwany może zażądać jego poprawienia lub uzupełnienia; w międzyczasie mogą zostać podjęte środki konieczne do uznania wniosku.
6. Organ wezwany wyraża zgodę na zastosowanie określonej procedury w odpowiedzi na wniosek pod warunkiem, że procedura ta nie stoi w sprzeczności z przepisami prawnymi i administracyjnymi wezwanego Państwa Członkowskiego.

Artykuł 10

Żądanie informacji

1. Na wniosek organu wnioskującego organ wezwany przekazuje wszystkie informacje, które mogą mu umożliwić zapobieganie, wykrywanie i ściganie naruszeń.
2. Do przekazywanych informacji załącza się raporty i inne dokumenty albo ich uwierzytelnione odpisy lub wyciągi, na których oparte są przekazywane informacje i które

znajdują się w posiadaniu organu wezwanego lub te, które zostały opracowane bądź uzyskane w celu wykonania wniosku o udzielenie informacji.

3. Na podstawie porozumienia między organem wnioskującym i organem wezwanym funkcjonariusze upoważnieni przez organ wnioskujący, zgodnie z szczegółowymi wytycznymi udzielonymi przez organ wezwany mogą, zgodnie z ustępem 1, zbierać informacje w urzędach wezwanego Państwa Członkowskiego. Dotyczy to wszystkich informacji pochodzących z dokumentacji, do której może mieć dostęp personel tych urzędów. Funkcjonariusze ci są upoważnieni do kopiowania wskazanej dokumentacji.

Artykuł 11

Wnioski o nadzór

Na wniosek organu wnioskującego organ wezwany, tak dalece jak jest to możliwe, przeprowadza specjalną obserwację lub organizuje specjalną obserwację w stosunku do osób, wobec których istnieją poważne podejrzenia naruszenia przez nie wspólnotowych lub krajowych przepisów celnych lub prowadzenia bądź zorganizowania przygotowań mających na celu popełnienie takich naruszeń. Na wniosek organu wnioskującego organ wezwany wykonuje także obserwację miejsc, środków transportu i towarów, które mogą mieć związek z działalnością naruszającą wspomniane przepisy celne.

Artykuł 12

Wnioski o prowadzenie dochodzeń

1. Na wniosek organu wnioskującego, organ wezwany przeprowadza albo organizuje przeprowadzenie właściwych dochodzeń dotyczących operacji, które stanowią lub, zdaniem organu wnioskującego, wydają się być naruszeniem.

Organ wezwany przekazuje wyniki tych dochodzeń organowi wnioskującemu. Odpowiednio stosuje się postanowienia artykułu 10 ustęp 2.

2. Na podstawie porozumienia organu wnioskującego i organu wezwanego funkcjonariusze wyznaczeni przez organ wnioskujący mogą być obecni przy postępowaniach określonych w ustępie 1. Dochodzenia prowadzone są przez cały okres przez funkcjonariuszy organu wezwanego. Funkcjonariusze organu wnioskującego nie mogą, z własnej inicjatywy, korzystać z uprawnień przyznanych funkcjonariuszom organu wezwanego. Jednakże mają oni dostęp do tych samych pomieszczeń i tych samych dokumentów jak funkcjonariusze organu wezwanego, za ich pośrednictwem i wyłącznie dla potrzeb prowadzonego dochodzenia.

Artykuł 13

Powiadomienie

1. Na wniosek organu wnioskującego organ wezwany, zgodnie z przepisami krajowymi Państwa Członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę, powiadamia adresata lub zapewnia, aby został on powiadomiony o wszystkich aktach lub decyzjach, jakie pochodzą od właściwych organów Państwa Członkowskiego, w którym organ wnioskujący ma swoją siedzibę, i dotyczących stosowania niniejszej Konwencji.

2. Do wniosków o powiadomienie, wskazujących przedmiot aktu lub decyzji, które mają być podane do wiadomości, są dołączane tłumaczenia na język urzędowy lub na jeden z języków urzędowych Państwa Członkowskiego, w którym organ wezwany ma siedzibę, bez uszczerbku dla prawa tego organu wezwanego do zrezygnowania z takiego tłumaczenia.

Artykuł 14

Wykorzystanie w charakterze dowodu

Ustalenia, świadectwa, zebrane informacje, dokumenty, odpowiednio uwierzytelnione odpisy i inne materiały uzyskane zgodnie z prawem krajowym przez funkcjonariuszy organu wezwanego i przekazane organowi wnioskującemu w przypadkach pomocy, przewidzianych w artykułach 10-12, mogą zostać wykorzystane jako dowody zgodnie z ustawodawstwem krajowym przez właściwe organy Państwa Członkowskiego, w którym ma siedzibę organ wnioskujący.

TYTUŁ III

POMOC Z WŁASNEJ INICJATYWY

Artykuł 15

Zasada

Właściwe organy każdego Państwa Członkowskiego, jak przewidziano w artykule 16 i 17, z zastrzeżeniem ograniczeń nałożonych przez prawo krajowe, udzielają pomocy właściwym organom pozostałych Państw Członkowskich bez uprzedniego wniosku.

Artykuł 16

Nadzór

W przypadku, gdy przyczynia się to do zapobiegania, wykrywania i ścigania naruszeń w innym Państwie Członkowskim, właściwe organy każdego Państwa Członkowskiego:

- a) na ile jest to możliwe, prowadzą lub organizują prowadzenie specjalnej obserwacji, określonej w artykule 11;
- b) przekazują właściwym organom pozostałych zainteresowanych Państw Członkowskich wszystkie będące w ich posiadaniu informacje, w szczególności raporty i inne dokumenty lub uwierzytelnione odpisy, lub wyciągi z tych raportów i dokumentów, dotyczące działań związanych z planowanymi lub popełnionymi naruszeniami.

Artykuł 17

Przekazywanie informacji z własnej inicjatywy

Właściwe organy każdego Państwa Członkowskiego niezwłocznie przekazują właściwym organom pozostałych zainteresowanych Państw Członkowskich wszystkie istotne informacje

dotyczące planowanych lub popełnionych naruszeń, a w szczególności informacje dotyczące towarów będących przedmiotem tych naruszeń oraz nowych środków i metod wykorzystywanych w takich działaniach.

Artykuł 18

Wykorzystanie w charakterze dowodu

Sprawozdania z nadzoru oraz informacje uzyskane przez funkcjonariuszy Państwa Członkowskiego i przekazane innemu Państwu Członkowskiemu w przypadkach pomocy z własnej inicjatywy, przewidzianej w artykułach 15-17, mogą zostać wykorzystane w charakterze dowodów przez właściwe organy Państwa Członkowskiego, otrzymujące te informacje, zgodnie z prawem krajowym.

TYTUŁ IV

SZCZEGÓLNE FORMY WSPÓŁPRACY

Artykuł 19

Zasady

1. Administracje celne podejmują współpracę transgraniczną zgodnie z postanowieniami niniejszego tytułu. Udzielają sobie koniecznej pomocy osobowej i organizacyjnej. Zasadą jest, że każdy wniosek o współpracę powinien zostać przedstawiony w formie wniosku o udzielenie pomocy zgodnie z artykułem 9. W szczególnych przypadkach, określonych w niniejszym tytule, funkcjonariusze organu wnioskującego mogą prowadzić działania na terytorium wezwanego państwa za zgodą jego organów.

Koordinacja i planowanie operacji transgranicznych należy do kompetencji centralnych jednostek koordynujących określonych w artykule 5.

2. Współpraca transgraniczna w rozumieniu ustępu 1 jest dozwolona w celu zapobiegania, prowadzeniu dochodzeń i ścigania naruszeń w następujących przypadkach:

- a) nielegalnego handlu narkotykami i substancjami psychotropowymi, bronią, amunicją, materiałami wybuchowymi, dobrami kultury, niebezpiecznymi i toksycznymi odpadami, materiałem lub materiałami nuklearnymi, urządzeniami przeznaczonymi do produkcji broni jądrowej, biologicznej lub chemicznej (towary zakazane);
- b) handlu substancjami wymienionymi w tabeli I i II Konwencji Narodów Zjednoczonych o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, przeznaczonymi do nielegalnej produkcji narkotyków (prekursory);
- c) nielegalnego transgranicznego obrotu towarami podlegającymi podatkom, prowadzonego w celu uniknięcia podatku lub w celu niezgodnego z prawem uzyskania środków pomocy publicznej związanych z przywozem lub wywozem towarów w przypadkach, gdy wielkość transakcji i wynikające z nich ryzyko odnośnie podatków i

subwencji może spowodować poważne obciążenia finansowe dla budżetu Wspólnot Europejskich lub Państw Członkowskich;

d) każdego innego obrotu towarowego zakazanego przepisami prawa wspólnotowego lub krajowego.

3. Organ wezwany nie jest zobowiązany do wykonywania szczególnych form współpracy wymienionych w niniejszym tytule, jeżeli rodzaj planowanego dochodzenia nie jest dozwolony albo nie jest przewidziany w prawie krajowym wezwanego Państwa Członkowskiego. W takim przypadku, organ wnioskujący jest upoważniony do odmówienia współpracy transgranicznej z tej samej przyczyny, w odwrotnej sytuacji, gdy do niego zwraca się organ wezwanego Państwa Członkowskiego.

4. Jeżeli nakazuje tak prawo krajowe, organy uczestniczące zwracają się do swoich krajowych organów sądowych o wyrażenie zgody na planowane dochodzenia. W przypadku, gdy właściwe organy sądowe wydają zgodę z zastrzeżeniem określonych warunków i wymogów, uczestniczące organy zapewniają, że te warunki i wymogi są przestrzegane w trakcie dochodzeń.

5. W przypadku, gdy funkcjonariusze Państwa Członkowskiego na mocy niniejszego tytułu działają na terytorium innego Państwa Członkowskiego i swoją działalnością wyrządzą tam szkodę, Państwo Członkowskie, na terytorium którego szkoda została spowodowana, naprawią szkodę zgodnie ze swoim prawem krajowym w taki sam sposób, jak naprawiłoby szkody wyrządzone przez jego własnych funkcjonariuszy. Kwoty wypłacone przez to Państwo Członkowskie ofiarom lub innym uprawnionym do tego osobom lub instytucjom są mu w całości zwracane przez Państwo Członkowskie, którego funkcjonariusze wyrządzili szkody.

6. Bez uszczerbku dla wykonywania swoich praw względem stron trzecich i nie bacząc na obowiązek naprawienia szkody w sposób określony w ustępie 5 zdanie drugie, każde Państwo Członkowskie, w przypadku przewidzianym w ustępie 5 zdanie pierwsze, rezygnuje z żądania od innego Państwa Członkowskiego spłaty kwoty poniesionej szkody.

7. Informacje uzyskane przez funkcjonariuszy w trakcie współpracy transgranicznej przewidzianej w artykułach 20-24 mogą zostać użyte jako dowody przez właściwe organy Państw Członkowskich, które je otrzymały, zgodnie z prawem krajowym i z zastrzeżeniem szczególnych warunków ustanowionych przez właściwe organy Państwa, w którym uzyskane zostały te informacje.

8. W trakcie operacji określonych w artykułach 20-24, funkcjonariusze sprawujący misję na terytorium innego Państwa Członkowskiego traktowani są w taki sam sposób jak funkcjonariusze tego Państwa w odniesieniu do naruszeń popełnionych przeciwko nim lub przez nich.

Artykuł 20

Pościg

1. Funkcjonariusze administracji celnej jednego z Państw Członkowskich, którzy w swoim kraju ścigają osobę obserwowaną podczas popełnienia albo udziału w popełnianiu jednego z

naruszeń określonych w artykule 19 ustęp 2, które może stanowić podstawę do ekstradycji, są uprawnieni, bez uzyskania wcześniejszego zezwolenia, do kontynuowania pościgu na terytorium innego Państwa Członkowskiego w przypadku, gdy ze względu na pilność sytuacji nie jest możliwe wcześniejsze uprzedzenie właściwych organów innego Państwa Członkowskiego o prowadzeniu pościgu na jego terytorium lub, gdy organy tego Państwa Członkowskiego nie mogły na czas udać się na miejsce, aby przejąć pościg.

Nie później niż w chwili przekraczania granicy funkcjonariusze prowadzący pościg nawiązują kontakt z właściwymi organami Państwa Członkowskiego, na którego terytorium pościg jest prowadzony. Pościg zostaje wstrzymany natychmiast, gdy zażąda tego Państwo Członkowskie, na terytorium którego pościg jest prowadzony. Na wniosek funkcjonariuszy prowadzących pościg właściwe organy Państwa Członkowskiego, na którego terytorium pościg jest prowadzony, zatrzymują ściganą osobę w celu określenia jej tożsamości lub jej aresztowania. Państwa Członkowskie informują depozytariusza o ścigających funkcjonariuszach, do których powyższy przepis się stosuje; depozytariusz informuje pozostałe Państwa Członkowskie.

2. Pościg prowadzony jest zgodnie z następującymi procedurami, które będą określone w deklaracji przewidzianej w ustępie 6:

- a) funkcjonariusze prowadzący pościg nie mają prawa dokonywania zatrzymania;
- b) jednakże, jeżeli nie przedstawiono wniosku o zaprzestanie pościgu oraz, jeżeli właściwe organy Państwa Członkowskiego, na terytorium którego prowadzony jest pościg, nie są w stanie wystarczająco szybko interweniować, prowadzący pościg funkcjonariusze mogą zatrzymać ściganą osobę do chwili, kiedy funkcjonariusze tego Państwa Członkowskiego, którzy muszą być bezzwłocznie poinformowani, będą w stanie ustalić jej tożsamość lub ją aresztować.

3. Pościg prowadzony jest zgodnie z postanowieniami ustępu 1 i 2, w jednym z następujących trybów, które będą określone w deklaracji przewidzianej w ustępie 6:

- a) w strefie lub w okresie czasu od przekroczenia granicy, które zostaną określone w deklaracji;
- b) bez ograniczeń w czasie i przestrzeni.

4. Pościg jest prowadzony na następujących warunkach ogólnych:

- a) prowadzący pościg funkcjonariusze stosują się do postanowień niniejszego artykułu oraz prawa Państwa Członkowskiego, na terytorium którego prowadzą działania; stosują się do instrukcji właściwych organów tego Państwa Członkowskiego;
- b) w przypadku, gdy pościg ma miejsce na morzu oraz, a będzie kontynuowany na pełnym morzu lub w wyłącznej strefie ekonomicznej, będzie prowadzony zgodnie z międzynarodowym prawem morskim, znajdującym odzwierciedlenie w Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, a w przypadku, gdy będzie prowadzony na terytorium drugiego Państwa Członkowskiego, wtedy będzie odbywać się zgodnie z przepisami niniejszego artykułu;

- c) wkraczanie do prywatnych mieszkań i miejsc niedostępnych publicznie jest zabronione;
- d) prowadzący pościg funkcjonariusze muszą być łatwo rozpoznawalni, albo przez noszenie munduru lub opaski na ramieniu, albo przez oznakowania umieszczone na ich środku transportu; użycie ubrania cywilnego w połączeniu z wykorzystaniem nieoznakowanych środków transportu pozbawionych powyższych oznaczeń jest zabronione; prowadzący pościg funkcjonariusze w każdej chwili muszą być w stanie wykazać, że działają w charakterze urzędowym;
- e) prowadzący pościg funkcjonariusze mogą nosić broń służbową, za wyjątkiem (i) przypadku, gdy wezwane Państwo Członkowskie złożyło ogólną deklarację, że na jego terytorium nie można nigdy wnosić broni lub (ii) przypadku, gdy wezwane Państwo Członkowskie wyraźnie temu się sprzeciwiło. Jeżeli funkcjonariusze innego Państwa Członkowskiego są upoważnieni do noszenia broni służbowej, jej użycie jest zabronione, za wyjątkiem uzasadnionych przypadków samoobrony;
- f) osoba ścigana, zatrzymana na podstawie ust. 2 lit. b, może być, w celu jej doprowadzenia przed właściwe organy Państwa Członkowskiego, na terytorium którego prowadzony był pościg, poddana jedynie przeszukaniu zabezpieczającemu; podczas jej przewozu mogą zostać użyte kajdanki; przedmioty będące w posiadaniu osoby ściganej mogą zostać zabezpieczone;
- g) po każdej operacji określonej w ustępach 1, 2 i 3, prowadzący pościg funkcjonariusze zgłaszają się do właściwych organów Państwa Członkowskiego, na terytorium którego działali, i zdają sprawozdanie ze swojej misji; na żądanie tych organów, są oni zobowiązani pozostać do ich dyspozycji aż do wystarczającego wyjaśnienia okoliczności ich działania; wymóg ten ma zastosowanie nawet w przypadku, gdy pościg nie doprowadził do aresztowania ściganej osoby;
- h) organy Państwa Członkowskiego, z którego terytorium pochodzą prowadzący pościg funkcjonariusze, na wniosek organów Państwa Członkowskiego, na terytorium którego prowadzono pościg, pomagają w postępowaniu następującym po operacji, w której uczestniczyły, łącznie z postępowaniem sądowym.

5. Osoba, która w związku z akcją przewidzianą w ustępie 2 została aresztowana przez właściwe organy Państwa Członkowskiego, na terytorium którego miał miejsce pościg może, niezależnie od jej obywatelstwa, zostać zatrzymana w celu przesłuchania. Odpowiednio stosuje się właściwe przepisy prawa krajowego.

Jeżeli osoba ta nie jest obywatelem Państwa Członkowskiego, na którego terytorium została aresztowana, zostanie ona zwolniona najpóźniej po sześciu godzin, po jej aresztowaniu, przy czym nie wlicza się godzin między północą a godziną dziewiątą rano, chyba że właściwe organy tego Państwa Członkowskiego otrzymają wcześniej, w jakiegokolwiek formie, wniosek o tymczasowe aresztowanie do celów ekstradycji.

6. Podpisując niniejszą Konwencję każde Państwo Członkowskie składa deklarację, w której na podstawie ustępów 2, 3 i 4 określa procedury prowadzenia pościgu na swoim terytorium.

Państwo Członkowskie może w każdej chwili zastąpić swoją deklarację inną deklaracją pod warunkiem, że nie ogranicza ona zakresu poprzedniej.

Każda deklaracja sporządzana jest po zasięgnięciu opinii każdego z zainteresowanych Państw Członkowskich w celu uzyskania równoważnych procedur w tych Państwach.

7. W stosunkach dwustronnych Państwa Członkowskie mogą rozszerzyć zakres stosowania ustępu 1 i przyjąć dodatkowe regulacje dla stosowania niniejszego artykułu.

8. Składając instrumenty przyjęcia niniejszej Konwencji, Państwo Członkowskie może oświadczyć, że niniejszy artykuł nie wiąże go w całości lub w części. Deklaracja taka może być w każdej chwili wycofana.

Artykuł 21

Nadzór transgraniczny

1. Funkcjonariusze administracji celnej Państwa Członkowskiego, którzy prowadzą w swoim kraju obserwację osób, co do których istnieją uzasadnione podstawy do podejrzenia, że uczestniczyły w popełnieniu jednego z naruszeń określonych w artykule 19 ustęp 2, są upoważnieni do kontynuowania tej obserwacji na terytorium innego Państwa Członkowskiego, jeżeli na podstawie przedstawionego wcześniej wniosku o pomoc Państwo to zezwoliło na jej prowadzenie. Zezwolenie może być opatrzone warunkami.

Państwa Członkowskie powiadamiają depozytariusza o funkcjonariuszach, do których stosuje się ten przepis; depozytariusz informuje o tym inne Państwa Członkowskie.

Na żądanie, obserwację powierza się funkcjonariuszom Państwa Członkowskiego, na którego terytorium jest ona przeprowadzana.

Wniosek określony w akapicie pierwszym jest przesyłany do organu wyznaczonego przez każde z Państw Członkowskich, który jest umocowany do wydania wnioskowanego zezwolenia lub przekazania wniosku.

Państwa Członkowskie powiadamiają depozytariusza o wyznaczonym do tego celu organie; depozytariusz informuje o tym inne Państwa Członkowskie.

2. Jeżeli z powodów na szczególnie naglących nie można wcześniej wystąpić z wnioskiem o zezwolenie innego Państwa Członkowskiego, funkcjonariusze prowadzący obserwację upoważnieni są do kontynuowania obserwacji osób za granicą, wobec których istnieją poważne podejrzenia, że uczestniczyły w jednym z naruszeń określonych w artykule 19 ustęp 2, na poniższych warunkach:

- a) o przekroczeniu granicy niezwłocznie powiadamia się właściwe organy Państwa Członkowskiego, na terytorium którego kontynuowana jest obserwacja, jeszcze podczas obserwacji;
- b) wniosek zgodny z ustępem 1, który wyjaśnia powody przekroczenia granicy bez wcześniejszego zezwolenia, winien być wniesiony niezwłocznie.

Obserwacja zostaje wstrzymana, natychmiast gdy zażąda tego Państwo Członkowskie, na terytorium którego jest ona prowadzona, w następstwie powiadomienia określonego w lit. a) lub wniosku określonego w lit. b), albo w przypadku, gdy w ciągu 5 godzin od przekroczenia granicy nie uzyskano zezwolenia.

3. Obserwacja określona w ustępie 1 i 2 jest prowadzona tylko na następujących warunkach ogólnych:

- a) funkcjonariusze prowadzący obserwację stosują się do postanowień niniejszego artykułu oraz prawa Państwa Członkowskiego, na którego terytorium działają; muszą stosować się do poleceń właściwych organów tego Państwa Członkowskiego;
- b) z zastrzeżeniem sytuacji przewidzianych w ustępie 2 w trakcie obserwacji funkcjonariusze posiadają dokument poświadczający udzielenie zezwolenia;
- c) prowadzący obserwację funkcjonariusze w każdej chwili muszą być w stanie potwierdzić, że działają w charakterze urzędowym;
- d) prowadzący obserwację funkcjonariusze mogą nosić swoją broń służbową podczas jej wykonywania, za wyjątkiem (i) przypadku, gdy wezwane Państwo Członkowskie złożyło ogólną deklarację, że na jego terytorium nie można nigdy wnosić broni lub (ii) przypadku, gdy wezwane Państwo Członkowskie wyraźnie się temu sprzeciwiło. Jeżeli funkcjonariusze innego Państwa Członkowskiego mają pozwolenie na noszenie broni służbowej, jej użycie jest zabronione, za wyjątkiem legalnej samoobrony;
- e) wkraczanie do prywatnych mieszkań i miejsc niedostępnych publicznie jest zabronione;
- f) funkcjonariusze prowadzący obserwację nie mogą ani zatrzymać, ani aresztować obserwowanej osoby;
- g) z każdej operacji organom Państwa Członkowskiego, na którego terytorium była ona prowadzona składane będzie sprawozdanie, wymagane może być osobiste stawiennictwo funkcjonariuszy prowadzących obserwację;
- h) organy Państwa Członkowskiego, z którego terytorium pochodzą prowadzący obserwację funkcjonariusze, na wniosek organów Państwa Członkowskiego, na terytorium którego prowadzono pościg, pomagają w postępowaniu następującym po operacji, w której uczestniczyły, łącznie z postępowaniem sądowym.

4. W stosunkach dwustronnych Państwa Członkowskie mogą rozszerzyć zakres niniejszego artykułu i przyjąć dodatkowe środki dla jego stosowania.

5. Składając instrumenty przyjęcia niniejszej Konwencji, Państwo Członkowskie może oświadczyć, że niniejszy artykuł nie wiąże go w całości lub w części. Deklaracja ta może być w każdej chwili wycofane.

Artykuł 22

Dostawa kontrolowana

1. Każde Państwo Członkowskie zobowiązuje się do umożliwienia na swoim terytorium, na wniosek innego Państwa Członkowskiego, dokonanie dostaw kontrolowanych w ramach postępowań karnych, odnoszących się do przestępstw mogących skutkować ekstradycją.
2. Decyzja o zastosowaniu dostawy kontrolowanej jest podejmowana dla każdego przypadku odrębnie, przez właściwe organy wezwanego Państwa Członkowskiego, w poszanowaniu prawa krajowego tego Państwa Członkowskiego.
3. Dostawy kontrolowane będą wykonywane zgodnie z procedurami wezwanego Państwa Członkowskiego. Przeprowadzanie i kierowanie operacjami należy do właściwych organów tego Państwa Członkowskiego.

Organ wezwany przejmuje kontrolę nad dostawą, gdy towar przekracza granicę lub w uzgodnionym miejscu przekazania aby nie dopuścić do przerwania nadzoru dostawy. Organ wezwany zapewnia stały nadzór nad towarami w dalszym transporcie w taki sposób, aby mógł w każdej chwili aresztować sprawców i zająć towary.

4. Za zgodą zainteresowanych Państw Członkowskich przesyłki, co do których podjęto decyzję o kontrolowaniu ich dostawy, mogą być przejęte i dopuszczone do kontynuowania trasy z pierwotną zawartością lub po jej usunięciu, albo z częściowym bądź całkowitym jej zastąpieniem innymi produktami.

Artykuł 23

Dochodzenia niejawne

1. Na wniosek organu wnioskującego organ wezwany może upoważnić funkcjonariuszy administracji celnej wnioskującego Państwa Członkowskiego lub funkcjonariuszy działających na rzecz tej administracji, którzy pracują pod zmienioną tożsamością (ukryci wywiadowcy), do działania na terytorium wezwanego Państwa Członkowskiego. Organ wnioskujący kieruje ten wniosek jedynie w przypadku, gdy wyjaśnienie stanu faktycznego byłoby niezwykle trudne bez zastosowania proponowanych środków dochodzeniowych. W toku swoich działań upoważnieni funkcjonariusze prowadzący dochodzenie mogą zbierać informacje i nawiązywać kontakty z podejrzanymi lub innymi osobami z ich otoczenia.
2. Dochodzenia niejawne w wezwanym Państwie Członkowskim są ograniczone w czasie. Przygotowanie i kierowanie dochodzeniami realizowane jest w ścisłej współpracy między uczestniczącymi organami wezwanego i wnioskującego Państwa Członkowskiego.
3. Warunki, na których zezwala się na prowadzenie dochodzenia niejawnego oraz warunki, na których się je wykonuje, określane są przez organ wezwany, zgodnie z jego prawem krajowym. Jeżeli w trakcie dochodzenia niejawnego zebrano informacje pozostające w związku z innym naruszeniem niż to, które było przedmiotem pierwotnego wniosku, warunki wykorzystania tych informacji określane są również przez organ wezwany, zgodnie z jego prawem krajowym.

4. Organ wezwany udziela niezbędnego wsparcia osobowego i technicznego. Podejmuje on środki konieczne dla ochrony funkcjonariuszy wymienionych w ustępie 1, kiedy działają oni w wezwanym Państwie Członkowskim.

5. Składając swoje instrumenty przyjęcia niniejszej Konwencji, Państwo Członkowskie może złożyć deklarację, że niniejszy artykuł nie jest dla niego w całości lub w części wiążący. Deklaracja ta może być w każdej chwili wycofana.

Artykuł 24

Wspólne specjalne zespoły dochodzeniowe

1. Organy dwóch albo większej liczby Państw Członkowskich mogą utworzyć, za wspólnym porozumieniem, wspólny specjalny zespół dochodzeniowy z siedzibą w jednym z Państw Członkowskich, składający się z funkcjonariuszy, będących specjalistami w odpowiednich dziedzinach.

Wspólny specjalny zespół dochodzeniowy ma następujące zadania:

- prowadzenie trudnych i kosztownych dochodzeń w przypadkach konkretnych naruszeń, wymagających równoczesnego i skoordynowanego działania w uczestniczących Państwach Członkowskich;
- koordynacja wspólnych działań w celu zapobiegania lub wykrywania określonych rodzajów naruszeń i uzyskania informacji na temat uczestniczących w nich osób, ich wspólników i stosowanych metod.

2. Wspólne specjalne zespoły dochodzeniowe działają na następujących warunkach ogólnych:

- a) tworzone są jedynie w określonym celu i na ograniczony okres czasu;
- b) zespołem kieruje funkcjonariusz Państwa Członkowskiego, na terytorium którego działa zespół;
- c) uczestniczący funkcjonariusze przestrzegają prawa Państwa Członkowskiego, na terytorium którego działa zespół;
- d) Państwo Członkowskie, na terytorium którego działa zespół, wykonuje organizacyjne przygotowania umożliwiające działanie zespołu.

3. Członkostwo w zespole nie daje funkcjonariuszom uprawnień do interwencji na terytorium innego Państwa Członkowskiego.

TYTUŁ V

OCHRONA DANYCH

Artykuł 25

Ochrona danych dla celów wymiany danych

1. Wymieniając informacje, administracje celne w każdym poszczególnym przypadku biorą pod uwagę wymogi w zakresie ochrony danych osobowych. Przestrzegają one stosownych przepisów Konwencji Rady Europy z dnia 28 stycznia 1981 r o ochronie osób w związku z automatycznym przetwarzaniem danych osobowych. W interesie ochrony danych Państwo Członkowskie może, zgodnie z ustępem 2, określić warunki przetwarzania przez inne Państwo Członkowskie danych osobowych, które mogą być mu przekazane.

2. Bez uszczerbku dla postanowień Konwencji w sprawie wykorzystania technologii informatycznej dla potrzeb celnych, stosuje się następujące postanowienia dotyczące danych osobowych, które przekazywane są w związku ze stosowaniem niniejszej Konwencji:

- a) przetwarzanie danych osobowych przez organ otrzymujący je jest dozwolone jedynie do celów przewidzianych w artykule 1 ustęp 1. Organ otrzymujący może przysyłać te dane bez wcześniejszego uzyskania zgody Państwa Członkowskiego, które dostarczyło je swoim administracjom celnym, organom ścigania i organom sądowym, aby umożliwić im ściganie i karanie naruszeń w rozumieniu artykułu 4 ustęp 3. We wszystkich pozostałych przypadkach przesyłania danych, konieczna jest zgoda Państwa Członkowskiego, które dostarczyło informacje;
- b) organ Państwa Członkowskiego, który przekazuje informacje czuwa nad ich dokładnością i aktualnością. Jeśli okaże się, że przekazane dane są nieścisłe lub są to dane, które nie powinny zostać przekazane lub, gdy zgodnie z prawem przekazano dane, które muszą zostać później usunięte zgodnie z prawem Państwa Członkowskiego, które je przekazało, organ będący ich odbiorcą będzie o tym niezwłocznie powiadamiany. Jest on zobowiązany do poprawienia takich danych albo ich usunięcia. Jeżeli organ będący odbiorcą danych ma powody by sądzić, że dane są nieścisłe lub powinny zostać usunięte, powiadamia o tym Państwo Członkowskie, które je przekazało;
- c) w przypadkach, gdy zgodnie z prawem Państwa Członkowskiego przekazującego dane powinny zostać usunięte albo zmienione, osoby, których to dotyczy muszą uzyskać rzeczywiste prawo do ich poprawienia.
- d) przekazanie i otrzymanie wymienianych danych jest rejestrowane przez właściwe organy;
- e) organ przekazujący i organ otrzymujący dane informują zainteresowaną osobę, na jej wniosek, o przekazanych danych osobowych, jak również o ich przeznaczeniu. Obowiązek ten nie istnieje w przypadku, gdy w wyniku dokonania analizy okaże się, że interes publiczny w nieprzekazywaniu tej informacji stoi ponad interesem osoby zainteresowanej jej uzyskaniem. Ponadto prawo zainteresowanej osoby do uzyskania

informacji na temat przekazanych danych osobowych ustalane jest zgodnie z krajowymi przepisami prawnymi, regulacjami i procedurami Państwa Członkowskiego, na terytorium którego wystąpiono z wnioskiem o udzielenie informacji. Przed podjęciem jakiegokolwiek decyzji w sprawie przekazania informacji, organ przekazujący dane ma możliwość wyrażenia swojego stanowiska;

- f) Zgodnie ze swoimi przepisami prawnymi, regulacjami i procedurami Państwa Członkowskie są odpowiedzialne za szkodę wyrządzoną osobie poprzez przetworzenie danych przekazanych do zainteresowanego Państwa Członkowskiego. To samo dotyczy również szkody wynikającej z przekazania danych niedokładnych lub z faktu, iż organ, który przekazał dane, działał niezgodnie z Konwencją;
- g) przekazywane dane przechowywane są tylko przez okres niezbędny do realizacji celów, dla których zostały przekazane. Konieczność przechowywania danych jest analizowana w dogodnym czasie przez zainteresowane Państwo Członkowskie;
- h) w każdej sytuacji dane podlegają przynajmniej takiej ochronie, jaką otrzymujące je Państwo Członkowskie udziela podobnym danym;
- i) każde Państwo Członkowskie podejmuje stosowne środki dla zapewnienia przestrzegania postanowień niniejszego artykułu poprzez skuteczną kontrolę. Każde Państwo Członkowskie może powierzyć to zadanie krajowemu organowi nadzorczemu, wymienionemu w artykule 17 Konwencji o wykorzystaniu technologii informatycznej dla potrzeb celnych.

3. Do celów niniejszego artykułu, określenie „przetwarzanie danych osobowych” należy rozumieć zgodnie z definicją znajdującą się w artykule 2 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 95/46/WE, z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych oraz swobodnego przepływu tych danych¹.

TYTUŁ VI

WYKŁADNIA KONWENCJI

Artykuł 26

Trybunał Sprawiedliwości

1. Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich jest właściwy do orzekania w sprawie wszelkich sporów między Państwami Członkowskimi dotyczących wykładni lub stosowania niniejszej Konwencji, o ile spór ten nie został rozstrzygnięty przez Radę w ciągu sześciu miesięcy od daty jego wniesienia pod obrady przez jednego z jej członków.

2. Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich jest właściwy do orzekania w sprawie wszelkich sporów między Państwami Członkowskimi a Komisją, dotyczących

---

¹ Dz. U. nr L 281 z 23.11.1995, str. 31.

wykładni lub stosowania niniejszej Konwencji, które nie mogły zostać rozstrzygnięte w drodze negocjacji. Taki spór może zostać przedłożony Trybunałowi Sprawiedliwości po upływie okresu sześciu miesięcy od dnia, w którym jedna ze stron powiadomiła drugą stronę o istnieniu sporu.

3. Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy, na warunkach ustanowionych w ustępach 4 do 7, do orzekania w trybie prejudycjalnym w sprawie wykładni niniejszej Konwencji.

4. W formie deklaracji złożonej w chwili podpisania niniejszej Konwencji lub w każdej innej chwili w okresie późniejszym Państwo Członkowskie może uznać kompetencje Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich do orzekania w trybie prejudycjalnym w sprawie wykładni niniejszej Konwencji, jak określono w ustępie 5 lit. a) lub lit. b).

5. Państwo Członkowskie, składając oświadczenie na podstawie ustępu 4, wskazuje, że:

a) każdy sąd lub trybunał tego Państwa, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego, może zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z wnioskiem o rozpatrzenie w trybie prejudycjalnym pytania podniesionego w sprawie przed nim zawisłej i dotyczącego wykładni niniejszej Konwencji, jeżeli ten sąd lub trybunał uzna, że decyzja w tej kwestii jest niezbędna do umożliwienia mu wydania wyroku;

lub

b) każdy sąd lub trybunał tego Państwa może zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z wnioskiem o rozpatrzenie w trybie prejudycjalnym pytania podniesionego w sprawie przed nim zawisłej i dotyczącego wykładni niniejszej Konwencji, jeżeli ten sąd lub trybunał uzna, że decyzja w tej kwestii jest niezbędna do umożliwienia mu wydania wyroku.

6. Stosuje się Protokół w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich oraz regulamin proceduralny tego Trybunału Sprawiedliwości.

7. Każde Państwo Członkowskie niezależnie od tego, czy złożyło deklarację na mocy ustępu 4, ma prawo przedkładać Trybunałowi oświadczenia w sprawie lub inne zaobserwowane uwagi na piśmie w sprawach, o których rozstrzyga on na podstawie ustępu 5.

8. Trybunał Sprawiedliwości nie jest właściwy do orzekania w sprawie ważności lub proporcjonalności operacji prowadzonych przez właściwe organy ścigania, prowadzonych w ramach niniejszej Konwencji, ani dla orzekania w sprawie wykonywania obowiązków spoczywających na Państwach Członkowskich dla utrzymania prawa i porządku publicznego i ochrony bezpieczeństwa wewnętrznego.

TYTUŁ VII

STOSOWANIE I POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 27

Poufność

Administracje celne, w każdym określonym przypadku wymiany informacji, uwzględniają wymagania związane z tajemnicą dochodzenia. W tym celu Państwo Członkowskie może określić warunki wykorzystania informacji przez inne Państwo Członkowskie, do którego może być przekazywana informacja.

Artykuł 28

Zwolnienia z obowiązku udzielania pomocy

1. Niniejsza Konwencja nie zobowiązuje organów Państw Członkowskich do udzielania pomocy wzajemnej, jeżeli pomoc taka mogłaby szkodzić porządkowi publicznemu lub innym istotnym interesom zainteresowanego Państwa, a w szczególności w zakresie ochrony danych lub, gdy zakres działań, o których przeprowadzenie wystąpiono z wnioskiem, w szczególności w ramach specjalnych form współpracy przewidzianych w tytule IV, jest wyraźnie nieproporcjonalny w stosunku do wagi domniemanego naruszenia. W takich przypadkach można odmówić udzielenia pomocy w całości albo w części lub można ją uzależnić od spełnienia pewnych warunków.

2. Każdą odmowę udzielenia pomocy należy uzasadnić.

Artykuł 29

Wydatki

1. Państwa Członkowskie zwykle odstępują od żądań zwrotu kosztów poniesionych przy stosowaniu niniejszej Konwencji, z wyjątkiem wydatków wypłaconych na rzecz biegłych.

2. Jeżeli wydatki o znacznym lub wyjątkowym charakterze są lub będą konieczne do realizacji wniosku, właściwe administracje celne zasięgają opinii w celu ustalenia zasad i warunków, na których wniosek ten zostanie zrealizowany, oraz sposobu ponoszenia wydatków.

Artykuł 30

Zastrzeżenia

1. Z zastrzeżeniem artykułu 20 ustęp 8, artykułu 21 ustęp 5 i artykułu 23 ustęp 5, niniejsza Konwencja nie może być przedmiotem jakichkolwiek zastrzeżeń.

2. Państwa Członkowskie, które już zawarły między sobą porozumienia obejmujące zagadnienia regulowane w tytule IV niniejszej Konwencji, mogą zgłaszać zastrzeżenia

zgodnie z ustępem 1 jedynie w zakresie, w jakim nie dotyczą one ich zobowiązań wynikających ze wspomnianych umów.

3. Odpowiednio, zobowiązania wynikające z postanowień Konwencji z dnia 14 czerwca 1985 r., wykonawczej do Umowy z Schengen z dnia 19 czerwca 1990 r. w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, która przewiduje ściślejszą współpracę, nie są naruszane przez niniejszą Konwencję w kontekście stosunków między Państwami Członkowskimi, które są związane tymi postanowieniami.

Artykuł 31

Stosowanie terytorialne

1. Niniejszą Konwencję stosuje się na terytoriach Państw Członkowskich określonych zgodnie z artykułem 3 ustęp 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r., ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny¹, zmienionego Aktem dotyczącym warunków przystąpienia Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji do Unii Europejskiej oraz dostosowaniami do Traktatów, na których opiera się Unia Europejska² oraz zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 82/97 z dnia 19 grudnia 1996 r.³, łącznie z wyspą Helgoland i terytorium Büsingen dla Republiki Federalnej Niemiec (w ramach i zgodnie z Traktatem z dnia 23 listopada 1964 r. między Republiką Federalną Niemiec a Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia gminy Büsingen am Hochrhein do obszaru celnego Konfederacji Szwajcarskiej lub w jego wersji aktualnej) oraz z gminami Livigno i Campione d'Italia dla Republiki Włoskiej, jak również z wodami terytorialnymi, morskimi wodami wewnętrznymi i przestrzenią powietrzną nad terytorium Państw Członkowskich.

2. Rada, stanowiąc jednomyślnie zgodnie z procedurą przewidzianą w tytule VI Traktatu o Unii Europejskiej, może dostosować ustęp 1 do każdej zmiany wymienionych w nim przepisów prawa wspólnotowego.

Artykuł 32

Wejście w życie

1. Niniejsza Konwencja podlega przyjęciu przez Państwa Członkowskie zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.

2. Państwa Członkowskie notyfikują u depozytariusza zakończenie procedur konstytucyjnych wymaganych do przyjęcia niniejszej Konwencji.

3. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie po upływie 90 dni po dokonaniu notyfikacji zgodnie z ustępem 2 przez Państwo, które jest Członkiem Unii Europejskiej w chwili przyjęcia przez Radę Aktu ustanawiającego niniejszą Konwencję, i które jako ostatnie spełnia tę formalność.

---

¹ Dz. U. nr L 302 z 19.10.1992, str. 2.

² Dz. U. nr L 1 z 1.01.1995, str. 181.

³ Dz. U. nr L 17 z 21.01.1997, str. 2.

4. Aż do wejścia w życie niniejszej Konwencji, każde Państwo Członkowskie, w chwili notyfikacji określonej w ustępie 2 lub w każdej chwili po jej dokonaniu, może oświadczyć, że Konwencja, za wyjątkiem artykułu 26, ma zastosowanie do jego stosunków z Państwami Członkowskimi, które złożyły taką samą deklarację. Takie deklaracje stają się skuteczne po upływie 90 dni po dacie ich złożenia.

5. Niniejszą Konwencję stosuje się tylko do wniosków przedłożonych po dniu jej wejścia w życie lub jest stosowana jak w stosunkach między wezwanym Państwem Członkowskim i wnioskującym Państwem Członkowskim.

6. Z dniem wejścia w życie niniejszej Konwencji, Konwencja o postanowieniach pomocy wzajemnej między administracjami celnymi z dnia 7 września 1967 r. traci moc.

Artykuł 33

Przystąpienie

1. Niniejsza Konwencja jest otwarta do przystąpienia dla każdego państwa, które stanie się członkiem Unii Europejskiej.

2. Tekst niniejszej Konwencji sporządzony przez Radę Unii Europejskiej, w języku przystępującego Państwa Członkowskiego, jest autentyczny.

3. Dokumenty przystąpienia są składane u depozytariusza.

4. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie w stosunku do każdego państwa przystępującego do niej po 90 dniach po zdeponowaniu przez nie dokumentów przystąpienia lub z dniem wejścia w życie Konwencji, jeśli nie weszła ona jeszcze w życie po upływie wspomnianego okresu dziewięćdziesięciu dni.

5. W przypadku, gdy niniejsza Konwencja nie weszła jeszcze w życie do czasu zdeponowania dokumentów przystąpienia, wtedy do przystępujących Państw Członkowskich stosuje się artykułu 32 ustęp 4.

Artykuł 34

Zmiany

1. Każde Państwo Członkowskie, będące Wysoką Umawiającą się Stroną, może złożyć propozycję zmian do niniejszej Konwencji. Każda propozycja zmian przesyłana jest depozytariuszowi, który przekazuje ją Radzie i Komisji.

2. Bez uszczerbku dla postanowień artykułu 31 ustęp 2 zmiany do Konwencji przyjmowane są przez Radę, która zaleca przyjęcie ich przez Państwa Członkowskie zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.

3. Zmiany przyjęte zgodnie z ustępem 2 wchodzi w życie zgodnie z artykułem 32 ustęp 3.

Artykuł 35

Depozytariusz

1. Funkcję depozytariusza niniejszej Konwencji pełni sekretarz generalny Rady Unii Europejskiej.

2. Depozytariusz publikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* informacje w sprawie postępu w przyjęciach i przystąpieniach, stosowania, deklaracji i zastrzeżeń, a także w sprawie wszelkich innych notyfikacji odnoszących się do niniejszej Konwencji.

En fe de lo cual, los plenipotenciarios abajo firmantes suscriben el presente Convenio.

Til bekaetelse heraf har undertegnede befulmaegtigede underskrevet denne konvention.

Zu Urkund dessen haben die unterzeichneten Bevollmachten ihre Unterschriften unter dieses Ubereinkommen gesetzt.

Σε πιστωσή των ανωτερώ, οι ύπογραφεζ πλήξεξούσιοι έθεσαν τήν υπογραφή τούς χτωα πότ ηνπ αζούσα σύμβασα.

In witness whereof, the undersigned Plenipotentiaries have hereunto set their hands.

En foi de quoi, le plenipotentiaires soussignes ont appose leurs signatures au bas de la presente convention.

Da Fhianu sin, chuir na Lanchumhachtaigh thios-sinithe a lamh leis an gCoinbhinsiun seo.

In fede di che, i plenipotenziari sottoscritti hanno apposto le loro firme in calce alla presente convenzione.

Ten blijke waarvan de ondergetekende gevolmachtigden hun handtekening inder deze overeenkomst hebben gesteld.

Em fe do que, os plenipotenciarios abaixo assinados apuseram as suas assinaturas no final da presente convencao.

Taman vakuudeksi alla mainitur taysivaltaiset edustajat ovat allekirjoittaneet taman yleissopimuksen.

Til bekræftelse harav har undertecknade befullmaktigade ombud undertecknat denna konvention.

W dowód czego nizej wymienieni pełnomocnicy złożyli swoje podpisy pod niniejszą Konwencją.

Hecho en Bruselas, el veintiseis de diciembre de mil novecientos noventa y siete, en un ejemplar unico, en lenguas alemana, inglesa, danesa, espanola, finesa, francesa, griega, gaelica, irlandesa, italiana, neerlandesa, portuguesa y sueca, cuyos textos son igualmente

auténticos y que sera depositado en los archivos de la Secretaria Generaln del Consejo de la Union Europea.

Udfærdiget i Bruxelles den attende december nitten hundrede og syvoghalvfems, i et eksemplar pa dansk, engelsk, finsk, fransk, græsk, irsk, italiensk, nederlandsk, portugisiks, spansk, svensk og tysk, hvilke tekster alle har samme gyldighed, og deponeres i arkiverne i Generalsekretariatet for Radet for Den Europæiske Union.

Geschehen zu Brussel am achtzehnten Dezember neunzehnhundertsiebenundneunzig in einer Urschrift in dänischer, deutscher, englischer, finnischer, französischer, griechischer, irischer, italienischer, niederländischer, portugiesischer, schwedischer und spanischer Sprache, wobei jeder Wortlaut gleichemassen verbindlich ist; die Urschrift wird im Archiv des Generalsekretariats des Rates der Europäischen Union hinterlegt.

Εινέ στις Βρυξέλλες, στις δέκαοχτώ Δεκεμβριου χιλια εννιαχόσια ενενήντα επτα, σε ένα μόνο αντιτυπο, στην αγγλική, γαλική, γερμανική, δανική, ελληνική, ισλανδική, ισπανική, ιταλική, ολλανδική, πορτογαλική, σουηδική, και φινλανδική γλωσσα, όλα δε τα χεμμενα ειναι εξισου αυθεντικα και χατατιθενται οτα ασχεια της Γενικής Γραμματειας του Συμβουλιου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Done at Brussels on the eighteenth day of December in the year one thousand nine hundred and ninety-five in a single original, in the Danish, Dutch, English, Finnish, French, German, Greek, Irish, Italian, Portuguese, Spanish and Swedish languages, each text being equally authentic, such original remaining deposited in the archives of the General Secretariat of the Council of the European Union.

Fait à Bruxelles, le dix-huit décembre mil neuf cent quatre-vingt-dix-sept, en un exemplaire unique, en langues allemande, anglaise, danoise, espagnole, finnoise, française, grecque, irlandaise, italienne, néerlandaise, portugaise et suédoise, tous ces textes faisant également foi, exemplaires qui est déposé dans les archives du Secrétariat général du Conseil de l'Union européenne.

Arna dhéanamh sa Bhruiséil, an ochtu la déag de Nollaig sa bhliain mile naoi gcéad nocha a seacht, i scribhinn ghunaidh amhain sa Bhearla, sa Danmhairgis, san Fhionlainnis, sa Fhraincis, sa Ghaeilge, sa Ghearmainis, sa Ghreigis, sa Iodailis, san Ollainnis, sa Phortaingeilis, sa Spainnis agus sa tSualainnis agus comhudaras ag na teaesanna i ngach ceann de na teangacha sin, déanfar an scribhinn bhunaidh sin a thaisceadh i geartlann Ardunaiocht Chomhairle an Aontais Eorpaigh.

Fatto a Bruxelles, addi diciotto dicembre millenovecentonovantasette, in unico esemplare in lingua danesa, finlandese, francese, greca, inglese, irlandese, italiana, olandese, portoghese, spagnola, svedese e tedesca, i testi di ciascuna di queste lingue facenti ugualmente fede, esemplare depositato negli archivi del segretariato generale dell'Unione europea.

Gedaan te Brussel, te achttiende december negentienhonderd zevennegentig, in één exemplaar, in de Deense, de Duitse, de Engelse, de Finse, de Franse, de Griekse, de Ierse, de Italiaanse, de Nederlandse, de Portugese, de Spaanse en de Zweedse taal, zijnde alle teksten gelijkelijk authentiek, dat wordt neergelegd in het archief van het Secretariaat-generaal van de Raad van de Europese Unie.

Feito em Bruxelas, em dezoito de Dezembro de mil novecentos e noventa e sete, em exemplar unico, nas linguas alema, dinamarquesa, espanhola, finlandesa, francesa, grega, inglesa, irlandesa, italiana, neerlandesa, portuguesa e sueca, fazendo igualmente fê todos os textos, depositado nos arquivos do Secretariado-Geral do Conselho da Uniao Europeia.

Tehty Brysselissa kahdeksantenatoista paivana joulukuuta vuonna tuhatyhdeksansataayhdeksankymmentaseitsemän englannin, espanjan, hollannin, iirin, italian, kreikan, portugalin, ranskan, ruotsin, saksan, suomen ja tanskan kielella yhtenä alkuperaiskappaleena, joka talletetaan Euroopan unionin neuvoston paasihteeriston arkistoon ja jonka jokainen teksti on yhtä todistusvoimainen.

Som skedde i Bryssel den artonde december nittonhundranittiosju i ett enda exemplar, på danska, engelska, finska, franska, grekiska, irländska, italienska, nederländska, portugisiska, spanska, svenska och tyska, varvid alla texter är lika giltiga, och deponerad i arkiven vid generalsekretariatet för Europeiska unionens råd.

Sporządzono w Brukseli, dnia osiemnastego grudnia tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiątego siódmego roku, w jednym oryginalnie w językach: duńskim, niderlandzkim, angielskim, fińskim, francuskim, niemieckim, greckim, irlandzkim, włoskim, portugalskim, hiszpańskim oraz szwedzkim. Każdy tekst jest na równi autentyczny, a oryginały są zdeponowane w archiwach sekretarza generalnego Rady Unii Europejskiej.

Pour le gouvernement du royaume de Belgique

Voor de Regering van het Koninkrijk België

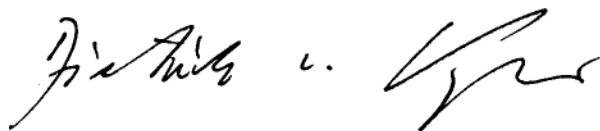
Für die Regierung des Königreichs Belgien

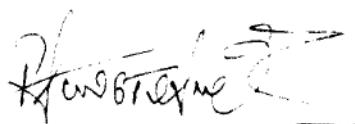
For regeringen for Kongeriget Danmark

Für die Regierung der Bundesrepublik Deutschland

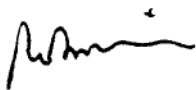
Για την κυβέρνηση της Ελληνικής Δημοκρατίας

Por el Gobierno del Reino de Espana

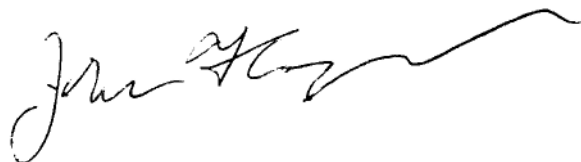

Pour le gouvernement de la République française

Thar ceann Rialtas na hÉireann

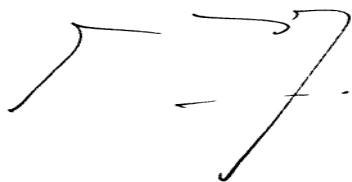
For the Government of Ireland

Per il governo della Repubblica italiana

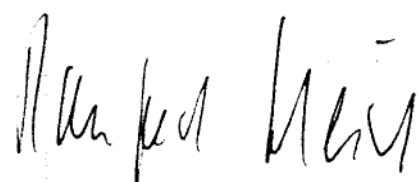
Pour le gouvernement du grand-duché de Luxembourg

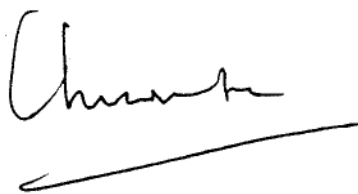
Voor de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden

Für die Riegerung der Republik Österreich

Pelo Governo da Republica Portuguesa

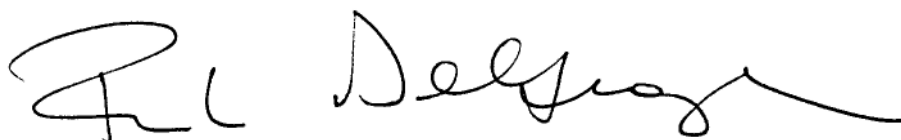

Suomen hallituksen puolesta

På finska regeringens vägnar

På Konungariket Sveriges vägnar

For the Governement of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland

ZAŁĄCZNIK

DEKLARACJE KTÓRE WINNY BYĆ ZAŁĄCZONE DO KONWENCJI I OPUBLIKOWANE W DZIENNIKU URZĘDOWYM

1. *Do artykułu 1 ustęp 1 i artykułu 28*

W odniesieniu do wyjątków od obowiązku udzielenia pomocy na mocy artykułu 28 Konwencji, Włochy oświadczają, że realizowanie wniosków w sprawie pomocy wzajemnej na podstawie Konwencji, dotyczących naruszeń, które na mocy prawa włoskiego nie stanowią naruszenia krajowych lub wspólnotowych postanowień celnych, może z powodów mających związek z podziałem kompetencji między krajowymi organami prewencji i ścigania wyrządzić szkodę porządkowi publicznemu lub innym istotnym narodowym interesom.

2. *Do artykułu 1 ustęp 2 i artykułu 3 ustęp 2*

Dania i Finlandia oświadczają, że określenia „organy sądowe” lub „organ sądowy”, zamieszczone w artykule 1 ustęp 2 i artykułu 3 ustęp 2 Konwencji, rozumieją w znaczeniu nadanym w deklaracjach, które złożyły na mocy artykułu 24 Europejskiej Konwencji o pomocy wzajemnej w sprawach karnych, podpisanej w Strasburgu dnia 20 kwietnia 1959 r.

3. *Do artykułu 4 ustęp 3 tiret drugie*

Dania oświadcza, że w zakresie, w jakim jej to dotyczy, artykuł 4 ustęp 3 tiret drugie obejmuje tylko działania, poprzez które osoba bierze udział w popełnieniu przez grupę osób, dążących do wspólnego celu, jednego albo większej ilości naruszeń, łącznie z przypadkami, gdy osoba zainteresowana w bezpośredni sposób nie uczestniczy w popełnieniu danego przestępstwa bądź przestępstw; udział taki musi opierać się na znajomości zamiarów i ogólnej działalności przestępczej grupy lub zamiarów popełnienia danego przestępstwa (przestępstw) przez grupę.

4. *Do artykułu 4 ustęp 3 tiret trzecie*

Dania oświadcza, że w zakresie, w jakim jej to dotyczy, artykułu 4 ustęp 3 tiret trzecie stosuje się wyłącznie do tych przewidzianych przestępstw, w odniesieniu do których paserstwo kradzionych przedmiotów jest karane na mocy prawa duńskiego, włącznie z sekcją 191A duńskiego kodeksu karnego, dotyczącą paserstwa narkotyków i sekcją 284 kodeksu karnego, dotyczącą paserstwa przedmiotów związanych ze szczególnie poważnym przemytem.

5. *Do artykułu 6 ustęp 4*

Dania, Finlandia i Szwecja oświadczają, że oficerowie łącznikowi określani w artykule 6 ustęp 4 mogą również reprezentować interesy Norwegii i Islandii, to samo dotyczy odwrotnej sytuacji. Pięć krajów nordyckich przyjęło w 1982 r. ustalenia, według których oficerowie łącznikowi wywodzący z jednego z tych państw reprezentują również pozostałe kraje nordyckie. Porozumienie to zostały poczynione w celu wzmocnienia walki z handlem narkotykami i ograniczenia obciążeń finansowych,

ponoszonych przez każdy kraj w związku z ustanowieniem oficerów łącznikowych. Dania, Finlandia i Szwecja przywiązują dużą wagę do kontynuacji tego dobrze funkcjonującego porozumienia.

6. *Do artykułu 20 ustęp 8*

Dania oświadcza, że akceptuje postanowienia artykułu 20 na następujących warunkach:

Pościg transgraniczny prowadzony przez organy celne innego Państwa Członkowskiego na morzu lub w powietrzu, może być on kontynuowany na terytorium duńskim, włączając w to duńskie wody terytorialne i przestrzeń powietrzną znajdującą się nad duńskim terytorium i duńskimi wodami terytorialnymi, tylko w przypadku, gdy właściwe organy duńskie zostały o tym wcześniej powiadomione.

7. *Do artykułu 21 ustęp 5*

Dania akceptuje, że przyjmuje postanowienia artykułu 21 na następujących warunkach:

Obserwacja transgraniczna bez wcześniejszego zezwolenia może być prowadzona zgodnie z artykułem 21 ustęp 2 i 3 tylko w przypadku, gdy istnieją poważne powody by przyjąć, że obserwowane osoby są zamieszane w jedno z naruszeń określonych w artykule 19 ustęp 2, mogące być powodem ekstradycji.

8. *Do artykułu 25 ustęp 2 lit. i)*

Państwa Członkowskie zobowiązują się do wzajemnego informowania na forum Rady o środkach przyjętych dla zapewnienia przestrzegania zobowiązań określonych w lit. i).

9. *Deklaracja złożona na podstawie artykułu 26 ustęp 4*

Podpisując niniejszą Konwencję, zadeklarowały, że uznają kompetencję Trybunału Sprawiedliwości zgodnie z trybem i zasadami ustanowionymi w artykule 26 ustęp 5:

- Irlandia, działając zgodnie z procedurami określonymi w artykule 26 ustęp 5 lit. a),
- Republika Federalna Niemiec, Republika Grecka, Republika Włoska i Republika Austrii działając zgodnie z procedurami określonymi w artykule 26 ustęp 5 lit. b).

DEKLARACJA

Republika Federalna Niemiec, Republika Włoska i Republika Austrii zastrzegają sobie prawo zapisu w prawie krajowym, że w przypadku, gdy pytanie dotyczące wykładni Konwencji w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi jest podniesione w sprawie zawisłej przed sądem lub trybunałem krajowym, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego, ten sąd lub trybunał będzie zobowiązany przekazać sprawę do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich.

(Acts adopted under Title VI of the Treaty on European Union)

COUNCIL ACT

of 18 December 1997

drawing up, on the basis of Article K.3 of the Treaty on European Union, the Convention on mutual assistance and cooperation between customs administrations

(98/C 24/01)

THE COUNCIL OF THE EUROPEAN UNION,

Having regard to the Treaty on European Union, and in particular point c of Article K.3(2) thereof,

Whereas for the purposes of achieving the objectives of the Union, Member States regard customs cooperation as a matter of common interest, coming under the cooperation provided for in Title VI of the Treaty;

HAVING DECIDED that the Convention, the text of which is given in the Annex and which has been signed today by the representatives of the Governments of the Member States, is hereby drawn up,

RECOMMENDS that it be adopted by the Member States in accordance with their respective constitutional requirements.

Done at Brussels, 18 December 1997.

For the Council

The President

F. BODEN

CONVENTION

drawn up on the basis of Article K.3 of the Treaty on European Union, on mutual assistance and cooperation between customs administrations

THE HIGH CONTRACTING PARTIES to this Convention, Member States of the European Union,

REFERRING to the Act of the Council of the European Union of 18 December 1997,

RECALLING the need to strengthen the commitments contained in the Convention on mutual assistance between customs administrations, signed in Rome on 7 September 1967,

CONSIDERING that customs administrations are responsible on the customs territory of the Community and, in particular at its points of entry and exit, for the prevention, investigation and suppression of offences not only against Community rules, but also against national laws, in particular the cases covered by Articles 36 and 223 of the Treaty establishing the European Community,

CONSIDERING that a serious threat to public health, morality and security is constituted by the developing trend towards illicit trafficking of all kinds,

CONSIDERING that particular forms of cooperation involving cross-border actions for the prevention, investigation and prosecution of certain infringements of both the national legislation of the Member States and Community customs regulations should be regulated, and that such cross-border actions must always be carried out in compliance with the principles of legality (conforming with the relevant law applicable in the requested Member State and with the Directives of the competent authorities of that Member State), subsidiarity (such actions to be launched only if it is clear that other less significant actions are not appropriate) and proportionality (the scale and duration of the action to be determined in the light of the seriousness of the presumed infringement),

CONVINCED that it is necessary to reinforce cooperation between customs administrations, by laying down procedures under which customs administrations may act jointly and exchange data concerned with illicit trafficking activities,

BEARING IN MIND that the customs administrations in their day-to-day work have to implement both Community and national provisions, and that there is consequently an obvious need to ensure that the provisions of mutual assistance and cooperation in both sectors evolve as far as possible in parallel,

HAVE AGREED ON THE FOLLOWING PROVISIONS:

TITLE I

GENERAL PROVISIONS

Article 1

Scope

1. Without prejudice to the competences of the Community, the Member States of the European Union shall provide each other with mutual assistance and shall cooperate with one another through their customs administrations, with a view to:

- preventing and detecting infringements of national customs provisions,
- and

- prosecuting and punishing infringements of Community and national customs provisions.

2. Without prejudice to Article 3, this Convention shall not affect the provisions applicable regarding mutual assistance in criminal matters between judicial authorities, more favourable provisions in bilateral or multilateral agreements between Member States governing cooperation as provided for in paragraph 1 between the customs authorities or other competent authorities of the Member States, or arrangements in the same field agreed on the basis of uniform legislation or of a special system providing for the reciprocal application of measures of mutual assistance.

Article 2

Powers

The customs administrations shall apply this Convention with the limits of the powers conferred upon them under national provisions. Nothing in this Convention may be construed as affecting the powers conferred under national provisions upon the customs administrations within the meaning of this Convention.

Article 3

Relationship to mutual assistance provided by the judicial authorities

1. This Convention covers mutual assistance and cooperation in the framework of criminal investigations concerning infringements of national and Community customs provisions, concerning which the applicant authority has jurisdiction on the basis of the national provisions of the relevant Member State.

2. Where a criminal investigation is carried out by or under the direction of a judicial authority, that authority shall determine whether requests for mutual assistance or cooperation in that connection shall be submitted on the basis of the provisions applicable concerning mutual assistance in criminal matters or on the basis of this Convention.

Article 4

Definitions

For the purposes of this Convention, the following definitions shall apply:

1. 'national customs provisions': all laws, regulations and administrative provisions of a Member State the application of which comes wholly or partly within the jurisdiction of the customs administration of the Member State concerning:
  - cross-border traffic in goods subject to bans, restrictions or controls, in particular pursuant to Articles 36 and 223 of the Treaty establishing the European Community,
  - non-harmonised excise duties;
2. 'Community customs provisions':
  - the body of Community provisions and associated implementing provisions governing the import, export, transit and presence of goods traded between Member States and third countries, and between Member States in the case of goods that do not have Community status within the

meaning of Article 9(2) of the Treaty establishing the European Community or goods subject to additional controls or investigations for the purposes of establishing their Community status,

- the body of provisions adopted at Community level under the common agricultural policy and the specific provisions adopted with regard to goods resulting from the processing of agricultural products,
  - the body of provisions adopted at Community level for harmonised excise duties and for value-added tax on importation together with the national provisions implementing them;
3. 'infringement': acts in conflict with national or Community customs provisions, including, *inter alia*:
    - participation in, or attempts to commit, such infringements,
    - participation in a criminal organization committing such infringements,
    - the laundering of money deriving from the infringements referred to in this paragraph;
  4. 'mutual assistance': the granting of assistance between customs administrations as provided for in this Convention;
  5. 'applicant authority': the competent authority of the Member State which makes a request for assistance;
  6. 'requested authority': the competent authority of the Member State to which a request for assistance is made;
  7. 'customs administrations': Member States' customs authorities as well as other authorities with jurisdiction for implementing the provisions of this Convention;
  8. 'personal data': all information relating to an identified or identifiable natural person; a person is considered to be identifiable if he or she can be directly or indirectly identified, *inter alia* by means of an identification number or of one or more specific elements which are characteristic of his or her physical, physiological, psychological, economic, cultural or social identity;
  9. 'cross-border cooperation': cooperation between customs administrations across the borders of each Member State.

*Article 5***Central coordinating units**

1. Member States shall appoint in their customs authorities a central unit (coordinating unit). It shall be responsible for receiving all applications for mutual assistance under this Convention and for coordinating mutual assistance, without prejudice to paragraph 2. The unit shall also be responsible for cooperation with other authorities involved in an assistance measure under this Convention. The coordinating units of the Member States shall maintain the necessary direct contact with each other, particularly in the cases covered by Title IV.

2. The activity of the central coordinating units shall not exclude, particularly in an emergency, direct cooperation between other services of the customs authorities of the Member States. For reasons of efficiency and consistency, the central coordinating units shall be informed of any action involving such direct cooperation.

3. If the customs authority is not, or not completely, competent to process a request, the central coordinating unit shall forward the request to the competent national authority and inform the applicant authority that it has done so.

4. If it is not possible to accede to the request for legal or substantive reasons, the coordinating unit shall return the request to the applicant authority with an explanation as to why the request could not be processed.

*Article 6***Liaison officers**

1. Member States may make agreements between themselves on the exchange of liaison officers for limited or unlimited periods, and on mutually-agreed conditions.

2. Liaison officers shall have no powers of intervention in the host country.

3. In order to promote cooperation between Member States' customs administrations, liaison officers may, with the agreement or at the request of the competent authorities of the Member States, have the following duties:

- (a) promoting and speeding up the exchange of information between the Member States;
- (b) providing assistance in investigations which relate to their own Member State or the Member State they represent;

(c) providing support in dealing with requests for assistance;

(d) advising and assisting the host country in preparing and carrying out cross-border operations;

(e) any other duties which Member States may agree between themselves.

4. Member States may agree bilaterally or multilaterally on the terms of reference and the location of the liaison officers. Liaison officers may also represent the interests of one or more Member States.

*Article 7***Obligation to prove identity**

Unless otherwise specified in this Convention, officers of the applicant authority present in another Member State in order to exercise the rights laid down in this Convention shall at all times be able to produce written authority stating their identity and their official functions.

TITLE II

ASSISTANCE ON REQUEST

*Article 8***Principles**

1. In order to provide the assistance required under this Title, the requested authority or the competent authority which it has addressed shall proceed as though it were acting on its own account or at the request of another authority in its own Member State. In so doing it shall avail itself of all the legal powers at its disposal within the framework of its national law in order to respond to the request.

2. The requested authority shall extend this assistance to all circumstances of the infringement which have any recognisable bearing on the subject of the request for assistance without this requiring any additional request. In case of doubt, the requested authority shall firstly contact the applicant authority.

*Article 9***Form and content of the request for assistance**

1. Requests for assistance shall always be made in writing. Documents necessary for the execution of such requests shall accompany the request.

2. Requests pursuant to paragraph 1 shall include the following information:

- (a) the applicant authority making the request;
- (b) the measure requested;
- (c) the object of, and the reason for, the request;
- (d) the laws, rules and other legal provisions involved;
- (e) indications as exact and comprehensive as possible on the natural or legal persons being the target of the investigations;
- (f) a summary of the relevant facts, except in cases provided for in Article 13.

3. Requests shall be submitted in an official language of the Member State of the requested authority or in a language acceptable to such authority.

4. When required because of the urgency of the situation, oral requests shall be accepted, but must be confirmed in writing as soon as possible.

5. If a request does not meet the formal requirements, the requested authority may ask for it to be corrected or completed; measures necessary to comply with the request may be commenced in the meantime.

6. The requested authority shall agree to apply a particular procedure in response to a request, provided that that procedure is not in conflict with the legal and administrative provisions of the requested Member State.

Article 10

Requests for information

1. At the request of the applicant authority, the requested authority shall communicate to it all information which may enable it to prevent, detect and prosecute infringements.

2. The information communicated is to be accompanied by reports and other documents, or certified copies or extracts of the same, on which that information is based and which are in the possession of the request authority or which were produced or obtained in order to execute the request for information.

3. By agreement between the applicant authority and the requested authority, officers authorised by the applicant authority may, subject to detailed instructions from the requested authority, obtain information pursuant to paragraph 1 from the offices of the requested Member State. This shall apply to all information derived from the documentation to which the staff of those offices have access. Those officers shall be authorised to take copies of the said documentation.

Article 11

Requests for surveillance

At the request of the applicant authority, the requested authority shall as far as possible keep a special watch or arrange for a special watch to be kept on persons where there are serious grounds for believing that they have infringed Community or national customs provisions or that they are committing or have carried out preparatory acts with a view to the commission of such infringements. At the request of the applicant authority, the requested authority shall also keep a watch on places, means of transport and goods connected with activities which might be in breach of the abovementioned customs provisions.

Article 12

Requests for enquiries

1. The requested authority shall at the request of the applicant authority carry out, or arrange to have carried out, appropriate enquiries concerning operations which constitute, or appear to the applicant authority to constitute, infringements.

The requested authority shall communicate the results of such enquiries to the applicant authority. Article 10(2) shall apply *mutatis mutandis*.

2. By agreement between the applicant authority and the requested authority, officers appointed by the applicant authority may be present at the enquiries referred to in paragraph 1. Enquiries shall at all times be carried out by officers of the requested authority. The applicant authority's officers may not, of their own initiative, assume the powers conferred on officers of the requested authority. They shall, however, have access to the same premises and the same documents as the latter, through their intermediary and for the sole purpose of the enquiry being carried out.

Article 13

Notification

1. At the request of the applicant authority, the requested authority shall, in accordance with the national rules of the Member State in which it is based, notify the addressee or have it notified of all instruments or decisions which emanate from the competent authorities of the Member State in which the applicant authority is based and concern the application of this Convention.

2. Requests for notification, mentioning the subject of the instrument or decision to be notified, shall be accompanied by a translation in the official language or an official language of the Member State in which the

requested authority is based, without prejudice to the latter's right to waive such a translation.

Article 14

Use as evidence

Findings, certificates, information, documents, certified true copies and other papers obtained in accordance with their national law by officers of the requested authority and transmitted to the applicant authority in the cases of assistance provided for in Articles 10 to 12 may be used as evidence in accordance with national law by the competent bodies of the Member State where the applicant authority is based.

TITLE III

SPONTANEOUS ASSISTANCE

Article 15

Principle

The competent authorities of each Member State shall, as laid down in Articles 16 and 17, subject to any limitations imposed by national law, provide assistance to the competent authorities of the other Member States without prior request.

Article 16

Surveillance

Where it serves the prevention, detection and prosecution of infringements in another Member State, each Member State's competent authorities shall:

- (a) as far as is possible keep, or have kept, the special watch described in Article 11;
- (b) communicate to the competent authorities of the other Member States concerned all information in their possession and, in particular, reports and other documents or certified true copies or extracts thereof, concerning operations which are connected with a planned or committed infringement.

Article 17

Spontaneous information

The competent authorities of each Member State shall immediately send to the competent authorities of the other Member States concerned all relevant information

concerning planned or committed infringements and, in particular, information concerning the goods involved and new ways and means of committing such infringements.

Article 18

Use as evidence

Surveillance reports and information obtained by officers of one Member State and communicated to another Member State in the course of the spontaneous assistance provided for in Articles 15 to 17 may be used in accordance with national law as evidence by the competent bodies of the Member State receiving the information.

TITLE IV

SPECIAL FORMS OF COOPERATION

Article 19

Principles

1. Customs administrations shall engage in cross-border cooperation in accordance with this Title. They shall provide each other with the necessary assistance in terms of staff and organisational support. Requests for cooperation shall, as a rule, take the form of requests for assistance in accordance with Article 9. In specific cases referred to in this Title, officers of the applicant authority may engage in activities in the territory of the requested State, with the approval of the requested authority.

Coordination and planning of cross-border operations shall be the responsibility of the central coordinating units in accordance with Article 5.

2. Cross-border cooperation within the meaning of paragraph 1 shall be permitted for the prevention, investigation and prosecution of infringements in cases of:

- (a) illicit traffic in drugs and psychotropic substances, weapons, munitions, explosive materials, cultural goods, dangerous and toxic waste, nuclear material or materials or equipment intended for the manufacture of atomic, biological and/or chemical weapons (prohibited goods);
- (b) trade in substances listed in Tables I and II of the United Nations Convention against illicit traffic in narcotic drugs and psychotropic substances and intended for the illegal manufacture of drugs (precursor substances);
- (c) illegal cross-border commercial trade in taxable goods to evade tax or to obtain unauthorised State payments in connection with the import or export of goods, where the extent of the trade and the related risk to

taxes and subsidies is such that the potential financial cost to the budget of the European Communities or the Member States is considerable;

- (d) any other trade in goods prohibited by Community or national rules.

3. The requested authority shall not be obliged to engage in the specific forms of cooperation referred to in this Title if the type of investigation sought is not permitted or not provided for under the national law of the requested Member State. In this case, the applicant authority shall be entitled to refuse, for the same reason, the corresponding type of cross-border cooperation in the reverse case, where it is requested by an authority of the requested Member State.

4. If necessary under the national law of the Member States, the participating authorities shall apply to their judicial authorities for approval of the planned investigations. Where the competent judicial authorities make their approval subject to certain conditions and requirements, the participating authorities shall ensure that those conditions and requirements are observed in the course of the investigations.

5. Where officers of a Member State engage in activities in the territory of another Member State by virtue of this Title and cause damage by their activities, the Member State in whose territory the damage was caused shall make good the damage, in accordance with its national legislation in the same way as it would have done if the damage had been caused by its own officers. That Member State will be reimbursed in full by the Member State whose officers have caused the damage for the amounts it has paid to the victims or to other entitled persons or institutions.

6. Without prejudice to the exercise of its rights *vis-à-vis* third parties and notwithstanding the obligation to make good damages according to the second sentence of paragraph 5, each Member State shall refrain, in the case provided for in the first sentence of paragraph 5, from requesting reimbursement of the amount of damages it has sustained from another Member State.

7. Information obtained by officers during cross-border cooperation provided for in Articles 20 to 24 may be used, in accordance with national law and subject to particular conditions laid down by the competent authorities of the State in which the information was obtained, as evidence by the competent bodies of the Member State receiving the information.

8. In the course of the operations referred to in Articles 20 to 24, officers on mission in the territory of another

Member State shall be treated in the same way as officers of that State as regards infringements committed against them or by them.

Article 20

Hot pursuit

1. Officers of the customs administration of one of the Member States pursuing in their country, an individual observed in the act of committing one of the infringements referred to in Article 19(2) which could give rise to extradition, or participating in such an infringement, shall be authorised to continue pursuit in the territory of another Member State without prior authorisation where, given the particular urgency of the situation, it was not possible to notify the competent authorities of the other Member State prior to entry into that territory or where these authorities have been unable to reach the scene in time to take the pursuit.

The pursuing officers shall, not later than when they cross the border, contact the competent authorities of the Member State in whose territory the pursuit is to take place. The pursuit shall cease as soon as the Member State in whose territory the pursuit is taking place so requests. At the request of the pursuing officers, the competent authorities of the said Member State shall challenge the pursued person so as to establish his identity or to arrest him. Member States shall inform the depositary of the pursuing officers to whom this provision applies; the depositary shall inform the other Member States.

2. The pursuit shall be carried out in accordance with the following procedures, defined by the declaration provided for in paragraph 6:

- (a) the pursuing officers shall not have the right to apprehend;
- (b) however, if no request to cease the pursuit is made and if the competent authorities of the Member State in whose territory the pursuit is taking place are unable to intervene quickly enough, the pursuing officers may apprehend the person pursued until the officers of the said Member State, who must be informed without delay, are able to establish his identity or arrest him.

3. Pursuit shall be carried out in accordance with paragraphs 1 and 2 in one of the following ways as defined by the declaration provided for in paragraph 6:

- (a) in an area or during a period, as from the crossing of the border, to be established in the declaration;

(b) without limit in space or time.

4. Pursuit shall be subject to the following general conditions:

(a) the pursuing officers shall comply with the provisions of this Article and with the law of the Member State in whose territory they are operating; they shall obey the instructions of the competent authorities of the said Member State;

(b) when the pursuit takes place on the sea, it shall, where it extends to the high sea or the exclusive economic zone, be carried out in conformity with the international law of the sea as reflected in the United Nations Convention on the Law of the Sea, and, when it takes place in the territory of another Member State, it shall be carried out in accordance with the provisions of this Article;

(c) entry into private homes and places not accessible to the public shall be prohibited;

(d) the pursuing officers shall be easily identifiable, either by their uniform or an armband or by means of accessories fitted to their means of transport; the use of civilian clothes combined with the use of unmarked means of transport without the aforementioned identification is prohibited; the pursuing officers shall at all times be able to prove that they are acting in an official capacity;

(e) the pursuing officers may carry their service weapons, save (i) where the requested Member State has made a general declaration that weapons may never be carried into its territory or (ii) where specifically decided otherwise by the requested Member State. When officers of another Member State are permitted to carry their service weapons, their use shall be prohibited save in cases of legitimate self-defence;

(f) once the pursued person has been apprehended as provided for in paragraph 2(b), for the purpose of bringing him before the competent authorities of the Member State in whose territory the pursuit took place he may be subjected only to a security search; handcuffs may be used during his transfer; objects carried by the pursued person may be seized;

(g) after each operation mentioned in paragraphs 1, 2 and 3, the pursuing officers shall present themselves before the competent authorities of the Member State in whose territory they were operating and shall give an account of their mission; at the request of those authorities, they must remain at their disposal until the circumstances of their action have been adequately elucidated; this condition shall apply even

where the pursuit has not resulted in the arrest of the pursued person;

(h) the authorities of the Member State from which the pursuing officers have come shall, when requested by the authorities of the Member State in whose territory the pursuit took place, assist the enquiry subsequent to the operation in which they took part, including legal proceedings.

5. A person who, following the action provided for in paragraph 2, has been arrested by the competent authorities of the Member State in whose territory the pursuit took place may, whatever his nationality, be held for questioning. The relevant rules of national law shall apply *mutatis mutandis*.

If the person is not a national of the Member State in whose territory he was arrested, he shall be released no later than six hours after his arrest, not including the hours between midnight and 9 a.m., unless the competent authorities of the said Member State have previously received a request for his provisional arrest for the purposes of extradition in any form.

6. On signing this convention, each Member State shall make a declaration in which it shall define, on the basis of paragraphs 2, 3 and 4, the procedures for implementing pursuit in its territory.

A Member State may at any time replace its declaration by another declaration, provided the latter does not restrict the scope of the former.

Each declaration shall be made after consultations with each of the Member States concerned and with a view to obtaining equivalent arrangements in those States.

7. Member States may, on a bilateral basis, extend the scope of paragraph 1 and adopt additional provisions in implementation of this Article.

8. When depositing its instruments of adoption of this Convention, a Member State may declare that it is not bound by this Article or by part thereof. Such declaration may be withdrawn at any time.

Article 21

Cross-border surveillance

1. Officers of the customs administration of one of the Member States who are keeping under observation in their country persons in respect of whom there are serious grounds for believing that they are involved in one of the infringements referred to in Article 19(2) shall be authorised to continue their observation in the territory of another Member State where the latter has

authorised cross-border observation in response to a request for assistance which has previously been submitted. Conditions may be attached to the authorisation.

Member States shall inform the depositary of the officers to whom this provision applies; the depositary shall inform the other Member States.

On request, the observation shall be entrusted to officers of the Member State in whose territory it is carried out.

The request referred to in the first subparagraph shall be sent to an authority designated by each of the Member States empowered to grant the requested authorisation or pass on the request.

Member States shall inform the depositary of the authority designated for this purpose; the depositary shall inform the other Member States.

2. Where, for particularly urgent reasons, prior authorisation of the other Member State cannot be requested, the officers conducting the observation shall be authorised to continue beyond the border the observation of persons in respect of whom there are serious grounds for believing that they are involved in one of the infringements referred to in Article 19(2), provided that the following conditions are met:

- (a) the competent authorities of the Member State in whose territory the observation is to be continued shall be notified immediately of the crossing of the border, during the observation;
- (b) a request submitted in accordance with paragraph 1 and outlining the grounds for crossing the border without prior authorisation shall be submitted without delay.

Observation shall cease as soon as the Member State in whose territory it is taking place so requests, following the notification referred to in (a) or the request referred to in (b), or where authorisation has not been obtained five hours after the border was crossed.

3. The observation referred to in paragraph 1 and 2 shall be carried out only under the following general conditions:

- (a) the officers conducting the observation shall comply with the provisions of this Article and with the law of the Member State in whose territory they are operating; they must obey the instructions of the competent authorities of the said Member State;

- (b) except in the situations provided for in paragraph 2, the officers shall, during the observation, carry a document certifying that authorisation has been granted;
- (c) the officers conducting the observation shall be able at all times to provide proof that they are acting in an official capacity;
- (d) the officers conducting the observation may carry their service weapons during the observation save (i) where the requested Member State has made a general declaration that weapons may never be carried into its territory or (ii) where specifically decided otherwise by the requested Member State. When officers of another Member State are permitted to carry their service weapons, their use shall be prohibited save in cases of legitimate self-defence;
- (e) entry into private homes and places not accessible to the public shall be prohibited;
- (f) the officers conducting the observation may neither challenge nor arrest the person under observation;
- (g) all operations shall be the subject of a report to the authorities of the Member State in whose territory they took place; the officers conducting the observation may be required to appear in person;
- (h) the authorities of the Member State from which the observing officers have come shall, when requested by the authorities of the Member State in whose territory the observation took place, assist the enquiry subsequent to the operation in which they took part, including legal proceedings.

4. The Member States may, at bilateral level, extend the scope of this Article and adopt additional measures in implementation thereof.

5. When depositing its instruments of adoption of this Convention, a Member State may declare that it is not bound by this Article or by part thereof. Such declaration may be withdrawn at any time.

Article 22

Controlled delivery

1. Each Member State shall undertake to ensure that, at the request of another Member State, controlled deliveries may be permitted on its territory in the framework of criminal investigations into extraditable offences.

2. The decision to carry out controlled deliveries shall be taken in each individual case by the competent authorities of the requested Member State, with due regard for the national law of that State.

3. Controlled deliveries shall take place in accordance with the procedures of the requested Member State. Competence to act and to direct operations shall lie with the competent authorities of that Member State.

The requested authority shall take over control of the delivery when the goods cross the border or at an agreed hand-over point in order to avoid any interruption of surveillance. During the rest of the journey it shall ensure that the goods are kept permanently under surveillance in such a way that at any time it has the possibility of arresting the perpetrators and seizing the goods.

4. Consignments the controlled delivery of which is agreed to may, with the consent of the Member States concerned, be intercepted and allowed to continue with the initial contents intact or removed or replaced in whole or in part.

Article 23

Covert investigations

1. At the request of the applicant authority, the requested authority may authorise officers of the customs administration of the requesting Member State or officers acting on behalf of such administration operating under cover of a false identity (covert investigators) to operate on the territory of the requested Member State. The applicant authority shall make the request only where it would be extremely difficult to elucidate the facts without recourse to the proposed investigative measures. The officers in question shall be authorised in the course of their activities to collect information and make contact with subjects or other persons associated with them.

2. Covert investigations in the requested Member State shall have a limited duration. The preparation and supervision of the investigations shall take place in close cooperation between the relevant authorities of the requested and applicant Member States.

3. The conditions under which a covert investigation is allowed, as well as the conditions under which it is carried out, shall be determined by the requested authority in accordance with its national law. If, in the course of a covert investigation, information is acquired in relation to an infringement other than that covered by the original request, then the conditions concerning the use to which such information may be put shall also be

determined by the requested authority in accordance with its national law.

4. The requested authority shall provide the necessary manpower and technical support. It shall take measures to protect the officers referred to in paragraph 1, while they are active in the requested Member State.

5. When depositing its instruments of adoption of this Convention, a Member State may declare that it is not bound by this Article or part thereof. Such declaration may be withdrawn at any time.

Article 24

Joint special investigation teams

1. By mutual agreement, the authorities of several Member States may set up a joint special investigation team based in a Member State and comprising officers with the relevant specialisations.

The joint special investigation team shall have the following tasks:

- implementation of difficult and demanding investigations of specific infringements, requiring simultaneous, coordinated action in the Member States concerned,
- coordination of joint activities to prevent and detect particular types of infringement and obtain information on the persons involved, their associates and the methods used.

2. Joint special investigation teams shall operate under the following general conditions:

- (a) they shall be set up only for a specific purpose and for a limited period;
- (b) an officer from the Member State in which the team's activities take place shall head the team;
- (c) the participating officers shall be bound by the law of the Member State in whose territory the team's activities take place;
- (d) the Member State in which the team's activities take place shall make the necessary organisational arrangements for the team to operate.

3. Membership of the team shall not bestow on officers any powers of intervention in the territory of another Member State.

TITLE V

DATA PROTECTION

Article 25

Data protection for the exchange of data

1. When information is exchanged, the customs administrations shall take into account in each specific case the requirements for the protection of personal data. They shall respect the relevant provisions of the Convention of the Council of Europe of 28 January 1981 for the protection of individuals with regard to automatic processing of personal data. In the interest of data protection, a Member State may, in accordance with paragraph 2, impose conditions concerning the processing of personal data by another Member State to which such personal data may be passed.

2. Without prejudice to the provisions of the Convention concerning the use of information technology for customs purposes, the following provisions shall apply to personal data which are communicated pursuant to the application of this Convention:

- (a) processing of the personal data by the recipient authority shall be authorised only for the purpose referred to in Article 1(1). That authority may forward them, without prior consent from the Member State supplying them, to its customs administrations, its investigative authorities and its judicial bodies to enable them to prosecute and punish infringements within the meaning of Article 4(3). In all other cases of data transmission, the consent of the Member State which supplied the information is necessary;
- (b) the authority of the Member State which communicates data shall ensure that they are accurate and up-to-date. If it emerges that inaccurate data have been communicated or data have been communicated which should not have been communicated or that lawfully communicated data are required at a later stage to be erased in accordance with the law of the communicating Member State, the recipient authority shall be immediately informed thereof. It shall be obliged to correct such data or have them erased. If the recipient authority has reason to believe that communicated data are inaccurate or should be erased, it shall inform the communicating Member State;
- (c) in cases where communicated data should, according to the law of the communicating Member State, be erased or amended, the persons concerned must be given the effective right to correct the data;

(d) the forwarding and receipt of exchanged data shall be recorded by the authorities concerned;

(e) if so requested, the communicating and recipient authorities shall inform the person concerned, at that person's request, of the personal data communicated and the use to which they are to be put. There is no obligation to provide the information if it is found, on consideration of the matter, that the importance to the public of the information being withheld outweighs the importance to the person concerned of receiving it. Moreover, the right of the person concerned to receive information about the personal data communicated shall be determined in accordance with the national laws, regulations and procedures of the Member State in whose territory the information is requested. Before any decision is taken on providing information, the communicating authority shall be given the opportunity of stating its position;

(f) Member States shall be liable, in accordance with their own laws, regulations and procedures, for injury caused to a person through the processing of data communicated in the Member State concerned. This shall also be the case where the injury was caused by the communication of inaccurate data or the fact that the communicating authority communicated data in violation of the Convention;

(g) the data communicated shall be kept for a period not exceeding that necessary for the purposes for which they were communicated. The need to keep them shall be examined at the appropriate moment by the Member State concerned;

(h) in any event, the data shall enjoy at least the same protection as is given to similar data in the Member State which received them;

(i) every Member State shall take the appropriate measures to ensure compliance with this Article by the application of effective controls. Every Member State may assign the task of control to the national supervisory authority mentioned in Article 17 of the Convention concerning the use of information technology for customs purposes.

3. For the purposes of this Article, 'the processing of personal data' shall be understood in accordance with the definition in Article 2(b) of Directive 95/46/EC of the European Parliament and of the Council of 24 October 1995 on the protection of individuals with regard to the processing of personal data and on the free movement of such data ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ OJ L 281, 23.11.1995, p. 31.

TITLE VI

INTERPRETATION OF THE CONVENTION

Article 26

Court of Justice

1. The Court of Justice of the European Communities shall have jurisdiction to rule on any dispute between Member States regarding the interpretation or the application of this Convention whenever it has proved impossible for the dispute to be settled by the Council within six months of its being referred to the Council by one of its members.

2. The Court of Justice of the European Communities shall have jurisdiction to rule on any dispute between Member States and the Commission concerning the interpretation or application of this Convention which it has proved impossible to settle through negotiation. The dispute may be submitted to the Court of Justice after the expiry of a period of six months from the date on which one of the parties notified the other of the existence of a dispute.

3. The Court of Justice shall have jurisdiction, subject to the conditions laid down in paragraphs 4 to 7, to give preliminary rulings on the interpretation of this Convention.

4. By a declaration made at the time of the signing of this Convention or at any time thereafter, any Member State shall be able to accept the jurisdiction of the Court of Justice of the European Communities to give preliminary rulings on the interpretation of this Convention as specified in either paragraph 5(a) or (b).

5. A Member State which has made a declaration pursuant to paragraph 4 shall specify that either:

- (a) any court or tribunal of that State against whose decisions there is no judicial remedy under national law may request the Court of Justice of the European Communities to give a preliminary ruling on a question raised in a case pending before it and concerning the interpretation of this Convention if that court or tribunal considers that a decision on the question is necessary to enable it to give judgement, or
- (b) any court or tribunal of that State may request the Court of Justice of the European Communities to give a preliminary ruling on a question raised in a case pending before it and concerning the interpretation of this Convention if that court or tribunal considers

that a decision on the question is necessary to enable it to give judgment.

6. The Protocol on the Statute of the Court of Justice of the European Communities and the Rules of Procedure of that Court of Justice shall apply.

7. Any Member State, whether or not it has made a declaration pursuant to paragraph 4, shall be entitled to submit statements of case or written observations to the Court in cases which arise under paragraph 5.

8. The Court of Justice shall not have jurisdiction to check the validity or proportionality of operations carried out by competent law enforcement agencies under this Convention nor to rule on the exercise of responsibilities which devolve upon Member States for maintaining law and order and for safeguarding internal security.

TITLE VII

IMPLEMENTATION AND FINAL PROVISIONS

Article 27

Confidentiality

The customs administrations shall take account, in each specific case of exchange of information, of the requirements of investigation secrecy. To that end, a Member State may impose conditions covering the use of information by another Member State to which that information may be passed.

Article 28

Exemptions from the obligation to provide assistance

1. This Convention shall not oblige the authorities of Member States to provide mutual assistance where such assistance would be likely to harm the public policy or other essential interests of the State concerned, particularly in the field of data protection, or where the scope of the action requested, in particular in the context of the special forms of cooperation provided for in Title IV, is obviously disproportionate to the seriousness of the presumed infringement. In such cases, assistance may be refused in whole or in part or made subject to compliance with certain conditions.

2. Reasons must be given for any refusal to provide assistance.

*Article 29***Expenses**

1. Member States shall normally waive all claims for reimbursement of costs incurred in the implementation of this Convention, with the exception of expenses for fees paid to experts.
2. If expenses of a substantial and extraordinary nature are, or will be, required to execute the request, the customs administrations involved shall consult to determine the terms and conditions under which a request shall be executed as well as the manner in which the costs shall be borne.

*Article 30***Reservations**

1. Save as provided in Article 20(8), Article 21(5) and Article 23(5), this Convention shall not be the subject of any reservations.
2. Member States which have already established agreements between them covering matters regulated in Title IV of this Convention may make reservations pursuant to paragraph 1 only in so far as such reservations do not affect their obligations under such agreements.
3. Accordingly, the obligations arising out of the provisions of the Convention of 19 June 1990 implementing the Schengen Agreement of 14 June 1985 on the gradual abolition of checks at their common borders which provide for closer cooperation shall not be affected by this Convention in the context of relations between the Member States which are bound by those provisions.

*Article 31***Territorial application**

1. This Convention shall apply to the territories of the Member States as referred to in Article 3(1) of Council Regulation (EEC) No 2913/92 of 12 October 1992 establishing the Community Customs Code ⁽¹⁾, as revised by the Act concerning the conditions of accession of the Republic of Austria, the Republic of Finland and the Kingdom of Sweden and the adjustments to the Treaties on which the European Union is founded ⁽²⁾ and in Regulation (EC) No 82/97 of the European Parliament and of the Council of 19 December 1996 ⁽³⁾, including, for the Federal Republic of Germany, the Island of

⁽¹⁾ OJ L 302, 19.10.1992, p. 2.

⁽²⁾ OJ L 1, 1.1.1995, p. 181.

⁽³⁾ OJ L 17, 21.1.1997, p. 2.

Heligoland and the territory of Büsingen (within the framework of and pursuant to the Treaty of 23 November 1964 between the Federal Republic of Germany and the Swiss Confederation on the inclusion of the commune of Büsingen am Hochrhein in the customs territory of the Swiss Confederation, or the current version thereof) and, for the Italian Republic, the municipalities of Livigno and Campione d'Italia, and to the territorial waters, the inland maritime waters and the airspace of the territories of the Member States.

2. The Council, acting unanimously by the procedure provided for in Title VI of the Treaty on European Union, may adapt paragraph 1 to any amendment of the provisions of Community law referred to therein.

*Article 32***Entry into force**

1. This Convention shall be subject to adoption by the Member States in accordance with their respective constitutional requirements.
2. Member States shall notify the depositary of the completion of the constitutional procedures for the adoption of this Convention.
3. This convention shall enter into force 90 days after the notification referred to in paragraph 2 by the State, Member of the European Union at the time of adoption by the Council of the Act drawing up this Convention, which is last to complete that formality.
4. Until this Convention enters into force, any Member State may, when giving the notification referred to in paragraph 2, or at any other later time, declare that as far as it is concerned this Convention, with the exception of Article 23 thereof, shall apply to its relations with Member States that have made the same declaration. Such declarations shall take effect 90 days after the date of deposit thereof.
5. This Convention shall apply only to requests submitted after the date on which it enters into force or is applied as between the requested Member State and the applicant Member State.
6. On the date of entry into force of this Convention, the Convention on the provision of mutual assistance between customs administrations of 7 September 1967 shall be repealed.

*Article 33***Accession**

1. This Convention shall be open to accession by any State that becomes a Member State of the European Union.
2. The text of the Convention in the language of the acceding Member State, as drawn up by the Council of the European Union, shall be authentic.
3. The instruments of accession shall be deposited with the depositary.
4. This Convention shall come into force with respect to any State that accedes to it 90 days after the deposit of its instrument of accession or on the date of entry into force of the Convention if it has not already entered into force upon expiry of the said period of 90 days.
5. Where this Convention has not yet entered into force at the time of the deposit of their instrument of accession, Article 32(4) shall apply to acceding Member States.

*Article 34***Amendments**

1. Amendments to this Convention may be proposed by any Member State that is a High Contracting Party. Any

proposed amendment shall be sent to the depositary, who shall communicate it to the Council and the Commission.

2. Without prejudice to Article 31(2), the amendments to the Convention shall be adopted by the Council, which shall recommend them to the Member States for adoption in accordance with their respective constitutional requirements.

3. Amendments adopted in accordance with paragraph 2 shall come into force in accordance with Article 32(3).

*Article 35***Depositary**

1. The Secretary-General of the Council of the European Union shall act as depositary of this Convention.

2. The depositary shall publish in the *Official Journal of the European Communities* information on the progress of adoptions and accessions, implementation, declarations and reservations, and also any other notification concerning this Convention.

En fe de lo cual los plenipotenciarios abajo firmantes suscriben el presente Convenio.

Til bekræftelse heraf har undertegnede befuldmægtigede underskrevet denne konvention.

Zu Urkund dessen haben die unterzeichneten Bevollmächtigten ihre Unterschrift unter dieses Übereinkommen gesetzt.

Σε πίστωση τον ανωτέρω, οι υπογράφωντες πληρεξούσιοι έθεσαν την υπογραφή τους κάτω από την παρούσα παρούσα σύμβαση.

In witness whereof, the undersigned Plenipotentiaries have hereunto set their hands.

En foi de quoi, les plénipotentiaires soussignés ont apposé leurs signatures au bas de la présente convention.

Dá Fhianú sin, chuir la Lánchumhachtaigh thíos-síithe a lámh leis an gCoinbhinsiún seo.

In fede di che, i plenipotenziari sottoscritti hanno apposto le loro firme in calce alla presente convenzione.

Ten blijke waarvan de ondergetekende gevolmachtigden hun handtekening onder deze Overeenkomst hebben gesteld.

Em fé do que, os plenipotenciários abaixo-assinados apuseram as suas assinaturas no final da presente Convenção.

Tämän vakuudeksi alla mainitut täysivaltaiset edustajat ovat allekirjoittaneet tämän yleissopimuksen.

Till bekræftelse härav har undertecknade befullmäktigade ombud undertecknat denna konvention.

Hecho en Bruselas, el dieciocho de diciembre de mil novecientos noventa y siete, en un ejemplar único, en lenguas alemana, danesa, española, finesa, francesa, griega, inglesa, irlandesa, italiana, neerlandesa, portuguesa y sueca, cuyos textos son igualmente auténticos y que será depositado en los archivos de la Secretaría General del Consejo de la Unión Europea.

Udfærdiget i Bruxelles, den attende december nitten hundrede og syvoghalvfems, i ét eksemplar på dansk, engelsk, finsk, fransk, græsk, irsk, italiensk, nederlandsk, portugisisk, spansk, svensk og tysk, idet hver af disse tekster har samme gyldighed; de deponeres i arkiverne i Generalsekretariatet for Rådet for Den Europæiske Union.

Geschehen zu Brüssel am achtzehnten Dezember neunzehnhundertsiebenundneunzig in einer Urschrift in dänischer, deutscher, englischer, finnischer, französischer, griechischer, irischer, italienischer, niederländischer, portugiesischer, schwedischer und spanischer Sprache, wobei jeder Wortlaut gleichermaßen verbindlich ist; die Urschrift wird im Archiv des Generalsekretariats des Rates der Europäischen Union hinterlegt.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις δέκαοκτώ Δεκεμβρίου χίλια εννιακόσια ενενήντα επτά, σε ένα μόνο αντίτυπο στην αγγλική, γαλλική, γερμανική, δανική, ελληνική, ιρλανδική, ισπανική, ιταλική, ολλανδική, πορτογαλική, σουηδική και φινλανδική γλώσσα: κάθε κείμενο είναι εξίσου αυθεντικό και κατατίθεται στα αρχεία της Γενικής Γραμματείας του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Done at Brussels on the eighteenth day of December in the year one thousand nine hundred and ninety-seven in a single original, in the Danish, Dutch, English, Finnish, French, German, Greek, Irish, Italian, Portuguese, Spanish and Swedish languages, each text being equally authentic, such original remaining deposited in the archives of the General Secretariat of the Council of the European Union.

Fait à Bruxelles, le dix-huit décembre mil neuf cent quatre-vingt-dix-sept, en un exemplaire unique, en langues allemande, anglaise, danoise, espagnole, finnoise, française, grecque, irlandaise, italienne, néerlandaise, portugaise et suédoise, chaque texte faisant également foi, exemplaire qui est déposé dans les archives du Secrétariat général du Conseil de l'Union européenne.

Arna dhéanamh sa Bhruiséil ar an ochtú lá déag de Nollaig sa bhliain míle naoi gcéad nócha a seacht, i scríbhinn bhunaidh amháin sa Bhéarla, sa Danmhairgis, san Fhionlainnis, sa Fhraincis, sa Ghaeilge, sa Ghearmáinis, sa Ghréigis, san Iodáilis, san Ollainnis, sa Phortaingéilis, sa Spáinnis agus sa tSualainnis agus comhúdarás ag na téacsanna i ngach ceann de na teangacha sin; déanfar an scríbhinn bhunaidh sin a thaisceadh i gcartlann Ardrúnaíocht Chomhairle an Aontais Eorpaigh.

Fatto a Bruxelles, addì diciotto dicembre millenovecentonovantasette, in un unico esemplare, in lingua danese, finlandese, francese, greca, inglese, irlandese, italiana, portoghese, spagnola, svedese e tedesca, ciascun testo facente ugualmente fede, e depositato negli archivi del Segretariato generale del Consiglio dell'Unione europea.

Gedaan te Brussel, de achttiende december negentienhonderd zevenennegentig, in één exemplaar, in de Deense, de Duitse, de Engelse, de Finse, de Franse, de Griekse, de Ierse, de Italiaanse, de Nederlandse, de Portugese, de Spaanse en de Zweedse taal, zijnde alle teksten gelijkelijk authentiek, dat wordt neergelegd in het archief van het Secretariaat-generaal van de Raad van de Europese Unie.

Feito em Bruxelas, em dezoito de Dezembro de mil novecentos e noventa e sete em exemplar único, nas línguas alemã, dinamarquesa, espanhola, finlandesa, francesa, grega, inglesa, irlandesa, italiana, neerlandesa, portuguesa e sueca, fazendo igualmente fé todos os textos, depositado nos arquivos do Secretariado-Geral do Conselho da União Europeia.

Tehty Brysselissä kahdeksantentoista päivänä joulukuuta vuonna tuhatyhdeksänsataayhdeksänkymmentäseitsemän englannin, espanjan, hollannin, iirin, italian, kreikan, portugalin, ranskan, ruotsin, saksan, suomen ja tanskan kielellä yhtenä alkuperäiskappaleena, joka talletetaan Euroopan unionin neuvoston pääsihteeristön arkistoon ja jonka jokainen teksti on yhtä todistusvoimainen.

Som skedde i Bryssel den artonde december nittonhundra nittiosju i ett enda exemplar på danska, engelska, finska, franska, grekiska, iriska, italienska, nederländska, portugisiska, spanska, svenska och tyska språken, vilka samtliga texter är lika giltiga, vilket skall deponeras i arkivet vid generalsekretariatet vid Europeiska unionens råd.

Pour le gouvernement du royaume de Belgique
Voor de Regering van het Koninkrijk België
Für die Regierung des Königreichs Belgien

Franz van Daele

For regeringen for Kongeriget Danmark

Poul S. Christoffersen

Für die Regierung der Bundesrepublik Deutschland

Γιάννης Β. Κωνσταντίνου

Για την κυβέρνηση Ελληνικής Δημοκρατίας

Antonio Guterres

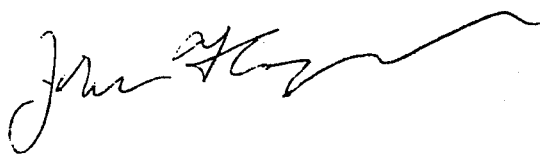
Por el Gobierno del Reino de España

Antonio Guterres

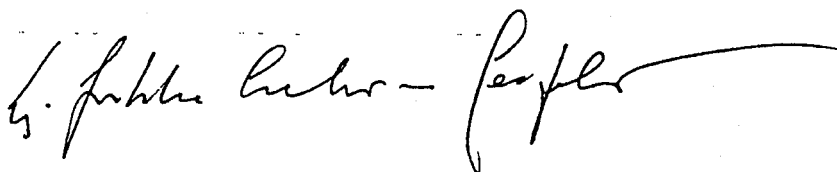
Pour le gouvernement de la République française

Alain Juppé

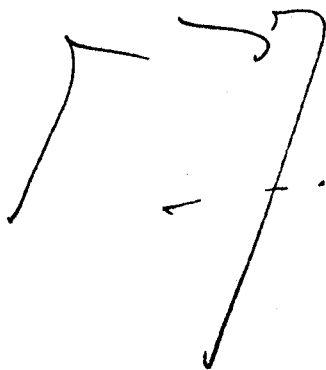
Thar ceann Rialtas na hÉireann
For the Government of Ireland

Per il governo della Repubblica italiana

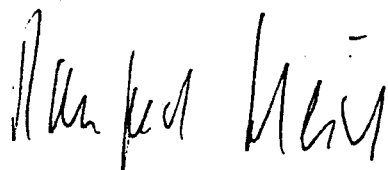
Pour le gouvernement du grand-duché de Luxembourg

Voor de regering van het Koninkrijk der Nederlanden

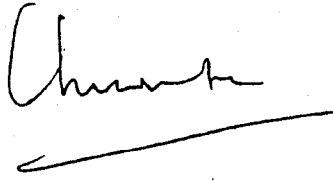

Für die Regierung der Republik Österreich

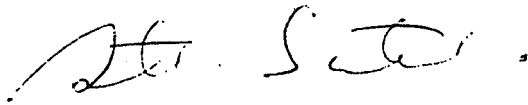

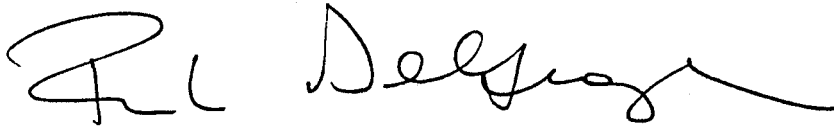
Pelo Governo da República Portuguesa

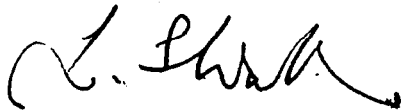
Suomen hallituksen puolesta
På finska regeringens vägnar

På Konungariket Sveriges vägnar

For the Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland

ANNEX

DECLARATIONS TO BE ANNEXED TO THE CONVENTION AND PUBLISHED IN THE OFFICIAL JOURNAL

1. *Re Articles 1(1) and 28*

With reference to the exceptions to the obligation to provide assistance under Article 28 of the Convention, Italy declares that the execution of mutual assistance requests, on the basis of the Convention, concerning infringements which under Italian law are not infringements of national or community customs provisions, may — for reasons relating to the subdivision of competence among domestic authorities in prevention and prosecution of crimes — harm the public policy or other national essential interests.

2. *Re Articles 1(2) and 3(2)*

Denmark and Finland declare that they interpret the term 'judicial authorities' or 'judicial authority' in Articles 1(2) and 3(2) of the Convention in the sense of their declarations made pursuant to Article 24 of the European Convention on mutual assistance in criminal matters, signed in Strasbourg on 20 April 1959.

3. *Re Article 4(3) second indent*

Denmark declares, as far as it is concerned, that Article 4(3), second indent, covers only actions by which a person participates in the commission by a group of people, acting toward a common goal, of one or more of the infringements concerned, including situations where the person concerned does not take part in the actual commission of the offence or offences in question; such participation must be based on knowledge of the purpose and general criminal activities of the group, or on knowledge of the group's intention to commit the offence(s) in question.

4. *Re Article 4(3), third indent*

Denmark declares, as far as it is concerned, that Article 4(3), third indent, applies only to the predicate offences in respect of which at any time receiving stolen goods is punishable under Danish law, including Section 191a of the Danish criminal Code on receiving stolen drugs and Section 284 of the Criminal Code on receiving goods in connection with smuggling of a particularly aggravated nature.

5. *Re Article 6(4)*

Denmark, Finland and Sweden declare that the liaison officers referred to in Article 6(4) may also represent the interests of Norway and Iceland or vice versa. The five Nordic countries have since 1982 had an arrangement whereby the stationed liaison officers from one of the countries involved also represent the other Nordic countries. This arrangement was made in order to strengthen the fight against drug trafficking and to limit the economic burden imposed on individual countries by the stationing of the liaison officers. Denmark, Finland and Sweden attach great importance to the continuation of this arrangement, which operates well.

6. *Re Article 20(8)*

Denmark declares that it accepts the provisions of Article 20, subject to the following conditions:

In case of a hot pursuit exercised by the customs authorities of another Member State at sea or through the air, such pursuit may be extended to Danish territory, including Danish territorial waters and the airspace above Danish territory and territorial waters, only if the competent Danish authorities have received prior notice thereof.

7. *Re Article 21(5)*

Denmark declares that it accepts the provisions of Article 21, subject to the following conditions:

Cross-border surveillance without prior authorisation may be carried out only in accordance with Article 21(2) and (3) if there are serious grounds for believing that the persons under observation are involved in one of the infringements referred to in Article 19(2) which could give rise to extradition.

8. *Re Article 25(2)(i)*

Member States undertake to keep each other informed in the Council on measures taken to ensure that the commitments referred to in point (i) are observed.

9. *Declaration made pursuant to Article 26(4)*

At the time of the signing of this Convention, the following declared that they accepted the jurisdiction of the Court of Justice in accordance with the procedures laid down in Article 26(5):

- Ireland in accordance with the procedures laid down in Article 26(5)(a),
  - the Federal Republic of Germany, the Hellenic Republic, the Italian Republic and the Republic of Austria in accordance with the procedures laid down in Article 26(5)(b).
-

DECLARATION

The Federal Republic of Germany, the Italian Republic and the Republic of Austria, reserve the right to make provision in their national law to the effect that, where a question relating to the interpretation of the Convention on mutual assistance and cooperation between customs administrations is raised in a case pending before a national court or tribunal against whose decision there is no judicial remedy under national law, that court or tribunal will be required to refer the matter to the Court of Justice of the European Communities.
